ἡ Σελίδα τοῦ χιοῦμορ

Τρεῖς συμβουλὲς τὴν ἑβδομάδα

— Μὴν κυττάζετε ποτὲ ἀπὸ τὴν κλειδαρότρυπα σ' ἕνα κλειστὸ δωμάτιο. Προτιμότερο εἶναι νὰ ἀνοίγετε μὲ τρυπανάκι μιὰ τρύπα στὸ ξύλο τῆς πόρτας.

ΛΑ ΡΟΣΦΟΥΚΩ

◆

Μὴν ἐλπίζετε ποτὲ νὰ κερδίσετε λαχεῖο, ὅταν δὲν ἔχετε ἀγοράσει.

ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ ΣΟΠΕΝ

◆

Μὴ χτυπᾶτε τὴν γυναῖκα οὔτε μ' ἕνα ρόδο, λέγει ὁ ποιητής. Νὰ προτιμᾶτε καλύτερα ἕνα χοντρὸ σχοινὶ πασαλειμμένο μὲ πίσσα!

ΣΑΑΔΗ

*

Ἀπὸ τὰ φαιδρὰ

ΣΤΟ ΤΡΑΜ

— Μπράβο, μικρέ μου, λέγει μιὰ κυρία ἀρκετῶν Μαΐων στὸν μικρὸ Πέτρο. Εἶσαι πολὺ εὐγενὴς πού δίνεις τὴ θέσι σου στὶς κυρίες.

— Μόνο στὶς γρηὲς τὴν δίνω !

◆

ΣΤΟ ΑΤΕΛΙΕ ΤΟΥ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

— Αὐτὸ λοιπὸν λέτε πὼς εἶναι τὸ πορτραῖτο τῆς μακαρίτισσας τῆς γυναίκας μου;

— Μάλιστα, κύριε!

— Δὲν τῆς μοιάζει καθόλου.

— Μὰ τί λέτε, κύριε; Μιλάει...

— Ἀκριβῶς γι' αὐτό. Ἡ γυναῖκα μου ἦταν μουγγή!

ΠΑΡΟΜΟΙΩΣΕΙΣ

— Μάλιστα, φίλε μου. Ἡ γυναῖκα εἶναι λουλοῦδι ἀληθινό.

— Τότε θὰ τῆς ἄξιζε νὰ τὴν φυτεύωμε στὸ χῶμα!....

ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ

Ἡ ἀφηρημένη κομψὴ κυρία λέγει:

— Δὲν μπορῶ νὰ θυμηθῶ ἂν ἔδωσα ραντεβοῦ στὸν Κώστα, ἔξω ἀπὸ τὸν Ἅη-Γιώργη ἢ τοῦ Γιώργου, ἔξω ἀπὸ τὸν Ἅγιο Κωνσταντῖνο !

ΟΤΑΝ ΑΛΛΑΖΕΙ Η ΕΠΟΧΗ

Φθινόπωρον καὶ μόδα

Ἐμπῆκε ὁ Σεπτέμβριος. Φθινόπωρον κυρίες!...
Πάλι λοιπὸν τρεχάματα καὶ χίλιες φασαρίες,
Καὶ συζητήσεις συνεχεῖς περὶ τῆς νέας Μόδας.
Τέτοια συζήτησις λοιπὸν δίνει φτερὰ στοὺς πόδας
Κι' ἀκοῦτε λίμα γύρω σας μὲ ὅρους τεχνικοὺς
Ἐφ' ᾧ καὶ παραθέτομεν ἐνταῦθα μερικούς.
Ἀμπιεσεμὰν ποὺ κόβεται λοξὰ γιὰ τὸν γιακᾶ
Μαντὼ ζερσέϋ ἐφαρμοστὸ καὶ ἡ «γκοντὲ» ἡ φούστα...
Θαρρῶ πὼς τὸ παράκαναν φέτος τὰ θηλυκὰ
Κι' ἐνῶ μόδες λανσάρουνε γιὰ τῶν ἀνδρῶν τὰ γοῦστα...

Ἰδοὺ ἀνσὰμπλ ἀπὸ λαινάζ. Κουμπώνει εἰς τὴν ἄκρη
Τὸ βλέπει δὲ ὁ σύζυγος καὶ χύνει μαῦρο δάκρυ,
Διότι ξέρει ὁ φουκαρᾶς τί ἔχει νὰ πληρώση
Καὶ ποῦ θὰ τά βρῃ τὰ λεπτὰ καὶ πῶς θὰ κατορθώση
Νὰ πληρωθοῦνε τὰ λαινὰζ κι' αὐτοῦ τ' ἀμπιεσεμάν...
Ποῦ θὰ τὸν πετσοκόψουνε τὸν δόλιο σὰν κιμᾶν!...

Τὸ φάρδος, ὅπως ξέρετε, στὴ φούστα ἐπιβάλλεται
τὸ δὲ κορσὰζ ἐλάχιστα κι' ἐκεῖνο μεταβάλλεται.
Τὸ νέον τὸ πλισάρισμα «Σολέϊγ ἀποκαλεῖται»
Καὶ θὰ μάθουν ἀρκετοὶ νομίζω συμπολῖται
Τῆς μόδας τὰ φορέματα εἶνε ντραπαρισμένα
Καὶ πρὸς τὴ μέση, φυσικὰ, ἡ φούστα θὰ σουρώνεται
Ψηλὰ καπέλλα μυτερά. Ἡ μόδα διατάζει
Καμμιὰ κυρία τοῦ συρμοῦ δὲν πρέπει νὰ διστάζῃ
Μὰ πάντοτε νὰ βγαίνῃ
Πολὺ κομψευομένη!...
Μοτὶφ πολλὰ, διάφορα εἰς τοῦ κορσὰζ τὸ ντρᾶ
Λεπτὰ, κομψὰ, χοντρὰ
Μαντὼ ριχτὰ ,σὰν πελερὶν,
Κάνουν τὴν τάγιαν πονηρήν....
«Ντὲ-πιὲς» ἀλήθεια, πρακτικὸν ὡς φόρεμα κυρίας
Καὶ ἂν διατυπώνετε καὶ ἄλλας ἀπορίας,
Σᾶς λέμε καθαρώτατα πὼς τὰ «ντὲ πιὲς» αὐτὰ
Εἶνε μπροστὰ μᾶλλον κοφτά...
Ὑφάσματα βελοὺρ-ντε-σουᾶ κυκλοφοροῦν καὶ πάλι
Μὲ μπιχλιμπίδια χίλια δυὸ στὰ χέρια, στὸ κεφάλι
Ἄ περ, πληρώνει ὁ σύζυγος, κουνῶντας τὸ κεφάλι!...

Η ΣΟΥΦΡΑΖΕΤΤΑ

ΤΑΓΚΟ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Κάποιος ποὺ πῆγε κι' ἔρραψε
Ἕνα κοστοῦμι νέον
Κι' ἐχρώσταγε στὸν ράφτη του
Ἕνα ποσὸν γενναῖον,
Διηρωτᾶτο ὁ ἀτυχὴς
Πῶς νὰ τὸν κάνῃ ζάφτι.
Κι' ἐτραγουδοῦσε ἕνα ταγκὸ
Κατάλληλο γιὰ ράφτη:

ΜΗΝ ΠΕΡΙΜΕΝΕΙΣ !
Μὴν περιμένεις
τοῦ κοστομιοῦ σου τὰ ψιλὰ
Μὴν περιμένεις,
Φίλε μου ράφτα
Ἂν θὲς νὰ μὲ θυμᾶσαι
Στὸ τεφτέρι γράφτα,
Μὴν περιμένεις
καὶ πουθενὰ νὰ μὴν τὸ πῇς
Πώς τὴν παθαίνεις.
Μὴν περιμένεις,
Κάνε τὸν ἀξιοπρεπῆ
Καὶ σιωπή!

◆

Καὶ κάποιος φουκαρᾶς μπεκρῆς,
Μπεκρῆς χωρὶς ψιλὴ
Ποὺ ὁ βερεσές του φαίνεται
εἶχε ἀνεβεῖ πολύ,
Ἕνα ταγκὸ πασίγνωστον
Τραγούδαγε μὲ χάρι
Καὶ κάποιο βράδυ τό 'λεγε
Κρυφὰ τοῦ Ταβερνιάρη :

ΣΤΟΝ ΤΑΒΕΡΝΙΑΡΗ:

Θἄρθω μιὰ νύχτα μὲ σφουγγάρι
Νὰ σοῦ τὰ σβύσω
Καὶ ἄλλο ἕνα κατοστάρι
Νὰ σοῦ ζητήσω

Γιὰ νἄχουν γλύκα
Παραπάνω οἱ μισές,
Πρέπει, παιδί μου,
Ν' ἀνεβαίνῃ ὁ βερεσές...
Θἄρθω μιὰ νύχτα μὲ σφουγγάρι
Καὶ θὰ πιῶ
Μὰ δὲν ξέρω ἀπὸ ποιό !

Ο ΤΑΓΚΟΓΡΑΦΟΣ

Ἡ δεσποινὶς Ὀλυμπία ζητᾶ σύζυγον τοῦ βίου της

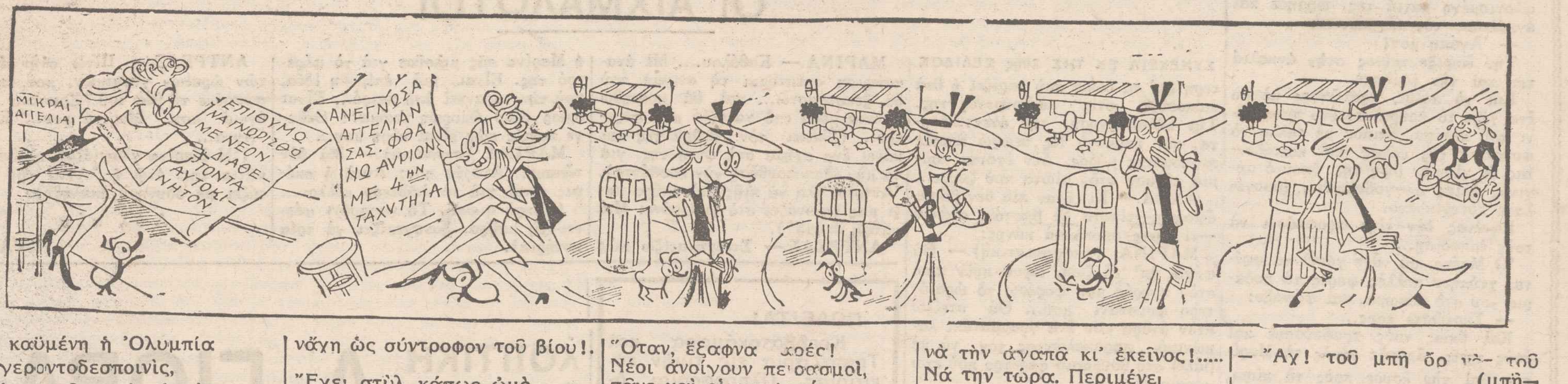
ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
ΕΠΙΘΥΜΩ ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΘΩ ΜΕ ΝΕΟΝ ΔΙΑΘΕΤΟΝΤΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΝ
ΑΝΕΓΝΩΣΑ ΑΓΓΕΛΙΑΝ ΣΑΣ. ΦΘΑΝΩ ΑΥΡΙΟΝ ΜΕ 4ην ΤΑΧΥΤΗΤΑ

Ἡ καϋμένη ἡ Ὀλυμπία
ἡ γεροντοδεσποινὶς,
μιὰ γυναῖκα, τὴν ὁποία
δὲν παντρεύτηκε κανεὶς
καὶ μὲ ὅλη της τὴ γλύκα
γιὰ νὰ πῶ, τὰ σῦκα σῦκα
ὅπως καὶ τὴ σκάφη σκάφη,
ἔμειν' ἡ φτωχὴ στὸ ράφι!....

Ὅταν ἔξαφνα ἕνα βράδυ
κάτι, σὰν τῆς τύχης χάδι,
ποὺ τῆς δίνει κάποια ἐλπίδα
στέλνει στὴν ἐφημερίδα
μιὰ μικρούτσικη ἀγγελία
σοβαρή, ὄχι γελοία
στὴν ὁποίαν ἀναφέρει
μὲ τὸν τρόπο αὐτὴ ποὺ ξέρει,
ὅτι μένει μοναχὴ
καὶ γυρεύει μιὰ ψυχὴ
πατρικίου ἢ πληβείου
νἄχῃ ὡς σύντροφον τοῦ βίου!.

Ἔχει στὺλ κάπως ὠμὸ
γράφει δέ: ἐπιθυμῶ
νὰ γνωρίσω ἕνα νέον
ρηξικέλευθον, γενναῖον
[illegible] ἡ ν' ἀνήκη τάξι
νά 'χῃ καὶ δικό του ἁμάξι.

Ἔστειλε τὴν ἀγγελίαν
κι' εὐχαριστημένη λίαν
ἡ καϋμένη περιμένει
περιμένει περιμένει
μιὰν ἀπάντηση νὰ δῇ,
περιμένει δηλαδὴ
ἡ ριγμένη πετονιὰ
ψάρι ἄραγε θὰ πιάσῃ;
Καί, ἐν περιπτώσει πόση
ἐρευνᾶ κάθε γωνιὰ
κάθε μιᾶς ἐφημερίδος
μετὰ περισσῆς ἐλπίδος!

Ὅταν, ἔξαφνα χθές!
Νέοι ἀνοίγουν πειρασμοὶ,
πᾶνε καὶ οἱ συμφορές...
Ἔρχοντ' ἐνθουσιασμοί.
Συγκεκινημένη λίαν
βλέπει μίαν ἀγγελίαν...
Τὴν διαβάζει ἀπὸ κοντὰ
καλὲ ναί... τῆς ἀπαντᾶ!...
«Φθάνω αὔριον» τῆς γράφει
πᾶν τὰ βάσανα. Νισάφι...
Αὔριο στὸ ραντεβοῦ
θὰ τὸν δῇ... κομπρενὲ-βοῦ
τέτοιο πρᾶγμα τί συμβαίνει;
εἶνε κι' εὐχαριστημένη
εἶνε καὶ συγκινημένη
ἡ καϋμένη!...

Ἑτοιμάζεται καὶ πάει
μὲ κοκετταρία τόση
νοιώθει πὼς τὸν ἀγαπάει
νοιώθει πὼς θὰ κατορθώσῃ
—καὶ τὸ λέει ὑπευθύνως—
νὰ τὴν ἀγαπᾶ κι' ἐκεῖνος!.....
Νά την τώρα. Περιμένει
Μπᾶ νὰ πάρῃ ἡ ὀργὴ
εἶν' ἡ ὥρα περασμένη
κι' ὁ νυμφίος της ἀργεῖ...
ἄραγε θὰ ἔχῃ ἁμάξι;
αὐτοκίνητο δικό του;
ἄρανε θὰ τὴν ἁρπάζῃ
καὶ μὲ ὕφος Δὸν Κιχώτου
θὰ τὴν πνίξῃ στὰ φιλιά;
Αὐτὰ σκέπτεται ἡ δόλια
κι' ἡ ἰσχνή της ἀγκαλιὰ
ἀπ' τοῦ ἔρωτα τὰ βόλια
τώρα πιὰ ἔχει τρωθῇ...
ἄραγε θὰ λυτρωθῇ
ἀπὸ τὸ πολὺ μαράζι...
τέτοια σκέπτεται γιὰ χάζι
καὶ πικρο-ἀναστενάζει!...

Ἔξαφνα εἰς τὴν καμπὴ
— Ἄχ! τοῦ μπῆ ὅρ [illegible] τοῦ
(μπῆ—
βλέπει στὴ καμπὴ τοῦ δρόμου
βλέπει... βλέπει... μετὰ τρόμου
ὅτι ἔρχεται ΑΥΤΟΣ!...
ὁ γαμπρὸς ὁ ζηλευτός!
τὸν κυττάζει, ὠνοιᾶ
χάνει κάθε της χροιὰ
εἶνε... ἄπους ὁ καϋμένος
κι' εἶνε τοποθετημένος
σ' «αὐτοκίνητο» δικό του:
Σ' ἕνα τόσο καροτσάκι
μ' ὕφος ἔρχεται ἱππότου
καὶ χαμογελᾶ λιγάκι...
....
Κι' ἡ καϋμένη ἡ Ὀλυμπία
ἡ γεροντοδεσποινὶς
μιὰ γυναῖκα τὴν ὁποία
δὲν παντρεύτηκε κανεὶς
μένει πάλι [illegible]
δυστυχῶς.. γεροντοκόρη!

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
Π 9

Ἡ Γυναῖκα

Σ' αὐτὸ τὸ φύλλο τῆς

Γυναίκας

νέες λεπτομέρειες
γιὰ τὴν

ΧΕΙΜΕΡΙΝΗ ΜΟΔΑ

◆

Ἐπίσης ἡ συνέχεια τῆς
ἐρεύνης μας:

**ΠΟΙΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑ
ΝΑ ΔΙΑΛΛΕΞΩ;**

◆

Ἡ Γυναῖκα

εἶναι τὸ μόνο περιοδικὸ
ποὺ βγαίνει εἰδικῶς γιὰ
τὸν γυναικεῖο κόσμο τῆς
Ἑλλάδος

◆

Φροντίζετε γιὰ τὴν διάδοσι τῆς

Γυναίκας

ΣΕΛΙΔΕΣ 24
3 ΔΡΑΧΜΑΙ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
9
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1938

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 94

Γραφεῖα: Πατησίων 8

Τυπογραφεῖα: Παλαμήδου 4

Συνδρομαί:
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ:
Ἐτησία .... Δραχ. 150
Ἑξάμηνος .... » 80
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:
Ἐτησία Λίραι Ἀγγλίας 1
Ἑξάμηνος Σελλίνια 10

ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗΝ
Ἐτησία .. .. Δολλάρια 5
Ἑξάμηνος .. .. » 3
Τιμὴ ἑκάστου τεύχους 10 σέντς.
Γενικὸς ἀντιπρόσωπός μας δι' ὅλην τὴν Ἀμερικὴν εἶναι ὁ κ. Κωνσταντῖνος Ι. Νικολόπουλος.
Δ)σις: People's Printing Co
656 6th Avenue
New-York City

ΗΧΩ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΑΡΑΘΕΡΙΖΟΥΝ

Εἶναι χαρακτηριστικὸ πὼς στὴν Ἑλλάδα παραθερίζουν περισσότερο οἱ γυναῖκες ἀπὸ τοὺς ἄνδρες. Συναντᾶ κανεὶς τοῦ κόσμου τοὺς γνωστούς του, βιοπαλαιστὰς ποὺ τρέχουν ὁλημερὶς «γιὰ νὰ βγοῦν τὰ ἔξοδα τῆς οἰκογένειας.

— Τί γίνεται κύριε Νίκο ἡ σύζυγος, τὰ παιδιά;

— Ἄ, τοὺς ἔχω στὴν ἐξοχή, ἀπαντᾶ μὲ περηφάνεια καὶ κρυφὴ χαρὰ ὁ κάθιδρος ἥρως.

Τὸ δρᾶμα αὐτὸ γίνεται ἐνενῆντα ἐννέα τοῖς ἑκατό, σ' ὅλες τὶς ἑλληνικὲς οἰκογένειες. Ποιὸς θὰ τολμοῦσε νὰ διαμφισβητήση τὴν στοργικότητα καὶ τὴν ἀφοσίωσι, τὴν θυσία τοῦ Ἕλληνος οἰκογενειάρχου; Καὶ ἐν τῷ μεταξὺ τὶς καθημερινὲς οἱ πλὰζ καὶ τὰ δάση τῶν γύρω τῶν Ἀθηνῶν ἐξοχῶν εἶναι κατάμεστες ἀπὸ θηλυκόκοσμο.

Ἐκεῖ θὰ ἰδῆτε τὴν νοικοκυρὰ νὰ ἐκθέτη τοὺς ἄθλους τῶν ὑπηρετριῶν καὶ τὰ βάσανα ποὺ ὑφίστανται οἱ κυρίες ἀπὸ τὴν κλίκα αὐτὴ τῶν μοντέρνων «τυράννων». Θὰ δῆτε τὴν κυρία Ἑλένη μὲ τὰ πολλὰ ἑκατομμύρια νὰ καυχιέται γιατὶ ἡ πλεκτὴ σακκούλα τῆς κόστισε δέκα ἑπτὰ καὶ πενῆντα. Θὰ δῆτε τὴν κυρία τῶν ξένων πλὰζ ποὺ κάποια κακὴ τύχη τὴν ἔρριξε φέτος στὶς ἑλληνικὲς ἀκτὲς καὶ ζῆ διηγούμενη τὶς ὠμορφιὲς τῶν ξένων παραδείσων. Θὰ δῆτε τὴν «Ντάμα Πίκα» τὴν σαμπιόνα τοῦ μπρὶτζ καὶ τοῦ πόκερ... Τὴν φιλολογοῦσα μὲ τὰ πιὸ βαρειὰ βιβλία ἀνοιχτὰ ἐπάνω στὸ τραπεζάκι. Ἀλλὰ κυρίως θὰ συναντήσετε ἕνα πλῆθος εὐτραφῶν γυναικῶν ποὺ μιλοῦν ὁλημερὶς γιὰ τὶς μεθόδους τοῦ ἀδυνατίσματος. Ἡ αὔρα φυσᾷ μυρωμένη, ὁλοκάθαρη. Οἱ καρέκλες δέχονται τὶς μαλακὲς σάρκες τῶν ὑπὸ κατηγορίαν μελῶν. Τὰ γκαρσόνια ἑτοιμάζουν πυρετωδῶς τὰ ὀρεκτικὰ τραπέζια καὶ ἡ κοινὴ συζήτησις εἶναι μία: Πῶς θὰ ἀδυνατήσωμε ;

— Νὰ μὴν τρῶτε ψωμί, κυρία Φιφή.

— Νὰ μὴν κοιμᾶστε τὸ μεσημέρι.

— Νὰ περπατᾶτε....

— Νὰ τρῶτε σχάρες.

— Νὰ μὴν πίνετε μπύρα.

— Νὰ στέκεσθε μιὰ ὥρα ὀρθὴ μετὰ τὸ φαγητό.

— Νὰ πίνετε ἕνα ποτῆρι βραστὸ νερὸ τὸ πρωΐ.

Οἱ συμβουλὲς εἶναι ποικίλες καὶ κάθε μιὰ συνοδεύεται κι' ἀπ' ἕνα παράδειγμα: «Αὐτὸ ἔκανε μιὰ φίλη μου καὶ ἔχασε δέκα κιλὰ μαζεμένα....».

Τὸ παρακολουθήσατε, ἀλήθεια, τὸ μαρτύριο τῶν εὐτραφῶν αὐτῶν γυναικῶν ποὺ παραθερίζουν; Ἀγωνίζονται κατὰ τῆς καλοζωΐας. Θέλουν νὰ βροῦν τὸν τρόπο νὰ ἐξουδετερώσουν τὰ δῶρα ποὺ τοὺς δίνει ἡ φύσις, τὸ παχὺ πορτοφόλι τοῦ συζύγου των καὶ ἡ ἀκίνητη καφενόβιος ζωὴ τῶν προαστείων....

Θὰ μποροῦσε ἴσως νὰ βρεθῆ ἕνας πιὸ πρωτότυπος τρόπος ἀδυνατίσματος, ἀπὸ τὴν ὀρθοστασία μετὰ τὸ φαγητό. Θὰ μποροῦσαν τὰ ἐργαζόμενα κορίτσια ποὺ λυώνουν στὰ γραφεῖα καὶ στὴν πυρωμένη ἄσφαλτο τῶν Ἀθηνῶν νὰ δώσουν τὴν θέσι τους στὶς παραθερίζουσες κυρίες. Ἔτσι οἱ μὲν θὰ παίρνανε κανένα δράμι κρέας καὶ θὰ εὐλογοῦσαν τὴν θεία ἀνάπαυσι καὶ οἱ δὲ θὰ γύριζαν στὴν καλοζωΐα τους μὲ ἀρκετὴ θέσι γιὰ τὰ δῶρα τῆς καλοφαγίας καὶ τῆς ἀναπαύσεως, τὰ ὁποῖα ἀγωνίζονται τόσο σκληρὰ νὰ καταπολεμήσουν.

Δ.

ΕΝΑ ΜΕΓΑΛΟ ΖΗΤΗΜΑ

Η ΑΝΑΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΚΟΡΙΤΣΙΟΥ

ΕΙΣΘΕ ΥΠΕΡ Η ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΙΝΗΣ ΝΕΑΣ;

Εἶπαν πολλὰ γιὰ τὴν μοντέρνα ἀνατροφὴ τῶν κοριτσιῶν. Ἄλλοι τὴν κατηγόρησαν κι' ἄλλοι τὴν βρῆκαν θαυμασία. Βέβαια κάθε νέα καὶ κάθε γυναῖκα θἄχη ἀποκρυσταλλώσει μιὰ γνώμη πάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα, ποὺ ἐνδιαφέρει ἄμεσα τὶς γυναῖκες. Εἶναι καλὴ ἡ ἀνατροφὴ ἑνὸς συγχρόνου κοριτσιοῦ μὲ τὴν μόρφωσι καὶ τὴν ἐλευθερία ποὺ δίνει ἢ ἦταν καλλίτερη ἡ ἀνατροφὴ τῆς προπολεμικῆς νέας ;

Σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα ἔδωσαν ἐνδιαφέρουσες ἀπαντήσεις δύο Γάλλοι «μαῖτρ». Ὁ γνωστὸς ἀκαδημαϊκὸς Μαρσὲλ Πρεβώ, ποὺ πάντα ἔσκυψε μὲ συμπάθεια στὴν ψυχὴ τῶν κοριτσιῶν, καὶ ὁ Σασὰ Γκιτρύ, ὁ ἠθοποιὸς καὶ συγγραφεύς, ποὺ γνωρίζει ὅλα τὰ μονοπάτια τῆς γυναικείας καρδιᾶς.

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ ΣΑΣΑ ΓΚΙΤΡΥ

Τὸ νὰ ἔχη ζήσει ἡ γυναῖκα αἰῶνες ὁλόκληρους στὸ πιὸ στενὸ περιβάλλον καὶ νὰ θελήση νὰ σπάση τὰ δεσμά της εἶναι φυσικό. Ὅσο γιὰ τὴν ἀνατροφή, μοῦ φαίνεται ὅτι ὑπάρχουν τόσες ἀνατροφὲς ὅσες καὶ ἄνθρωποι. Ὁ ἄνθρωπος φέρνει μέσα του τὴν εὐτυχία καὶ δὲν εἶναι ἡ σκλαβιὰ τοῦ παρελθόντος ἢ ἡ σημερινὴ ἐλευθερία ποὺ θὰ μᾶς κάνουν περισσότερο ἢ λιγώτερο εὐτυχισμένους.

Ἐγώ, ἀτομικά, μόνο ἕνα πρᾶγμα κατακρίνω στὴν φιλία τῶν νέων καὶ τῶν κοριτσιῶν: τὴν ἔλλειψι τῆς εὐγενείας. Δὲν ἐννοῶ τὸν αὐθορμητισμὸ ποὺ ἔχουν στὶς σχέσεις τους οὔτε τὴν μικρὴ χαριτωμένη τους ἐλευθεροστομία ποὺ κάνει τὰ κορίτσια μας ἀπείρως προτιμότερες ἀπὸ τὶς δειλὲς — καὶ λιγάκι ὑποκρίτριες — προπολεμικὲς νέες. Ἡ σημερινὴ νέα εἶναι ἀθλητική, καλὰ πληροφορημένη γιὰ τὴ ζωή, ζῆ ἐντατικὰ καὶ ξέρει νὰ χαίρεται. Μόνο ποὺ πεθαίνει ἡ εὐγένεια καὶ λυπᾶμαι γι' αὐτό.

Νομίζω ὅτι τὸ πρόβλημα τοῦ κοριτσιοῦ εἶναι τὸ ἴδιο τὸ πρόβλημα τοῦ ἔρωτος. Καὶ φοβᾶμαι, περισσότερο ἀπ' ὅλα στὸν κόσμο, τοὺς ἀνθρώπους ποὺ δὲν ἔχουν τὸ θάρρος νὰ χωρίσουν ὅταν ἔπαυσε νὰ τοὺς συνδέῃ ἡ ἀγάπη.

Μπορῶ νὰ σᾶς πῶ ὅτι μ' ἀρέσει τὸ διαζύγιο. Πρέπει νὰ ξεκινᾶνε δυὸ ἄνθρωποι γιὰ ὅλη τὴ ζωὴ καὶ νὰ χωρίζουν... ὅταν ἡ ἴδια ἡ ζωὴ τοὺς χωρίζει.

Ἂν εἶχα ἕνα κορίτσι; Θεέ μου!... Θὰ ἤμουν πολὺ δυστυχισμένος. Γιατί; Γιατὶ φοβᾶμαι ὅτι δὲν θὰ ἦταν εὐτυχισμένο. Θὰ ἔδινα στὴν κόρη μου μιὰ ἀνατροφὴ ἴσως μοντέρνα, ἴσως καὶ ὄχι, ποιὸς ξέρει — ποὺ νομίζω ὅτι θὰ τῆς δηλητηρίαζε τὴ ζωή.

Κι' ὅμως !

Θὰ ἦταν τόσο ὡραῖο νὰ εἶχα μιὰ κόρη!

Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΩ

Δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ποὺ σκέπτομαι πάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Τὸ ἐξέτασα πολὺ καὶ προσπάθησα νὰ βάλω κάποια τάξι καὶ νὰ κυττάξω καθαρὰ τὸ πρόβλημα.

Τὰ κυριώτερα χαρακτηριστικὰ μιᾶς νέας μεσαίας τάξεως εἶναι :

1) Ἀπ' τὴν ἡλικία τῶν δεκαεπτὰ περίπου ἐτῶν ἡ μητέρα καὶ ἡ κόρη δὲν εἶναι φαινομενικὰ χωρισμένες, ἡ ὕπαρξις ὅμως τῆς μιᾶς διαφέρει σημαντικὰ ἀπὸ τὴν ὕπαρξι τῆς ἄλλης. Ἡ μητέρα ἔχει τοὺς φίλους καὶ τὶς φίλες της. Ἡ κόρη πάλι ἔχει τὴν δική της παρέα ποὺ συναναστρέφεται ἐλεύθερα.

Ὅταν ἡ μητέρα ἔχει καλεσμένους σὲ τραπέζι καὶ λέει στὴν κόρη της: «Περιμένω κόσμο σήμερα, θέλω νὰ εἶσαι στὸ τραπέζι», ἡ κόρη ἀπαντᾶ: «Καλά. Τότε θὰ πάω νὰ φάω στῆς Ἑλένης». Καὶ ἡ κόρη ὅταν δέχεται δὲν ἐννοεῖ νὰ βρίσκεται κι' ἡ μητέρα της στὸ σαλόνι.

2) Τὰ δύο φῦλα ἀπὸ τὴν πιὸ νεαρὰ ἡλικία ζοῦν μαζύ. Ποιὸ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα; Πρὶν ἀπ' τὸν πόλεμο ἕνα κορίτσι δεκαοκτὼ ἐτῶν εἶχε τὴν χειρότερη ἰδέα γιὰ ἕνα συνομήλικό της ἀγόρι. Ἡ σημερινὴ νέα θεωρεῖ τὸν νέο σὰν σύντροφο τῶν παιχνιδιῶν της καὶ ὅταν μιλάῃ γιὰ ἕναν ἄνδρα τριάτα χρόνων λέει: «Εἶναι γέρος».

Εἶναι λοιπὸν ριζικὴ ἡ διαφορὰ τῶν δύο γενεῶν.

Σήμερα ἡ νέα γνωρίζει ὅλα τὰ σχετικὰ μὲ τὸν ἔρωτα καὶ δὲν τὸ κρύβει. Ἄλλοτε ἡ νέα ξεγελοῦσε τὴν μητέρα της μὲ τὴν συνενοχὴ μιᾶς καμαριέρας ἢ τῆς δασκάλας τοῦ πιάνου.

Σήμερα ἡ εἰλικρίνεια τῶν σχέσεων εἶναι ἀπόλυτη. Ποῦ καταλήγει αὐτό ;

Στὸ νὰ παντρεύωνται νέοι. Στὸν Ἀμερικάνικο δηλαδὴ γάμο, ἀπ' τὸν ὁποῖο δὲν λείπουν οἱ πιθανότητες διαζυγίου.

Καὶ τώρα βγάλετε μόνοι σας ἕνα συμπέρασμα.

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΣ ΤΟΥΡΙΣΜΟΣ

Ἔχω ὑπ' ὄψιν μου ἐνθουσιώδη ἐπιστολὴν γνωστῆς μου κυρίας, ἡ ὁποία ἀπὸ τὸ Λουτράκι ὅπου διαμένει, ἔκαμε μὲ καλὴ συντροφιὰ μιὰ ἐκδρομὴ ἕως τὸ Ξυλόκαστρον. Ἐμαζεύθηκαν περὶ τοὺς δεκαπέντε, εὑρῆκαν ἕνα πολὺ καλὸ ἐκδρομικὸ λεωφορεῖον, ἐπλήρωσαν πρὸς ἑκατὸ δραχμὲς τὸ ἄτομον καὶ ἐπῆγαν.... ποὺ δὲν ἐπῆγαν. Εἰς τὴν Κόρινθον ἐν πρώτοις, τὴν ὁποίαν οἱ Ἕλληνες ἐκδρομεῖς — φυσικὰ — δὲν ἐγνώριζαν. Τὴν βρῆκαν πολὺ ὡραία καὶ ἀρκετὰ μεγάλην, ἰδιαιτέρως δὲ φαίνεται ὅτι τοὺς ἤρεσεν ὁ ναὸς τοῦ Ἁγίου Παύλου, νέα ἐκκλησία, κτισθεῖσα ἀπὸ τὸν ἀρχιτέκτονα κ. Ζάχον. Ἐγοητεύθησαν ἔπειτα οἱ Ἕλληνες ἐκδρομεῖς ἀπὸ τὴν διαδρομὴν ἕως τὸ Ξυλόκαστρο, Κιάτο, Συκιά, Βραχάτι, Μελίσσια, Ἄσσος καὶ ἄλλα χωριὰ ὅπου ἐτρυγοῦσαν καὶ ἦταν ὅλα στρωμένα χάμω μὲ σταφίδα ἄφθονη καὶ «ἐχόρτασε τὸ μάτι μας σταφίδα».

Ἐντυπώσεις ἄγνωστες καὶ εὐχάριστες διὰ τοὺς Ἕλληνας καὶ τὰς Ἑλληνίδας ποὺ ἐγνώριζαν πρὸ πολλοῦ τὴν Ἑλβετίαν, τὴν Γαλλίαν, τὴν Ἰταλίαν καὶ ἀνεκάλυπταν τώρα μόλις τὴν Πελοπόννησον! Καὶ ἐν πάσῃ εἰλικρινείᾳ ὡμολογοῦσαν ὅτι τὴν εὕρισκαν ἐξ ἴσου ἂν ὄχι περισσότερον — ὑποθέτω περισσότερον — ἐνδιαφέρουσαν ἀπὸ τὰ ξένα μέρη ποὺ εἶχαν ἐπισκεφθῆ ἕως τώρα.

«Τὸ Ξυλόκαστρο — συνεχίζει ἡ ἐπιστολογράφος μου — μαγεία! Θαῦμα! Δάσος ἀπέραντο ἀπὸ πεῦκα ἕως τὴν ἄκρη τῆς θάλασσας, μιὰ ἀπέραντη ἀκρογιαλιὰ μὲ πεῦκα... Ἐμείναμε ὅλη μέρα στὸ περίπτερο τοῦ Τουρισμοῦ, φάγαμε ὡραῖα καὶ ἔπειτα ξαπλώσαμε σὲ πολυθρόνες κάτω ἀπὸ τὰ πεῦκα....».

Ἀπὸ τ' ἀνωτέρω προκύπτει ὅτι μπορεῖ κανεὶς νὰ κάμῃ σήμερα εὐχάριστες ἐκδρομὲς στὴν Ἑλλάδα, νὰ τὴν γνωρίσῃ, νὰ νὰ τὴν ἀγαπήσῃ περισσότερο. Ὁ Ἕλλην ἔχει ὑποχρέωσιν νὰ τὸ κάμῃ αὐτό. Ὑποθέτω ὅτι καλὸν εἶναι νὰ προτιμᾷ, ἐφ' ὅσον ἠμπορεῖ, τὶς καθημερινὲς διὰ τὶς ἐκδρομές του, διότι τὶς Κυριακὲς ὁ συνωστισμὸς εἶναι μεγάλος εἰς ὅλους τοὺς «ἐκδρομικοὺς» χώρους.

Θὰ ἤθελα νὰ ἐτελείωνε ἐδῶ ἡ ἐνθουσιώδης ἐπιστολή. Ἔχει ὅμως καὶ συνέχειαν, ἡ ὁποία μ' ἔκαμε νὰ μελαγχολήσω:

«Πολὺ ὡραία εἶναι στὸ Ξυλόκαστρο καὶ ἡ ἀρχαϊκοῦ ρυθμοῦ ἔπαυλις τοῦ Σικελιανοῦ, ἡ ὁποία τώρα εἶναι ἐγκαταλελειμμένη καί, καθὼς ἔμαθα, ζητεῖ νὰ τὴν πουλήσῃ....».

Ἡ ἔπαυλις τοῦ Σικελιανοῦ. Θυμοῦμαι καὶ μιὰ ἄλλη στοὺς Δελφούς, εἰς τὴν ὁποίαν ἐφιλοξενήθην κι' ἐγὼ κατὰ τὰς πρώτας Δελφικὰς ἑορτάς. Περιουσίαν ὁλόκληρη ἐξώδευσε τὸ ζεῦγος Σικελιανοῦ διὰ ν' ἀναστήσῃ τὰς ἑορτὰς ἐκείνας. Ἦσαν πλούσιοι καὶ ἔμειναν, καθὼς φαίνεται, πτωχοί. Δὲν ὑπάρχουν στὸν κόσμο πολλὰ ζεύγη ποὺ νὰ ἐξώδευσαν ὁλόκληρη περιουσία μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ δοῦν νὰ πραγματοποιῆται ἕνα ὡραῖο ὄνειρο...

Β. ΒΕΚΙΑΡΕΛΛΗΣ

ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ ΤΗΣ
"ΓΥΝΑΙΚΑΣ„
ΘΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΗ
ΤΗΝ ΤΕΤΑΡΤΗ
14 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ
ΑΝΤΙ ΤΗΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ
16 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ΕΚΔΟΤΗΣ
ΑΝΩΝΥΜ. ΕΤΑΙΡΙΑ
ΤΑ "ΓΡΑΜΜΑΤΑ„
ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 94
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ἀρ. 8
Τηλέφωνον 30.461
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ:
ΠΑΛΑΜΗΔΟΥ, ἀρ. 4
Τηλέφωνον 30.297

Ἡ Γυναίκα
ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΙΣ: ΕΛΕΝΗ ΞΙΦΝΑΙΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ
ΕΤΟΣ Β
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ
— ΔΡΑΧΜΑΙ 3

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
9
ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ
1938

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΗΣ "ΓΥΝΑΙΚΑΣ"

Ποιὸ ἐπάγγελμα νὰ διαλέξω ;

Μπορεῖτε νὰ πᾶτε στὸ «Μικρὸ Πολυτεχνεῖο»

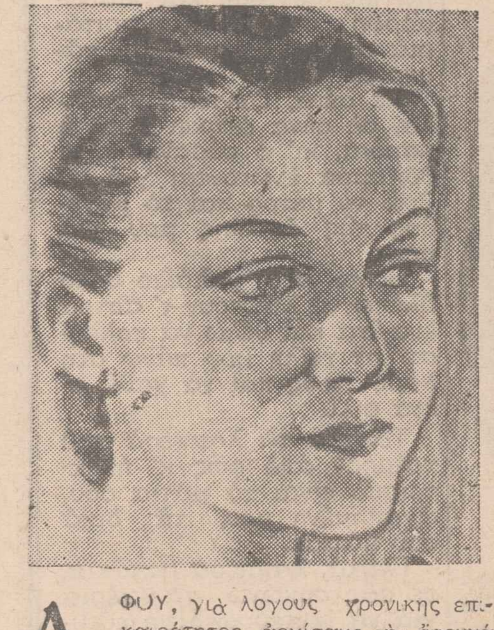

...καὶ νὰ γίνετε σχεδιάστριες καὶ γεωμέτρισσες

Μὲ τὸ δίπλωμα αὐτὸ προσλαμβάνεσθε σὲ Τεχνικὲς Ἑταιρεῖες ἢ σὲ Δημόσιες ὑπηρεσίες μὲ ἱκανοποιητικοὺς μισθοὺς (2.500—3000) δρ.

Στὴ Σχολὴ Σχεδιαστῶν τὸ ἕν τρίτον τῶν μαθητῶν εἶναι κορίτσια.

Ἐπίσης μπορεῖτε νὰ πᾶτε στὴν Οἰκοκυρικὴ Σχολή, καὶ νὰ γίνετε καθηγήτριες τῆς οἰκοκυρικῆς.

Ἀφοῦ, γιὰ λόγους χρονικῆς ἐπικαιρότητος, ἀρχίσαμε τὴν ἔρευνά μας γιὰ τὴν ἐπαγγελματικὴ κατεύθυνσι τῆς γυναίκας, ἀπὸ τὰ στάδια ἐκεῖνα ποὺ δὲν ἀπαιτοῦν ἀπαραιτήτως ἀπολυτήριον γυμνασίου, θὰ συνεχίσωμε σήμερα στὴν ἴδια κατεύθυνσι καὶ θὰ μιλήσωμε γιὰ μερικὰ ἀκόμη ἐπαγγέλματα ποὺ μποροῦν ν' ἀκολουθήσουν ὅσες δὲν τέλειωσαν τὸ γυμνάσιο.

Οἱ τεχνικοὶ κλάδοι ποὺ ἀνοίγουν στοὺς ἀποφοίτους των οἱ Προσηρτημένες Σχολὲς Ἐργοδηγῶν τοῦ Πολυτεχνείου (Πατησίων 146) — Τὸ Μικρὸ Πολυτεχνεῖο, ὅπως τὸ λέει συνήθως ὁ κόσμος — εἶναι στάδια καὶ εὐκόλως προσιτὰ στὰ κορίτσια καὶ σχετικῶς πολὺ προσοδοφόρα καὶ μὲ ἀρκετὴ ζήτησι.

Τονίζομε ὅτι πρόκειται γιὰ ἐπαγγέλματα εὐκόλως προσιτὰ στὰ κορίτσια γιατί, παρὰ τὸν τίτλο τῶν «ἐργοδηγῶν» ποὺ φέρουν οἱ ἀπόφοιτοί τους, ἐκτελοῦν κυρίως ἐργασίας γραφείου: σχεδιάσεις, μεγεθύνσεις, εὐκόλους λογαριασμοὺς κλπ. Ἐπαναλαμβάνομε δὲ ὅτι ἔχουν ἀρκετὴ ζήτησι, γιατὶ ὅλες σχεδὸν οἱ δημόσιες ὑπηρεσίες καὶ οἱ μεγάλες ἐπιχειρήσεις ἔχουν τεχνικὸ τμῆμα.

Οἱ Σχολὲς Ἐργοδηγῶν περιλαμβάνουν τρία σχολεῖα, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ δύο κυρίως εἶναι κατάλληλα γιὰ τὰ κορίτσια: τὸ σχολεῖον Σχεδιαστῶν μὲ φοίτησι τριετῆ καὶ δίδακτρα ἑπτακοσίων δραχμῶν ἐτησίως καὶ τὸ σχολεῖον Γεωμετρῶν μὲ φοίτησι τετραετῆ καὶ δίδακτρα τὰ αὐτά.

Οἱ ὑποψήφιοι καὶ τῶν δύο σχολείων πρέπει νὰ εἶναι ἀπόφοιτοι τῆς Β΄ ἑξαταξίου γυμνασίου (ἢ Δ΄ ὀκταταξίου) καὶ νὰ εἶναι τοὐλάχιστον 14 ἐτῶν. Δὲν γίνονται δεκτοὶ παρὰ μετὰ εἰσαγωγικὲς ἐξετάσεις, ποὺ συνήθως λαμβάνουν χώραν κατὰ τὸ δεύτερον δεκαπενθήμερον τοῦ Σεπτεμβρίου καὶ στὰς ὁποίας ἐξετάζονται σὲ ὀρθογραφία καὶ ἔκθεσι, σ' ὅλη τὴν πρακτικὴ ἀριθμητικὴ καὶ γεωμετρία μετὰ προβλημάτων καὶ ἀσκήσεων, καθὼς καὶ στὴν καλλιγραφία.

Ὅταν μετὰ τρία ἢ τέσσερα ἔτη — ἀναλόγως τοῦ σχολείου — ἀποφοιτήσουν, στὸ ἴδιο δηλαδὴ διάστημα ποὺ θὰ ἀπητεῖτο γιὰ νὰ τελειώσουν ἁπλῶς τὸ γυμνάσιο, θὰ εἶναι καταρτισμένοι, οὕτως ὥστε νὰ μποροῦν ν' ἀναλάβουν οἱαδήποτε τεχνικὴ ὑπηρεσία, στὴν ὁποίαν δὲν εἶναι ἀπαραίτητο δίπλωμα Ἀνωτάτης Σχολῆς.

Οἱ διπλωματοῦχοι τοῦ σχολείου Γεωμετρῶν προσλαμβάνονται κυρίως σὲ Τεχνικὲς Ἑταιρεῖες δημοσίων ἔργων καὶ ἔχομε συγκεκριμένως τὸ παράδειγμα τῶν ἐφετεινῶν ἀποφοίτων, ἐκ τῶν ὁποίων δώδεκα (ἐπὶ συνόλου δεκαπέντε) προσελήφθησαν στὴν ἑταιρείαν Ὑπονόμων Πατρῶν μὲ σύμβασιν τριετῆ καὶ μισθὸν δυόμιση χιλιάδων μὲ δωρεὰν τροφὴν καὶ κατοικίαν.

Μποροῦν ἐπίσης νὰ καταλάβουν δημοσίαν θέσιν σὲ ὑπουργεῖα ἢ δημαρχίας. Ὅσα δὲ κορίτσια ἀκολούθησαν ὥς τώρα τὸ σχολεῖον αὐτὸ ἐργάζονται ἤδη ἱκανοποιητικά.

Μὰ ἡ γυναικεία προτίμησις στρέφεται κυρίως στὸ σχολεῖον Σχεδιαστῶν (μὲ τριετῆ καθὼς εἴπαμε φοίτησιν) ὅπου τὸ τρίτον σχεδὸν τῶν μαθητῶν εἶναι κορίτσια. Ἀπὸ τοὺς 16 ἀποφοιτήσαντας ἐφέτος οἱ πέντε ἦταν κορίτσια καὶ ἀπὸ τοὺς 22 ἐπιτυχόντας στὰς εἰσαγωγικὰς ἐξετάσεις πέρυσι, οἱ ἑπτὰ ἀνῆκαν πάλι στὸ γυναικεῖο φῦλο.

Ἡ προτίμησις αὐτὴ δὲν εἶναι παράλογος, γιατὶ ἐνῷ δὲν ἀπαιτεῖται κανένα ἰδιαίτερο τάλαντο, μποροῦν ὅταν ἀποφοιτήσουν νὰ διορισθοῦν μὲ βαθμὸν γραμματέως σὲ δημοσία ὑπηρεσία μὲ πρῶτο μισθὸ τρεῖς χιλιάδες (ὀνομαστικὲς — στὴν πραγματικότητα, μὲ τὶς διάφορες κρατήσεις, εἰσπράττουν μόνον 2.700—2.800). Προαγόμενες δὲ κατ' ἐκλογήν, εἶναι δυνατὸν μέσα σὲ λίγα χρόνια νὰ φθάσουν τὶς ἕξη χιλιάδες. Διορίζονται ἐπίσης στὰ τεχνικὰ τμήματα δημαρχιῶν, ὅπου μάλιστα οἱ μισθοὶ εἶναι ἀνώτεροι, στὰς τεχνικὰς ὑπηρεσίας Τραπεζῶν — ὅλες οἱ μεγάλες Τράπεζες διατηροῦν, ὡς γνωστόν, τεχνικὸν τμῆμα — σὲ αὐτονόμους Κρατικοὺς Ὀργανισμούς, σὲ ἀνωνύμους τεχνικὰς καὶ οἰκοδομικὰς ἑταιρείας, σὲ βιομηχανικὰς ἐπιχειρήσεις ἐπίπλων κλπ. Μποροῦν ἀκόμα νὰ ἐργασθοῦν σὲ ἰδιωτικὰ ἀρχιτεκτονικὰ γραφεῖα μὲ μισθὸ ἢ μὲ τὴν ὥρα (ἀναλόγως τῆς ἱκανότητος καὶ τῆς ἀποδοτικότητός των, πληρώνονται 18—25 δραχ. ὡριαίως) ἢ καὶ κατ' ἀποκοπήν, ὁπόταν ἔχουν τὴν εὐχέρειαν νὰ τὸ ἐργασθοῦν στὸ σπίτι τους κατὰ τὶς ὧρες ποὺ τοὺς ἀφίνουν ἐλεύθερες οἱ ἄλλες τους ἐργασίες. Ἐννοεῖται βέβαια, ὅτι ἡ ταχύτης τῆς ἐκτελέσεως παίζει πρωτεύοντα ρόλον σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι.

Ἕνεκα ἀκριβῶς ὅλων αὐτῶν τῶν συνδυασμῶν ποὺ ἔχουν τὴν δυνατότητα νὰ κάνουν οἱ σχεδιάστριες, ὑπάρχουν κορίτσια, ὅπως μᾶς πληροφόρησαν ἀπὸ τὴν γραμματεία τῆς σχολῆς, ἀναφέροντας μάλιστα ὀνόματα σχεδιαστριῶν ποὺ ἐργάζονται στὸν Πειραιᾶ, ποὺ κερδίζουν ἄνω τῶν ὀκτὼ χιλιάδων μηνιαίως.

Ἐκτὸς τῶν ἐργασιῶν ποὺ ἀναφέραμε καὶ ποὺ εἶναι οἱ σημαντικώτερες καὶ οἱ μᾶλλον προσοδοφόρες, μιὰ σχεδιάστρια μπορεῖ νὰ ἐργασθῇ σὲ κροκὶ φορεμάτων, σὲ ἀχνάρια (πατρόν), σὲ σχέδια κεντημάτων καὶ ἄλλες ἀνάλογες ἐργασίες.

Ὅπως βλέπει κανείς, μιὰ σχεδιάστρια δύσκολα θὰ μείνῃ χωρὶς δουλειά, δεδομένου ὅτι μπορεῖ νὰ χρησιμοποιηθῇ σὲ πολλοὺς κλάδους καὶ τὸ σπουδαιότερο ὅλων, πληρώνεται πολὺ καλλίτερα παρὰ μία δακτυλογράφος ἢ μιὰ δασκάλα, τῶν ὁποίων ἰσοφαρίζει τὸν μισθὸ μὲ μόνον τρεῖς ὧρες ἐργασίας ἡμερησίως σ' ἕνα γραφεῖο καὶ ἀπὸ τὶς ὁποῖες κερδίζει τὰ διπλᾶ ἂν ἐπιτύχῃ μιὰ δημοσία θέσι — ὅπου πάλι δὲν θὰ ἐργάζεται παρὰ μόνον τὸ πρωΐ.

ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΕΣ ΤΗΣ ΟΙΚΟΚΥΡΙΚΗΣ

Χάρις στὸ περυσινὸ Βασιλικὸ διάταγμα, στὸ Διδασκαλεῖον Οἰκοκυρικῆς Ἐκπαιδεύσεως ποὺ λειτουργεῖ μέσα στὴν Χαροκόπειον σχολὴν Καλλιθέας, δὲν γίνονται πιὰ δεκτὲς ἀπόφοιτοι τοῦ γυμνασίου, ἀλλὰ μόνον ἀπόφοιτοι τῆς Χαροκοπείου καὶ αὐτὲς πάλιν κατόπιν εἰσιτηρίων ἐξετάσεων.

Ὅσες λοιπὸν θἄθελαν νὰ καταρτισθοῦν γιὰ καθηγήτριες τῶν Οἰκοκυρικῶν, θἄπρεπε ἀφοῦ τελειώσουν τὴν Β΄ γυμνασιακὴ τάξι νὰ φοιτήσουν ἐπὶ τριετίαν στὴ Χαροκόπειον Ἀνωτέραν Οἰκοκυρικὴν Σχολὴν καὶ ἀφοῦ τὴν τελειώσουν νὰ ἀκολουθήσουν ἐπὶ διετίαν τὸ Διδασκαλεῖον Οἰκοκυρικῆς Ἐκπαιδεύσεως ὅπου διδάσκεται Παιδαγωγική, Ὑγιεινή, Βρωματοχημεία, Μαγειρική, Κοπτικὴ καὶ Ραπτική, Γεωπονικὰ κλπ. κλπ.

Πρέπει ὅμως νὰ σημειωθῇ ὅτι μολονότι συνήθως τὶς διδάσκουσες τὰ οἰκοκυρικὰ τὶς ὀνομάζομε «καθηγήτριες» (ἐπειδὴ διδάσκουν σὲ γυμνάσια καὶ ἀνώτερα Παρθεναγωγεῖα) ἐν τούτοις διορίζονται μὲ βαθμὸν γραμματέως Β΄ καὶ ἐπομένως δὲν ἔχουν τὴν αὐτὴ μισθοδοσία μὲ μιὰ φιλόλογο λ. χ.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὶς θέσεις αὐτές, οἱ ἀπόφοιτοι τοῦ Διδασκαλείου Οἰκοκυρικῆς μποροῦν νὰ διορισθοῦν ἐπίσης σὲ Συσσίτια ἢ εἰς Διαιτολογικὰ ἐργαστήρια.

Ἡ φοίτησις στὴν Ἀνωτέρα Οἰκοκυρικὴ γίνεται κατόπιν ἐξετάσεων ποὺ ἐφέτος θὰ διενεργηθοῦν στὰς 28 Σεπτεμβρίου καὶ αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦνται ἀπὸ ἔκθεσι, ἀνάλυσι κειμένου καὶ ἐκτέλεσιν κεντήματος ἢ ραψίματος. Τὰ δίδακτρα εἶναι 100 δραχ. μηνιαίως (διὰ τὰ ἔξοδα ἐργαστηρίων) καὶ τ' σύνολον τῶν ἐτῶν φοιτήσεως ἀνέρχονται σὲ πέντε: τρία στὴν Ἀνωτέρα Οἰκοκυρικὴ — τῆς ὁποίας τὸ πτυχίον δὲν παρέχει καμμιὰ ἐπαγγελματικὴ δυνατότητα — καὶ ἄλλα δύο στὸ Διδασκαλεῖον Οἰκοκυρικῆς.

Στὴν Μέση Ἐκπαίδευσι, ἀφ' ὅτου πέρυσι καθιερώθη ἡ διδασκαλία τῆς Οἰκοκυρικῆς στὰ γυμνάσια, ὑπάρχει μεγάλη, μεγίστη ἔλλειψις καθηγητριῶν τοῦ μαθήματος. Καὶ μέσ' στὰς Ἀθήνας ἀκόμη, στὰ πλεῖστα τῶν Γυμνασίων, τὸ μάθημα παρελείπετο γιατὶ δὲν ὑπῆρχαν πρόσωπα εἰδικὰ νὰ τὸ διδάξουν. Ἑπομένως ἂν τὸ ὑπουργεῖον Παιδείας ἀπεφάσιζε νὰ συμπληρώσῃ τὰς κενὰς θέσεις — πρᾶγμα ἀμφίβολο — θὰ μποροῦσαν νὰ διορισθοῦν πλῆθος κοριτσιῶν.

Κ. ΣΦ.

Υ. Γ.— Κον Ἀλέξ. Λεχ., Στρατώνιον Χαλκιδικῆς.

Ἡ νυκτερινὴ σχολὴ μηχανικῶν «Ἥφαιστος» γιὰ τὴν ὁποίαν ρωτᾶτε, ἀπαιτεῖ ἀπολυτήριον ἑξαταξίου Δημοτικοῦ σχολείου, ἡλικίαν ἄνω τῶν 13 ἐτῶν, ἑλληνικὴν ἰθαγένειαν καὶ σωματικὴν ἀρτιότητα. Ἡ φοίτησις εἶναι πενταετὴς καὶ τὰ δίδακτρα εἶναι 600 δραχ. διὰ τὸ πρῶτον ἔτους, 700 δραχ. διὰ τὸ δεύτερον, 800 δραχ. διὰ τὸ τρίτον καὶ οὕτω καθεξῆς. Αἱ εἰσαγωγικαὶ καὶ κατατακτήριοι ἐξετάσεις θὰ γίνουν ἐφέτος στὰς 22 Σεπτεμβρίου. Ἂν ἔχετε ἀποφοιτήσει ἀπὸ τὴν Α΄ γυμνασίου (ἑξαταξίου) μπορεῖτε νὰ ἐγγραφῆτε κατ' εὐθεῖαν στὴν Β΄ τάξιν τῆς Σχολῆς.

Δίδα Ἀναγν., Πάτρας.— Αἱ αἰτήσεις γιὰ τὴ σχολὴ Ἐπισκεπτριῶν ὑποβάλλονται στὸ Ὑγειονομικὸ Κέντρον Ἀθηνῶν, Λεωφόρου Ἀλεξάνδρας (Ἀμπελόκηποι).

Κ. Σ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ ΔΙΑ ΤΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΑΣ ΜΑΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΦΥΛΛΟ
Η
«Γυναῖκα»
ΘΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΤΑΚΤΙΚΩΣ ΑΝΤΙ ΤΗΣ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ
ΚΑΘΕ ΤΕΤΑΡΤΗΝ

Ἑπομένως τὸ προσεχὲς φύλλο θὰ κυκλοφορήσῃ ἀντὶ τῆς Παρασκευῆς, 16 Σεπτεμβρίου,
Τὴν ΤΕΤΑΡΤΗΝ 14 Σεπτεμβρίου 1938.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ
ΗΜΕΡΟΜ. 16-8-85
ΑΡΙΘ. 38776

ὁ αἰσθηματικός σας κόσμος

ΣΥΖΥΓΙΚΕΣ ΑΓΩΝΙΕΣ

ΕΙΧΕ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΣΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΜΠΟΝΕΡ

Τὶ ἀστεῖο πρόσωπο ἀλήθεια τὸ τηλέφωνο. Κάθεται ἐκεῖ, στὸ γραφεῖο, ἀκίνητο, ἀμείλικτο, μὲ τὰ χέρια στὴ μέση....

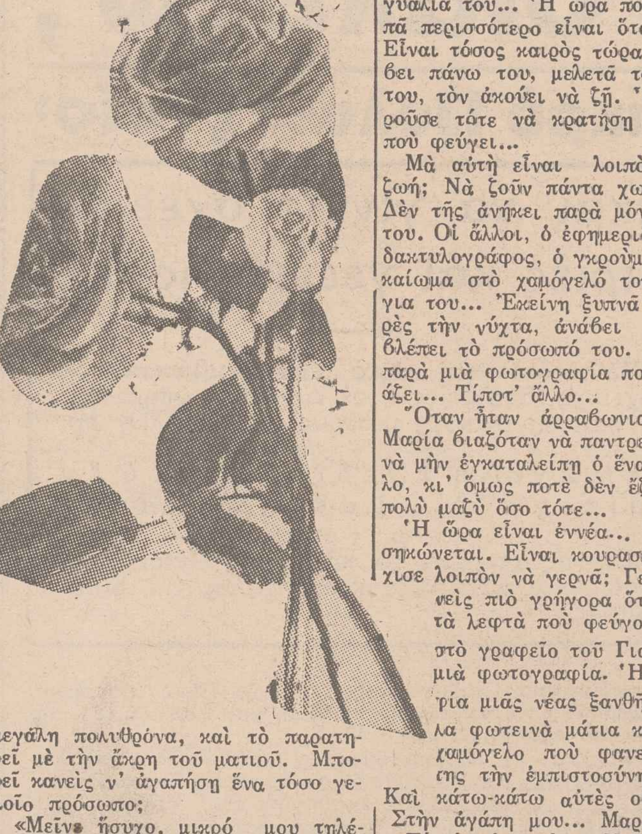

Ἡ Μαρία, πλέκει, καθισμένη στὴν μεγάλη πολυθρόνα, καὶ τὸ παρατηρεῖ μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ. Μπορεῖ κανεὶς ν' ἀγαπήσῃ ἕνα τόσο γελοῖο πρόσωπο;

«Μεῖνε ἥσυχο, μικρό μου τηλέφωνο... κοιμήσου... Κοιμήσου ἀκόμη μιὰ ὥρα, κι' ὅταν ἔλθῃ ὁ Γιάννης τότε χτύπα, χτύπα ὅσο θέλεις..».

Μὰ τὸ τηλέφωνο κάνει τοῦ κεφαλιοῦ του. Θέλει νὰ πειράξῃ τὴν Μαρία κι' ἀρχίζει ἕνα νευρικὸ κουδούνισμα. Ἡ Μαρία θάθελε νὰ τὸ πνίξῃ...

Νὰ πνίξῃ ἕνα τηλέφωνο! Τί τρέλλα! Ὄχι, ὄχι δὲν εἶναι τρέλλα... Μὰ εἶναι τόσο δυστυχισμένη ἡ Μαρία! Νὰ ἀπαντήσῃ; γιατί; ξέρει τόσο καλὰ τί θ' ἀκούσῃ... Ξέρει ἀπὸ πρὶν τὴ μακρυνὴ φωνή, τὶς λέξεις, τὶς μικρὲς παύσεις....

— Θὰ εἶναι ὁ Γιάννης.

— Καλησπέρα ἀγάπη μου... Εἶσαι καλά; Ναί, θὰ φάω ἔξω ἀπόψε. Οἱ ὑποθέσεις... καταλαβαίνεις... Πῶς; Ναί, μὲ τὸν ἐπιθεωρητὴ τῆς ἐργασίας... θὰ γυρίσω κατὰ τὰ μεσάνυχτα... Θὰ μπορέσωμε νὰ φλυαρήσωμε λίγο. Ἔχεις ἕνα ὡραῖο βιβλίο; καλά. Θὰ μὲ περιμένῃς; Τὸ βράδυ λοιπόν...

Κι' ἔπειτα ὁ ἦχος ἑνὸς φιλιοῦ καὶ τὸ τηλέφωνο ποὺ κλείνει.

Παίρνει ὡστόσο τὸ ἀκουστικό. Αὐτὸ ἦταν. Ὅλα τὰ ἴδια. Μόνο ὁ ἦχος τοῦ φιλιοῦ δὲν ἀκούσθηκε, γιὰ πρώτη φορά, καὶ τὸ γεῦμα δὲν ἦταν γιὰ τὸν ἐπιθεωρητὴ ἀλλὰ γιὰ τὸν τεχνικὸ διευθυντή.

Τὸ τηλέφωνο ξανακοιμήθηκε. Ἡ Μαρία, στὴν πολυθρόνα της, σκέπτεται τὸν Γιάννη... Ἔξω ἀπ' τὸ παράθυρο ὁ οὐρανὸς ἄρχιζε νὰ σκοτεινιάζῃ καὶ τὰ δένδρα κινοῦν θλιβερὰ τὰ κλαδιά τους. Ἡ Μαρία ἀφήνει νὰ τὴν τυλίξῃ τὸ σκοτάδι... Τρέμει λίγο... Μόνο μιὰ ἀγκαλιὰ θὰ μποροῦσε νὰ τὴν ζεστάνῃ.

Ποῦ νὰ εἶναι ἄραγε ὁ Γιάννης; Ἀσφαλῶς σὲ ἕνα κομψὸ κέντρο. Τὸν εὐχαριστεῖ τόσο πολὺ νὰ φωνάζῃ τὸ γκαρσόν, νὰ παραγγέλλῃ τὰ πιὸ διαλεχτὰ φαγιὰ καὶ τὰ καλύτερα κρασιά... Εἶναι καλὰ χτενισμένος, ἡ γραβάτα του πέφτει μὲ μιὰ ὡραία κλίσι, κυττάζει πίσω ἀπ' τὰ γυαλιά του... Πῶς θάθελε νὰ χαλάσῃ τὴν ὡραία χτενισιά του, νὰ λύσῃ τὴ γραβάτα του, νὰ σπάσῃ τὰ γυαλιά του... Ἡ ὥρα ποὺ τὸν ἀγαπᾷ περισσότερο εἶναι ὅταν ξυπνᾷ. Εἶναι τόσος καιρὸς τώρα ποὺ σκύβει πάνω του, μελετᾷ τὸ πρόσωπό του, τὸν ἀκούει νὰ ζῇ. Ὦ, ἂν μποροῦσε τότε νὰ κρατήσῃ τὸν χρόνο ποὺ φεύγει...

Μὰ αὐτὴ εἶναι λοιπὸν ἡ κοινὴ ζωή; Νὰ ζοῦν πάντα χωρισμένοι ; Δὲν τῆς ἀνήκει παρὰ μόνο ὁ ὕπνος του. Οἱ ἄλλοι, ὁ ἐφημεριδοπώλης, ἡ δακτυλογράφος, ὁ γκροὺμ, ἔχουν δικαίωμα στὸ χαμόγελό του, στὰ λόγια του... Ἐκείνη ξυπνᾷ δέκα φορὲς τὴν νύχτα, ἀνάβει τὸ φῶς, βλέπει τὸ πρόσωπό του. Δὲν εἶναι παρὰ μιὰ φωτογραφία ποὺ τοῦ μοιάζει... Τίποτ' ἄλλο...

Ὅταν ἦταν ἀρραβωνιασμένοι, ἡ Μαρία βιαζόταν νὰ παντρευθοῦν, γιὰ νὰ μὴν ἐγκαταλείπῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, κι' ὅμως ποτὲ δὲν ἔζησαν τόσο πολὺ μαζὺ ὅσο τότε...

Ἡ ὥρα εἶναι ἐννέα... Ἡ Μαρία σηκώνεται. Εἶναι κουρασμένη. Ἄρχισε λοιπὸν νὰ γερνᾷ; Γερνάει κανεὶς πιὸ γρήγορα ὅταν μετράει τὰ λεφτὰ ποὺ φεύγουν. Πάνω στὸ γραφεῖο τοῦ Γιάννη εἶναι μιὰ φωτογραφία. Ἡ φωτογραφία μιᾶς νέας ξανθῆς μὲ μεγάλα φωτεινὰ μάτια καὶ μ' ἕνα χαμόγελο ποὺ φανερώνει ὅλη της τὴν ἐμπιστοσύνη στὴ ζωή. Καὶ κάτω-κάτω αὐτὲς οἱ λέξεις : Στὴν ἀγάπη μου... Μαρία».

Τί νὰ κάνῃ τώρα; Νὰ φάῃ; Δὲν τρώει κανεὶς ὅταν εἶναι μόνος. Τὸ πολὺ νὰ πιῇ ἕνα τσάϊ. Κι' ὕστερα; Ἕνα βιβλίο; Μὰ τἄχει διαβάσει ὅλα. Νὰ ξαπλωθῇ, στὸ κρεββάτι; Νὰ περιμένῃ... Ἴσως τηλεφωνήσει κατὰ τὶς ἕντεκα.

Κάθε φορὰ ποὺ ἀκούει τὸ ἀσανσέρ, μετρᾷ τὰ βήματα ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα της, ἕνα δύο, τρία... εἶναι αὐτός... πέντε, ἔξη... Πέρασε... Νὰ περιμένῃ.. νὰ περιμένῃ... Ὄχι. Βαρέθηκε πιά. Ἄλλες βλέπουν, κόσμο, φῶτα, ἀκοῦν γλυκειὰ μουσική, πίνουν, γελοῦν, γνωρίζουν μιὰ εὐχάριστη ζωή... Εἶναι πολὺ νέα γιὰ ν' ἀφήσῃ τὰ γερατειὰ νὰ τὴν κυριεύσουν.

Πηγαίνει ἀπ' τὸ ἕνα δωμάτιο στὸ ἄλλο. Ἀνάβει ὅλα τὰ φῶτα... Χορεύει ἕνα βάλς. Τὸ θυμᾶμαι καλά, μόνο ποὺ πέρασε πιὰ ἡ μόδα του. Μὰ τί ἔκανε λοιπὸν ἕνα χρόνο; Ποῦ ἦταν; Σ' ἐκείνη τὴν πολυθρόνα... Σ' αὐτὴν ὠνειροπόλησε, κοιμήθηκε. Ἔζησε σὰν πεθαμένη... Μὰ τώρα ξαφνικὰ τῆς εἶναι ἀδύνατο νὰ καθήσῃ στὴν ἴδια πολυθρόνα, ἔστω καὶ γιὰ πέντε λεπτά. Ντύθηκε, χτενίσθηκε... Μποροῦσε λοιπὸν ἀκόμη νὰ γίνῃ ὡραία; Κύτταξε μὲ φιλαρέσκεια στὸν καθρέπτη.

Ποιὸς εἶναι ὁ ἀριθμὸς τοῦ τηλεφώνου τῆς Ἑλένης; Ἄ, ναί, τὸν ἔχω γράψει σ' ἐκεῖνο τὸ μικρὸ σημειωματάριο...».

— Ἐμπρός! Ἐσὺ εἶσαι Ἑλένη; Ναί, ἐγὼ εἶμαι. Ὁ Γιάννης; Εἶναι πολὺ καλά. Σήμερα ἔφαγε ἔξω... Γιὰ πρώτη φορά... οἱ ὑποθέσεις ξέρεις... Μοῦ εἶπε νὰ βγῶ κι' ἐγὼ λίγο ἔξω. Ναί, ναὶ θάρθω. Καλά. Ἔφθασα...

Τὰ φῶτα σβύνουν ἕνα-ἕνα. Ἡ πόρτα κλείνει.. Βήματα ἀπομακρύνονται μέσ' στὴ νύχτα.

Δὲν ἀκούγεται παρὰ τὸ ψιθύρισμα τῶν δένδρων καὶ τὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου ποὺ σχολιάζει τὸ γεγονός. Μιὰ βρύση στάζει στὸ μπάνιο κι' ἕνα ρολόϊ, στὸ γραφεῖο, χτυπάει βιαστικὰ τὰ λεπτὰ ποὺ περνοῦν. Τὶ περίεργα εἶναι τὰ σπίτια ὅταν δὲν εἶναι ἄνθρωποι μέσα! Λές κι' ὅλα τὰ ἀντικείμενα ζωντανεύουν ἀρχίζουν νὰ κινοῦνται καὶ νὰ μιλοῦν, ἔτσι ὅπως βλέπομε σὲ κάτι ἐξωφρενικὰ μίκυ-μάους...

Τὸ ἀσανσὲρ ἀνεβαίνει... Βήματα σταματοῦν στὴν πόρτα... Ὁ ἦχος ἑνὸς κλειδιοῦ ποὺ ἀνοίγει τὴν κλει-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 16ην ΣΕΛΙΔΑ

ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ ΤΗΣ
„ΓΥΝΑΙΚΑΣ"
Θὰ κυκλοφορήσῃ
ΤΗΝ ΤΕΤΑΡΤΗ
14 Σεπτεμβρίου
Ἀντὶ τῆς Παρασκευῆς
16 Σεπτεμβρίου

ΑΝΑΓΚΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΛΕΤΕ ΨΕΜΜΑΤΑ...

ΚΑΙ ΟΜΩΣ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΑ...

«Πρέπει πάντα νὰ λέμε τὴν ἀλήθεια». Φαντάζομαι ὅτι ὅλοι συμφωνεῖτε σ' αὐτὸ κι' ὅτι τὸ ἐπαναλαμβάνετε συχνὰ καὶ τὸ συστήνετε στὰ παιδιά σας. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ περιπτώσεις στὶς ὁποῖες δὲν ἰσχύει αὐτό, καὶ τότε πάλι συμφωνοῦμε καὶ λέμε ὅλοι μαζύ: Κάθε ἀλήθεια δὲν μπορεῖ νὰ λέγεται...». Κρύβομε λοιπὸν τὴν ἀλήθεια καὶ τὴν μεταβάλλομε λίγο ἢ πολύ. Καμμιὰ φορὰ ἀπὸ εὐγένεια, ἄλλοτε γιὰ νὰ μὴ λυπήσωμε τὸν ἄλλο γιὰ ν' ἁπλοποιήσωμε μιὰ περίπλοκη ὑπόθεσι ἢ γιὰ ἄλλους λόγους δὲν ὁμολογοῦνται εὔκολα...

Αὐτὰ τὰ ψέμματα ἐπιτρέπονται Συχνὰ εἶναι καὶ ἀπαραίτητα. Κι' ἂν σᾶς ποῦμε ὅτι δὲν περνᾷ ἡμέρα ποὺ νὰ μὴν πῆτε ἕνα τέτοιο ψέμμα μὴ διαμαρτυρηθῆτε. Διαβάστε ὅλα αὐτὰ τὰ «κατὰ συνθήκην ψεύδη» ποὺ γράφομε. Θὰ δῆτε ὅτι τὰ συνηθίζετε τόσο πολύ! Κρίνετέ τα λοιπὸν μὲ ἐπιείκεια χωρὶς βέβαια νὰ κάνετε κατάχρησι.

* Ἕνας φίλος σας σᾶς προσφέρει ἕνα περίπατο μὲ τὴν κοῦρσα του. Καθὼς ὅμως εἶσθε τρεῖς καὶ ὁ χῶρος λίγος, σπρώχνεσθε γιὰ νὰ χωρέσετε ὅπως-ὅπως: τὰ πόδια σας μουδιάζουν, πιάνονται οἱ πλάτες σας, δὲν ξέρετε ποῦ νὰ ἐξοικονομήσετε τὰ χέρια σας. Ὁ φίλος σας γυρίζει γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ σᾶς λέει:

— Θὰ κάθεστε στενόχωρα...

Καὶ σεῖς ἀπαντᾶτε βιαστικά...

— Μὰ ὄχι, σᾶς βεβαιῶ. Ἐγὼ τοὐλάχιστον κάθομαι πολὺ καλά.

* Μόλις σηκωθήκατε ἀπὸ μιὰ ἀρρώστεια εἶσθε σὲ κακὰ χάλια κι' αἰσθάνεσθε νὰ σᾶς ἀνεβαίνῃ ὁ πυρετός. Στὸ δρόμο συναντᾶτε ἕνα φλύαρο φίλο σας. Ἂν τοῦ πῆτε γιὰ τὴν ἀρρώστεια ποὺ περάσατε θ' ἀρχίσῃ νὰ σᾶς μιλᾷ γιὰ τὶς δικές του. Γι' αὐτὸ κι' ὅταν σᾶς ρωτᾷ γιὰ τὴν ὑγεία σας τοῦ ἀποκρίνεσθε, ἐνῷ εἶσθε κίτρινος καὶ καῖτε ἀπὸ τὸν πυρετό:

— Καλά, εὐχαριστῶ..

* Ὁ μικρὸς γυιός σας γυρίζει ἀπ' τὸ σχολεῖο. Δὲν ἀγαπᾷ τὰ γράμματα. Στὴ διαγωγὴ ἔχει 2, στὴν ἀριθμητικὴ ἦλθε τελευταῖος καὶ στὴ γραμματικὴ προτελευταῖος. Τὸν μαλλώνετε.

Πῶς θὰ ζήσῃς ἂν ἐξακολουθήσῃς ἔτσι;... Δὲν καταλαβαίνεις πόσο στενοχωρεῖς τὴν μητέρα σου;...

Καὶ τέλος τὸ μεγάλο ἐπιχείρημα:

— Ἐγώ, στὴν ἡλικία σου, ἤμουν πάντοτε πρῶτος.

Αὐτὸ βέβαια εἶναι ἕνα ψέμμα ποὺ κανεὶς δὲν πιστεύει. Οὔτε ὁ μικρὸς ποὺ χαμηλώνει τὸ κεφάλι, οὔτε ἡ μαμά, ποὺ χαμογελᾷ συγκαταβατικά.

* Κάνετε μιὰ ἐπίσκεψι καὶ ὁ κύριος τοῦ σπιτιοῦ σᾶς λέει σὲ μιὰ στιγμή:

— Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ, (μὰ ποιὰ εὐκαιρία;) εἴδατε τὸ πορτραῖτο τῆς γυναίκας μου;

— Ἄφησε λοιπὸν ἥσυχο τὸν κ. Χ... Εἶμαι βεβαία ὅτι δὲν ἔχει καμμιὰ διάθεσι νὰ βλέπῃ πορτραῖτα (πρῶτο ψέμμα).

— Κάθε ἄλλο, κυρία μου, ἀπαντᾶτε ἐσεῖς. (Δεύτερο ψέμμα).

Τέλος πάντων σᾶς δείχνουν τὸ πορτραῖτο. Εἶναι ἀποτυχημένο, χωρὶς ἔκφρασι καὶ οὔτε κἂν μοιάζει στὸ πρωτότυπο. Κι' ἐσεῖς λέτε:

— Εἶναι πολὺ καλό. (Τρίτο ψέμμα).

* Ἔχετε μερικοὺς φίλους σας καλεσμένους σὲ τραπέζι κι' ἐνῷ τρῶτε ἥσυχα, χτυπᾷ τὸ κουδοῦνι τοῦ τηλεφώνου. Σηκώνεσθε νευριασμένος, παίρνετε τὸ ἀκουστικό, κι' ἀκοῦτε μιὰ εὔθυμη φωνή:

— Ἐμπρός! Μήπως σᾶς ἐνοχλῶ;

Κι' ἐσεῖς ἀπαντᾶτε μὲ τὸ στόμα γεμᾶτο:

— Μὰ ὄχι, ὄχι, καθόλου.

* Μιὰ φιλικὴ σας οἰκογένεια σᾶς κάλεσε στὴν ἐξοχή. Δὲν ἔχετε καμμιὰ ἄνεσι: τὸ μέρος εἶναι ἄσχημο, ἡ μαγείρισσα τοῦ σπιτιοῦ εἶναι ἄρρωστη καὶ βρέχει συνεχῶς. Τὴν ἡμέρα ποὺ φεύγετε, λέτε ἀποχαιρετῶντας :

— Περάσαμε θαυμάσια.

* Σᾶς ἐπισκέπτεται ἕνας κύριος πολὺ καλὸς ἀλλὰ καὶ πολὺ ἀδέξιος. Ὅπως κάθησε στὴν πολυθρόνα ἔδωσε μιὰ κλωτσιὰ στὸ μικρὸ τραπεζάκι, τὸ ἀναποδογύρισε, κι' ἔσπασε τὸ βάζο τῆς Βενετίας ποὺ εἴχατε ἐπάνω. Τὸ ἀγαπούσατε πολὺ αὐτὸ τὸ βάζο ἦταν ἐνθύμιο τοῦ γαμηλίου ταξειδιοῦ σας. Τὰ μάτια σας γεμίζουν δάκρυα, ἀπαντᾶτε ὅμως στὶς δικαιολογίες τοῦ κυρίου:

— Δὲν πειράζει δὲν εἶχε καμμιὰ ἀξία αὐτὸ τὸ βάζο.

* Ἡ φίλη σας Μαρία ἀρραβωνιάσθηκε καὶ σᾶς σύστησε τὸν μνηστῆρα της. Εἶναι ἄσχημος, κοκκαλιάρης, ἔχει τρεῖς ἀξιοθρήνητες τρίχες στὴ θέσι τοῦ μουστακιοῦ, τραυλίζει λιγάκι καὶ ἡ ὑγεία του δὲν φαίνεται νὰ εἶναι σὲ καλὴ κατάστασι.

Τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν ἡ Ἑλένη σᾶς ρωτήσῃ τὶς ἐντυπώσεις σας, δὲν μπορεῖτε παρὰ νὰ πῆτε:

— Εἶναι πολὺ χαριτωμένος.

*

Τὶ ἔχετε ν' ἀπαντήσετε σ' αὐτά; Εἶναι τόσο συνηθισμένα καὶ τόσο δικαιολογημένα αὐτὰ τὰ ψέμματα ὥστε νὰ περνοῦν γιὰ ἀλήθειες ποὺ κανεὶς δὲν τὶς πιστεύει.

ΠΕΖΟΤΡΑΓΟΥΔΑ

ΤΗ ΝΥΧΤΑ ΜΕ Τ' ΑΣΤΡΑ...

ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΧΑΪΝΕ

Ἔχει ἡ θάλασσα τὰ μαργαριτάρια της κι' ὁ οὐρανὸς τὰ ἄστρα του κι' ἐμένα ἔχ' ἡ καρδιά μου τὸν ἔρωτά της.

Μεγάλ' εἶν' ἡ θάλασσα, μεγάλος κι' ὁ οὐρανός, μὰ μένα ἡ ἀγάπη μου εἶν' ἀκόμα πιὸ μεγάλη, καὶ πιὸ ὥμορφη ἀπ' τὰ μαργαριτάρια καὶ πιὸ λαμπερὴ ἀπ' τἄστρα...

Σὲ σένα, ζωντανὴ κοπέλλα, σὲ σένα ἀνήκει αὐτὴ ἡ καρδιά, κι' ὁ οὐρανὸς κ' ἡ θάλασσα ἑνώνονται γιὰ νὰ βρῶ τὸ μέτρο καὶ τὸ μέγεθος τῆς ἀγάπης μου γιὰ σένα.

Πάνω στὸ γαλάζιο θόλο βλέπω νὰ λάμπουν τ' ἄστρα ἕνα-ἕνα καὶ θέλω νὰ κολλήσω τὰ χείλη μου πάνω στὴ λάμψι τους καὶ νὰ χαθῶ σ' ἕνα φιλί.

Τἄστρα τὰ λαμπερὰ ποὺ τρέμουν ἀπὸ φῶς κ' ἠλεκτρισμὸ εἶναι τὰ μάτια σου, ἀγαπημένη μου, τὰ δικά σου μάτια...

Γλυκά, λαμπερὰ ματάκια, σὲ σᾶς σηκώνω τὰ χέρια γιὰ νὰ ἱκετεύσω λίγη εὐτυχία... λίγη εὐτυχία, δῶστε μου καὶ δυὸ φτερὰ γιὰ νἄρθω νὰ σᾶς ἐξερευνήσω στὰ γαλάζια πελάγη σας...

Ἔτσι σκεπτόμουνα ξαπλωμένος στὴν ἀκροθαλασσιὰ καὶ τὸ κῦμα μὲ νανούριζε μὲ τοὺς ἀλαργινοὺς ἤχους ποὺ κουβαλοῦσε ἀπ' τοὺς ὠκεανούς... Κι' ἐγὼ ὁλονυχτὶς δὲν σκεπτόμουνα τὸ δημιουργὸ τῆς πλάσης, τὸ θεῖο ὅραμα τῆς φύσης, σκεπτόμουνα ἐσένα, μόνο ἐσένα, ὥς που μὲ βρῆκε ἡ αὐγή.

Φτωχός, τρελλὸς ὀνειροπόλος, νὰ ξαγρυπνῶ μὲ τἄστρα καὶ μὲ τὴ θάλασσα γιὰ νὰ μὴ σταματήσῃ ὁ ὕπνος τὸ μεθῦσι τῆς ἀγάπης μου...

ΕΝΑ ΚΟΜΜΑΤΙ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟ ΚΑΘΕ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ ΠΩΛ ΜΠΟΥΡΖΕ

Γιὰ δυὸ ἐραστὰς ὁ πρῶτος ὅρος τῆς εὐτυχίας εἶναι ν' ἀγαπιῶνται μὲ τὸν ἴδιον ἔρωτα καὶ ὁ δεύτερος εἶναι νὰ παύουν ν' ἀγαπιῶνται συγχρόνως κι' οἱ δυό!

Δὲν ὑπάρχει μεγαλειτέρα εὐχαρίστησις ἀπὸ τὴν ρῆξι ποὺ ἔρχεται ἀμοιβαία στὴν καρδιὰ καὶ τῶν δυὸ ἐραστῶν. Νὰ τραβᾷς τὸ χέρι σου τὴν ὥρα ποὺ κι' ἐκείνη αἰσθάνεται τὸ ἴδιο. Νὰ νοιώθῃς κόρο τὴν ὥρα ποὺ κι' αὐτὴ στρέφει ἀλλοῦ τὰ μάτια της ἀφηρημένα. Νὰ μὴν θέλῃ τὰ φιλιά σου τὴν ὥρα ποὺ κι' ἐσὺ παύεις νὰ ζητᾷς τὰ δικά της! Αὐτὴ εἶναι ἡ εὐτυχισμένη ρῆξις. Ἀλλοιῶς εἶναι μαρτύριο, καταστροφή, χαλασμός. Ἡ ἀμοιβαιότης ὅμως αὐτὴ ἀπαιτεῖ ἀπόλυτη ἔλλειψι ἐγωϊσμοῦ στὸν ἔρωτα, ἔλλειψι ποὺ προϋποθέτει ψυχικὴ ἀνωτερότητα καὶ ἡρωϊσμὸ ἀφάνταστο. Γι' αὐτὸ καὶ τὰ ἐννενῆντα πέντε τοῖς ἑκατὸν οἱ ἀγάπες ὅλες καταλήγουν νὰ τελειώσουν τραγικὰ καὶ ἄσχημα. Μήτε ὁ ἕνας μήτε ὁ ἄλλος ἀπὸ τοὺς δυὸ ἐραστὰς δὲν θέλει νὰ ἐγκαταλειφθῇ πρῶτος, καὶ ἐπειδὴ συνήθως, ὁ ἕνας θὰ λάβῃ πρῶτος τὸ θάρρος νὰ δηλώσῃ τὴν ἀπόφασι τοῦ χωρισμοῦ ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ ἐκφυλίζεται σὲ μιὰ φοβερὴ ἀτομικὴ πάλη.

Ὁ Ἀντρὲ Μαρέϊγ λέει πολὺ ἔξυπνα: «Ἡ τέχνη τῆς μοντέρνας ἀγάπης συνίσταται στὴν τέχνη τοῦ χωρισμοῦ...».

Ἔχει τόσο δίκαιο ὁ πνευματώδης συγγραφεύς! Ἡ πέμπτη πρᾶξις τῆς ἐρωτικῆς κωμῳδίας εἶναι πάντοτε πικρή. Καὶ τὸ χειρότερο εἶναι πὼς διαρκεῖ αὐτὴ μόνη της τόσο ὅσο καὶ οἱ τέσσερες ἄλλες μαζεμένες. Ἀγαπήθηκε κανεὶς γιὰ πέντε βδομάδες ἢ πέντε μῆνες καὶ χρειάζεται δυὸ χρόνια γιὰ νὰ διακόψῃ. Ὁ ἐγωϊσμὸς δὲν εἶναι ὁ μόνος ἔνοχος στὴ δυσκολία τοῦ χωρισμοῦ. Ἐὰν τὸ πάθος συνίσταται ὅπως λέγει ὁ Σαμφὸρ στὸ πλησίασμα δύο ἐπιδερμίδων καὶ δύο ἰδιοτροπιῶν θὰ ἦταν εὔκολο ἡ ρῆξις. Συμβαίνει ὅμως νὰ παίρνῃ μέρος καὶ ἡ ματαιοδοξία καὶ νὰ περιπλέκῃ τὸ δέσιμο τῶν θυμάτων. Μὰ καὶ ἐκτὸς αὐτῆς ὑπάρχουν καὶ τόσοι ἄλλοι μικροδεσμοὶ ποὺ συνδέουν δυὸ ἐραστάς! Ἴσως, ἴσως ὁ ἔρωτας νὰ ἀποτελῇ τὸ ἓν δέκατον μιᾶς ἐρωτικῆς σχέσεως. Τὰ ἄλλα ἐννέα δέκατα γεμίζουν μὲ τὴν συνήθεια, τὸ συμφέρον, τὴν τεμπελιά. Νὰ ὁ κλοιὸς τῆς ἀγάπης ποὺ μᾶς περιβάλλει καὶ ποὺ γιὰ νὰ ἀπαλλαχθοῦμε πρέπει σὰν τὸ ποντίκι τοῦ μύθου νὰ κόψωμε ἕνα, ἕνα τὰ συρματάκια.

Η ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ: Τὸ πρῶτο ποὺ σοῦ ζητᾷ μιὰ φίλη σου εἶναι ὁ καιρός σου!

Τὴν μιὰ σοῦ ζητᾷ μιὰ βόλτα στὴν ἐξοχή, ἕνα θέατρο, μιὰ ἐκδρομή, ἕνα πρωΐ, ἕνα ἀπόγευμα. Κι' ὅλα αὐτὰ ἴσως τὴν ὥρα ποὺ δὲν μπορεῖς καὶ ποὺ πρέπει ν' ἀγωνιστῇς γιὰ νὰ τῆς τὰ ἐξασφαλίσῃς.

Φτιάχνει κανεὶς ἕνα κοστοῦμι, προμηθεύεται ἕνα εἰσιτήριο, ἀγωνιᾷ γιὰ νὰ φτάσῃ σ' ἕνα χορὸ, σ' ἕνα θέατρο ποὺ εἶναι κι' ἐκείνη. Κι' ὅλα αὐτὰ μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ἀνταλλάξῃς μαζύ της δυὸ λόγια, δυὸ βλέμματα. Κι' ὅμως ὅλα αὐτὰ ἔχουν γοητεία, γιατὶ ξέρει κανεὶς πὼς ἡ γυναῖκα αὐτὴ ποὺ ἀνήκει, κι' ὅμως τὴν ὥρα ἐκείνη δὲν μπορεῖς παρὰ νὰ τὴν ποθῇς ἀπὸ μακρυά.

Τὴν ἑπομένη ὅταν βρεθῇς μαζύ της δὲν ἀποκλείεται νὰ μὴν ἔχῃς τὶ νὰ τῆς πῇς: Σ' ἐρωτᾷ:

— Ἔχεις τίποτα;

—(Ἐσὺ μὲ φωνὴ ἄχρωμη). Ὄχι, γιατί;

— Γιατὶ θἄλεγα, πὼς ἂν ἐπρόκειτο νὰ εἶσαι τόσο διασκεδαστικὸς τότε καλὰ θἄκανες νὰ μὴν ἐρχόσουν καθόλου.

Κιὶ ἀκολουθεῖ μιὰ σκηνὴ ποὺ ὁδηγεῖ ἢ σὲ τρυφερότητες ἢ σὲ καυγάδες.

Τὸ δεύτερο νῆμα ποὺ πρέπει νὰ κόψῃ κανεὶς γιὰ νὰ διακόψῃ τὶς σχέσεις του μὲ μιὰ γυναῖκα εἶναι οἱ κοινὲς γνωριμίες. Γιὰ νὰ τὸν ἱκανοποιήσῃς, καὶ γιὰ νὰ τὸν διασκεδάσῃς ἔχει φτιάξει ἕνα σωρὸ φίλους καὶ φίλες, μιὰ τεχνητὴ ἀτμόσφαιρα συνεχοῦς κινήσεως, δεξιώσεων, ἐκδρομῶν, κοσμικῶν συγκεντρώσεων.

Φτάνει ὅμως μιὰ ὥρα, ποὺ ἀποκαλύπτεις πὼς ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος εἶναι ἀνυπόφορος. Κάθε φίλη τῆς φίλης σας γίνεται γιὰ σένα ἕνας χωροφύλακας, ἕνας ἀστυνομικὸς μυστικῆς παρακολουθήσεως. Νοιώθει κανεὶς πὼς πρέπει νὰ ξεφύγῃ, μὰ καταλαβαίνει πὼς εἶναι ἀργά...

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

ΑΣ ΜΙΛΗΣΩΜΕ Μ' ΑΝΟΙΧΤΗ ΚΑΡΔΙΑ

ΔΕΝ ΕΧΩ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ ΣΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΜΟΥ

Ἀγαπητὴ «Γυναῖκα»,

Ὑποφέρω ἀπὸ μιὰν ἀγιάτρευτη ἀρρώστεια: τὴν ἔλλειψι ἐμπιστοσύνης στὸν ἑαυτό μου. Αὐτὴ ἡ ἀσθένεια (γιατὶ πραγματικὰ εἶναι ἀσθένεια) μοῦ πρωτοπαρουσιάσθηκε στὴν παιδική μου ἡλικία. Στὰ θρανία τοῦ σχολείου, ἀντέγραφα τὰ προβλήματα ποὺ εἶχαν λύσει λανθασμένα οἱ συμμαθήτριές μου, κι' ἄφινα στὸ στυπόχαρτο τὰ δικά μου, ποὺ ἦταν σωστά. Ὅταν ἔγινα εἴκοσι χρόνων, ἤμουν ἀκόμη ἡ ἴδια. Ὁ ἀρραβωνιαστικός μου δίσταζε ἀνάμεσα στὴν ἀγάπη του γιὰ μένα καὶ στὴν ἀγάπη του γιὰ τὸ ἑκατομμύριο καὶ τὶς ἐκκεντρικότητες μιᾶς ἄλλης. Μοῦ ζήτησε τὴ συμβουλή μου. Ἐγὼ βρῆκα τὴν ἄλλη τόσο ὡραία μπροστὰ σὲ μένα τὴν ἄτυχη, ὥστε χωρίσαμε.

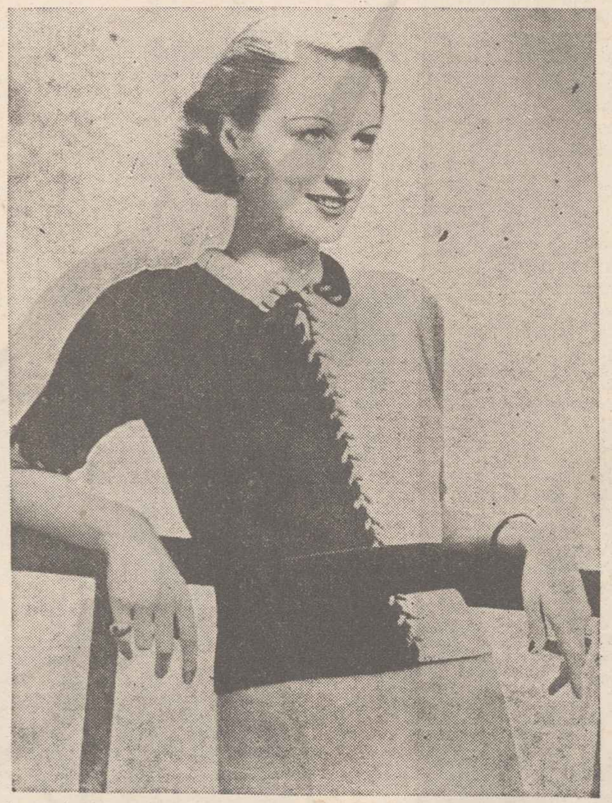

Ἀφίνω πάντα νὰ μὲ παραγκωνίζουν, ἀφίνω τὶς πωλήτριες νὰ μοῦ δίνουν τὰ καπέλλα ποὺ ἐκεῖνες θέλουν νὰ πουλήσουν, παραλύω μπροστὰ σὲ μιὰ γραφομηχανή, ὅταν συναγωνίζωμαι μὲ δυνατὲς δακτυλογράφους.

Γι' αὐτὸ γράφω σὲ σένα, ἀγαπητὴ «Γυναῖκα», μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ μὲ βοηθήσῃς.

Στὴν ἐποχή μας ποὺ γίνεται πάλη σωστὴ γιὰ ν' ἀνέβῃ κανεὶς στὸ τρὰμ καὶ στ' αὐτοκίνητο, αὐτοὶ ποὺ σβύνονται μπροστὰ στοὺς ἄλλους, ξαναβρίσκονται συχνὰ στὸ πεζοδρόμιο... Ἐκεῖ θὰ μὲ βρῆτε κι' ἐμένα...

Ι. Γ.— Ἀθῆναι.

Δεσποινίς,

Μ' εὐχαρίστησι θὰ σᾶς ξανάβρισκα στὸ πεζοδρόμιο, ὄχι ἐπειδὴ δὲν μπορῶ νὰ παλέψω γιὰ μιὰ θέσι στὸ τράμ, ἀλλὰ γιατὶ ἐκεῖ θὰ εἴχαμε παρέα τοὺς πιὸ περήφανους ἀνθρώπους, τοὺς τεμπέληδες καὶ τοὺς φιλοσόφους. Μοῦ φαίνεται ὅτι ἀνήκετε σὲ δύο ἀπ' αὐτὲς τὶς κατηγορίες: στὴν καηγορία τῶν περήφανων καὶ τῶν τεμπέληδων.

Ὑπάρχει περηφάνεια καὶ τεμπελιὰ στὴν περίπτωσί σας. Ἀπὸ τεμπελιὰ ἀντιγράφατε τὰ προβλήματα τῶν συμμαθητριῶν σας κι' ἀφίνετε τὶς πωλήτριες νὰ σᾶς δίνουν καπέλλα τοῦ γούστου τους ἀπὸ περηφάνεια ἀφήσατε τὸν ἀρραβωνιαστικό σας νὰ φύγῃ ἀπὸ τεμπελιὰ καὶ περηφάνεια μαζί, ἀφίνετε τὴ νίκη στὶς συναγωνίστριές σας δακτυλογράφους καὶ μένετε ἔξω ἀπὸ τὸ τράμ.

Ἡ δειλία σας προέρχεται ἀπ' τὸν χαρακτῆρα σας καὶ νομίζω ὅτι ὁ χαρακτὴρ δὲν μεταβάλλεται μὲ ἀσκήσεις. Ἐκεῖνο ποὺ σεῖς πρέπει νὰ κάνετε, εἶναι νὰ γνωρίζετε καλὰ τὸν ἑαυτό σας, γιὰ ν' ἀποφεύγετε τὶς ἀδεξιότητές σας. Αὐτὸ τὸ σπάνιο δῶρο, τοῦ νὰ γνωρίζῃ κανεὶς τὸν ἑαυτό του, τὸ ἔχετε. Ἑπομένως δὲν ἔχετε νὰ διακινδυνεύσετε μεγάλα πράγματα.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ τύπου σας δὲν δοκιμάζουν ποτὲ μεγάλες ἀπογοητεύσεις, γιατὶ δὲν ἔχουν ποτὲ αὐταπάτες. Οὔτε μεγάλες χαρὲς δοκιμάζουν, ἀπ' αὐτὲς τὶς χαρὲς ποὺ ξεχειλοῦν καὶ ἀνυψώνουν τὴν ψυχή. Εἶναι, πρῶτ' ἀπ' ὅλα, ἰσορροπημένοι, καὶ γι' αὐτὸ δὲν τοὺς ἐπηρεάζει οὔτε ἡ εὐτυχία, οὔτε ἡ δυστυχία.

Μιὰ μεγάλη ἐπιτυχία, δὲν μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ μποροῦσε νὰ σᾶς δώσῃ τὴν πεποίθησι στὸν ἑαυτό σας, ὅπως λέτε. Τὸ ἀποτέλεσμά της δὲν θὰ διαρκοῦσε περισσότερο ἀπὸ ἕνα μεθῦσι καὶ θὰ ξυπνούσατε ἀπ' αὐτὸ μ' ἕνα δυνατὸ πονοκέφαλο μόνο.

Ἀρκεσθῆτε στὴν εὐκολία προσαρμογῆς ποὺ ἔχετε καὶ ποὺ εἶναι τὸ μόνο μέσον ὑπερασπίσεως ἐναντίον τῶν δυσκολιῶν τῆς ζωῆς. Σ' αὐτὸ βρίσκεται τόση δύναμι, ὅση καὶ στὴν μαχητικότητα, ἂν ὄχι περισσότερη. Τὰ ἀποτελέσματα εἶναι λιγώτερο λαμπρά, ἀλλὰ πιὸ βαθειὰ καὶ σταθερά.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΓΑΛΗΝΗ

ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΜΩΡΙΑΚ

Παραξενευόμαστε γιατὶ οἱ ἄνθρωποι μιλοῦν μὲ τόση ψυχραιμία γιὰ τὸν πόλεμο καὶ γιατὶ οἱ ἀρχηγοὶ τῶν ἐθνῶν τὸν προετοιμάζουν τόσο ἀτάραχα ἐμεῖς ὅμως, στὸ περιωρισμένο περιβάλλον τοῦ σπιτιοῦ μας, μποροῦμε νὰ διατηρήσωμε τὴν εἰρήνη; Ὑπάρχουν πολλὰ σπίτια, στὰ ὁποῖα νὰ βασιλεύῃ ἡ εἰρήνη· Γνωρίζω οἰκογένειες, στὶς ὁποῖες εἶναι σπάνιες οἱ σκηνές· ἂν ὅμως ἡ θύελλα δὲν ξεσπάῃ, πολὺ συχνὰ μουγγρίζει ὑπόκωφα. Μιὰ σκληρὴ λέξι κόβει γιὰ μιὰ στιγμὴ σὰν ἀστραπὴ τὴ σιωπή. Ἀρχίζει ἀνάμεσα στὰ μέλη τῆς οἰκογενείας ἕνας διαρκὴς ὑποβρύχιος πόλεμος καὶ οἱ βολὲς ποὺ ἀνταλλάσσονται μένουν ἀφανεῖς· κάποτε στὴν ἤρεμη ἐπιφάνεια, κοκκινίζει λίγο αἷμα: στὴν ὑποβρύχια μάχη κάποιος χτυπήθηκε.

Πόσες οἰκογένειες δηλητηριάζονται, πόσοι ζοῦν χρόνια ὁλόκληρα μέσα σὲ μιὰ ἐρεθισμένη ἀτμόσφαιρα, γεμάτη μῖσος! Πολλὲς φορές, μόνο στὸ κρεββάτι τοῦ θανάτου καταλαβαίνουν ὅτι δὲν μισοῦσαν τὴν ὕπαρξι ποὺ φεύγει, ἀντίθετα τὴν ἀγαποῦσαν τρυφερά. Μὰ δὲν τὸ ἤξεραν ὅταν ἔπρεπε καὶ τώρα εἶναι πιὰ ἀργά.

Κάθε μέλος τῆς οἰκογενείας εἶναι ὑπεύθυνο γιὰ τὴ γαλήνη ποὺ βασιλεύει σ' αὐτήν, ἰδιαίτερα ὅμως ἡ μητέρα. Οἱ γυναῖκες δὲν ξέρουν πόσο εἶναι ὑπεύθυνες γι' αὐτό. Γιὰ νὰ καταστραφῇ μιὰ οἰκογένεια καὶ νὰ ἐξαφανισθῇ ἡ εὐτυχία ἀπ' τὴν συζυγικὴ ζωή, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ γίνουν προδοσίες, οὔτε ἀπιστίες: ἡ κακὴ διάθεσι εἶναι ἀρκετή.

Μιὰ ὡραία ψυχὴ ποὺ ἔχει ἕνα ἄσχημο χαρακτῆρα, καταστρέφει πιὸ σίγουρα τὴ χαρὰ τῆς οἰκογενείας ἀπὸ μιὰ μέτρια ψυχή, ἀλλὰ ποὺ μπορεῖ ν' ἀντισταθῇ στὶς στιγμιαῖες διαθέσεις της.

Οἱ χειρότεροι ἐχθροὶ τῶν γυναικῶν (καὶ φυσικὰ καὶ δικοί μας) εἶναι τὰ νεῦρα τους, τὰ δυστυχισμένα νεῦρα τους ποὺ παθαίνουν τόσες δοκιμασίες ἀπ' τὴν ἐγκυμοσύνη καὶ τὴν ἀνατροφὴ τῶν παιδιῶν. Δὲν εἶναι κακὲς οἱ γυναῖκες μας, εἶναι κουρασμένες. Φωνάζουν πολὺ συχνὰ γιατὶ δὲν τοὺς μένει πιὰ δύναμι νὰ ἐπιβληθοῦν.

Πολλὲς ἡρωϊκὲς γυναῖκες ποὺ ζοῦν μόνο γιὰ τοὺς ἄλλους, πληρώνονται μὲ τὴν ἀχαριστία, τὴν παραγνώρισι τῶν θυσιῶν τους. Κι' αὐτὸ γιατὶ ἡ καλωσύνη περνάει ἀπαρατήρητη ἀπ' τὸν σύζυγο κι' ἀπ' τὰ παιδιά, ποὺ δὲν προσέχουν καὶ δὲν θυμοῦνται παρὰ τὶς φωνές, τὰ μαλλώματα, τὴν δυσάρεστη καὶ αἰώνια φασαρία ποὺ βασιλεύει στὸ σπίτι καὶ τοὺς τὸ κάνει μισητὸ κι' ἀνυπόφορο.

Ὅποια δουλειὰ κι' ἂν κάνῃ ἕνας ἄνδρας, τὸ βράδυ ποὺ γυρίζει στὸ σπίτι εἶναι σὰν πληγωμένος. Συχνὰ δὲν ἐπιθυμεῖ παρὰ τὴ σιωπή, τὴν σιωπὴ ποὺ ζωντανεύει ἀπ' τὴν παρουσία μιᾶς ἀγαπημένης γυναίκας. Θέλει νὰ τὸν περιποιοῦνται καὶ συγκινεῖται γι' αὐτό, φθάνει οἱ περιποιήσεις νὰ εἶναι διακριτκὲς καὶ ἀθόρυβες.

Ἐκεῖνο ποὺ καταστρέφει τὴν γαλήνη τῶν πιὸ ἀγαπημένων ζευγαριῶν εἶναι τὸ ὅτι ὁ ἄνδρας κ' ἡ γυναῖκα δὲν ἔχουν ποτὲ τὴν ἴδια θερμοκρασία στὴν καρδιά. Ἡ γυναῖκα μπορεῖ νὰ συγκινήθηκε ἀπὸ κάτι ποὺ διάβασε ἢ ἀπὸ μιὰ μουσικὴ ποὺ ἄκουσε, καὶ νὰ σκέπτεται μὲ τρυφερότητα τὸν σύντροφο τῆς ζωῆς της. Κατηγορεῖ τὸν ἑαυτό της ὅτι δὲν φέρεται καλά, ὅτι δὲν τοῦ ἐκδηλώνει τὴν ἀγάπη της, κι' ἀποφασίζει τὸ βράδυ νὰ τὸν δεχθῇ ὅπως τότε ποὺ πρωτογνωρίσθηκαν.

Μὰ ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὁ σύζυγος γυρίζει χωρὶς κέφι, εἶναι κουρασμένος, οἱ σκέψεις του εἶναι θλιβερές, εἶναι μετανοιωμένος ἀκόμη κι' ἐπειδὴ παντρεύθηκε. Σπρώχνει μὲ μιὰ κίνησι γεμάτη ἀδιαφορία καὶ πλῆξι τὰ χέρια ποὺ τοῦ ἀνοίγουν τὴν ἀγκαλιά τους. Δὲν χρειάζεται περισσότερο γιὰ νὰ πικραθῇ ἡ γυναῖκα καὶ νὰ ξεσπάσῃ μὲ τὴν πρώτη αἰτία ἀπάνω του τὸ θυμό της.

Σὲ λίγες μέρες ὁ ἄνδρας, τρυφερός, ἐρωτευμένος, ἀνεβαίνει βιαστικὰ τὴ σκάλα γιὰ ν' ἀγκαλιάσῃ τὴ γυναῖκα του καὶ τὴν βρίσκει μελαγχολική, ἀδιάφορη, ἀφηρημένη...

⁂

«Τὸν ἀγαποῦσα ἀπὸ καθῆκον, αὐτὸ τὸ καθῆκον διαρκεῖ ἀκόμη», λέει μιὰ ἡρωΐδα τοῦ Κορνέϊγ. Δὲν ἀγαπᾷ κανεὶς ἀπὸ καθῆκον μόνο ποὺ ἡ ἀγάπη σκληρύνεται ἀπ' τὸν καιρό, σκεπάζεται μ' ἕνα στρῶμα κοινῶν συνηθειῶν καὶ ἀναμνήσεων. Ἀπὸ μᾶς ἐξαρτᾶται νὰ βροῦμε σ' αὐτὴ τὴν ἀγάπη τὴν περασμένη μας χαρὰ κι' εὐχαρίστησι.

Ἂς εἴμαστε εἰλικρινεῖς: τίποτε δὲν εἶναι πιὸ δύσκολο ἀπ' τὸ νὰ κυριαρχοῦμε στὰ νεῦρα μας, νἄχωμε τὴν δύναμι ν' ἀντιστεκόμαστε στὶς διάφορες ψυχολογικές μας καταστάσεις. Κι' ὅμως μόνο μ' αὐτὸ τὸν τρόπο μποροῦμε νὰ ἐξασφαλίσωμε τὴν γαλήνη, τὴν ἤρεμη εὐτυχία.

Οὔτε ὁ ἄνδρας, οὔτε ἡ γυναῖκα μποροῦν νὰ τὸ ἐπιτύχουν αὐτό, ἂν δὲν κατέβουν στὰ βάθη τοῦ ἑαυτοῦ τους, ἂν δὲν συνηθίσουν, τὶς ὧρες τοῦ θυμοῦ τους νὰ καταφεύγουν στοὺς βυθοὺς τοῦ εἶναι τους ποὺ καμμιὰ τρικυμία δὲν ταράζει.

Φθάνει νὰ κλειστοῦμε στὸν ἑαυτό μας μερικὲς στιγμές, γιὰ νὰ ξαναγυρίσωμε, ξεκούραστοι, ἱκανοὶ νὰ δεχθοῦμε μὲ ἕνα ἥσυχο χαμόγελο τὸν ἐρεθισμένο σύντροφό μας, νὰ βροῦμε τὴν χειρονομία, τὰ λόγια ποὺ θὰ τὸν ἀφοπλίσουν καὶ θὰ τὸν ἡσυχάσουν.

Συμβαίνει, ὄχι σὲ ὅλα τὰ σπίτια, ἀλλὰ στὰ περισσότερα, νἄρθουν στιγμὲς ταραχῆς· ἐκεῖνος ποὺ ἀποφάσισε νὰ διατηρήσῃ τὴν εἰρήνη ὑφίσταται μιὰ σκληρὴ δοκιμασία: Ὅταν ὁ ἕνας, παρασυρμένος ἀπὸ ἕνα πάθος, φεύγῃ ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ γυρίζει στὰ διάφορα κέντρα ποὺ συχνάζουν ὅλοι οἱ ἀπογοητευμένοι ποὺ θέλουν νὰ ξεφύγουν ἀπ' τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό τους, ὁ ἄλλος δὲν πρέπει νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Δὲν θὰ τὸν σώσῃ ὅταν μπῇ κι' αὐτὸς στὸν τρελλὸ ρυθμὸ τῆς ζωῆς τοῦ ἄλλου.

Σκέπτομαι μιὰ σύζυγο τρυφερὴ καὶ πιστή, ποὺ εἶναι ἀνίκανη νὰ προδώσῃ τὸν ἄνδρα της, ἀλλὰ ἱκανὴ νὰ συγχωρήσῃ τὴν προδοσία ἐκείνου — καὶ κάτι καλύτερο ἀπ' τὸ νὰ τὴν συγχωρήσῃ: νὰ τὴν ἀγνοήσῃ τελείως. Ὑπάρχουν γυναῖκες ποὺ σκύβουν μὲ συμπόνια καὶ γιατρεύουν τὶς πληγὲς χωρὶς νὰ ρωτήσουν πιὸ χέρι τὶς ἄνοιξε.

Τὸ μεγαλύτερο καλὸ ποὺ μπορεῖ νὰ κάνῃ μιὰ γυναῖκα στὸν ἄνδρα ποὺ τὴν ἀπατᾷ, εἶναι νὰ προσποιηθῇ ὅτι δὲν βλέπει. Ὑποφέρει ἴσως, κλαίει κρυφά, μὰ δὲν ἀφίνει τίποτα νὰ φανῇ. Τὰ πάθη φέρνουν μιὰ ντροπὴ στὸν ἔνοχο. Πολλοὶ ποὺ θάθελαν νὰ ξαναγυρίσουν στὴ γυναῖκα τους ἔπειτα ἀπὸ μιὰ προδοσία, δὲν τὸ κάνουν, γιατὶ δὲν μποροῦν νὰ ὑποφέρουν τὴν παρουσία ἑνὸς δικαστοῦ. Πόσο εὔκολα καὶ πόσο μετανοιωμένοι θὰ ξαναγύριζαν, ἂν ἤξεραν ὅτι θὰ βροῦν καθισμένη στὴν ἴδια θέσι, τὴ γυναῖκα ποὺ πρωτοαγάπησαν! Φεύγουν ὅμως μπροστὰ στὴν ἀναφορὰ ποὺ θἄχουν νὰ δώσουν, στὶς ἐξηγήσεις ποὺ θὰ τοὺς ζητήσουν.

Ἡ εἰρήνη τῆς οἰκογενείας, ποὺ θεωροῦν πεθαμένη, ξαναγεννιέται καμμιὰ φορὰ ἀπ' τὴ δύναμι τῆς σιωπῆς, ἀπ' τὴ θεληματικὴ τύφλωσι κι' ἀπ' τὴν ἐπιείκεια ποὺ ἐκδηλώνεται μὲ μεγαλύτερη τρυφερότητα. Ἡ συγγνώμη ποὺ ὁ μετανοιωμένος περιμένει ἀπὸ μᾶς, πρέπει νὰ ξεχωρίζῃ ἀπ' τὴ λησμονιά.

ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΜΩΡΙΑΚ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

Ἡ μεγαλείτερη εὐτυχία γιὰ τὸν ἄνθρωπο εἶνε ἡ ἐλευθερία ν' ἀγαπᾷ..

ΓΕΩΡΓΙΑ ΣΑΝΔΗ

Ἂν ὁ ἔρωτας χαρίζῃ σπάνια τὴν εὐτυχία, ὅμως κάνει τὸν ἄνθρωπο νὰ τὴν σκέπτεται πάντα.

ΣΕΝΑΝΚΟΥΡ

Νομίζω πὼς πάνω στὴ γῆ δὲν ὑπάρχει πιὸ ποθητὴ εὐτυχία ἀπὸ μιὰ μακρόχρονη καὶ γλυκειὰ ἀγάπη.

ΜΩΡΙΣ ΜΑΙΤΕΡΛΙΓΚ

Ν' ἀγαπᾷς καὶ νὰ σ' ἀγαποῦν: νὰ μιὰ εὐτυχία ποὺ λείπει ἀπ' τοὺς βασιλιάδες.

ΒΙΚΤΩΡ ΟΥΓΚΩ

Ἡ ἀγάπη μεγαλώνει μὲ τὴν εὐτυχία της.

ΚΟΝΤΕΣΣΑ ΝΤΙΑΝΑ

Ἡ ἀγάπη εἶνε ἡ γλύκα τῆς ζωῆς.

ΜΑΡΚΕΛΛΑ ΤΙΝΑΙΡ

Ἡ ζωὴ εἶν' ἕνας ὕπνος καὶ ἡ ἀγάπη ἕνα ὄνειρο. Ἂν ἔχετε ἀγαπήσει, θὰ πῇ πὼς ἔχετε ζήσει...

ΑΛΦΡ. ΝΤΕ ΜΥΣΣΕ

ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ ΤΗΣ
„ΓΥΝΑΙΚΑΣ"
Θὰ κυκλοφορήσῃ
ΤΗΝ ΤΕΤΑΡΤΗ
14 Σεπτεμβρίου
Ἀντὶ τῆς Παρασκευῆς
16 Σεπτεμβρίου

Γιὰ τὴν κομψότητά σας

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΛΕΞΙΣ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

ΚΑΠΕΛΛΑ ΤΟΥ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΥ

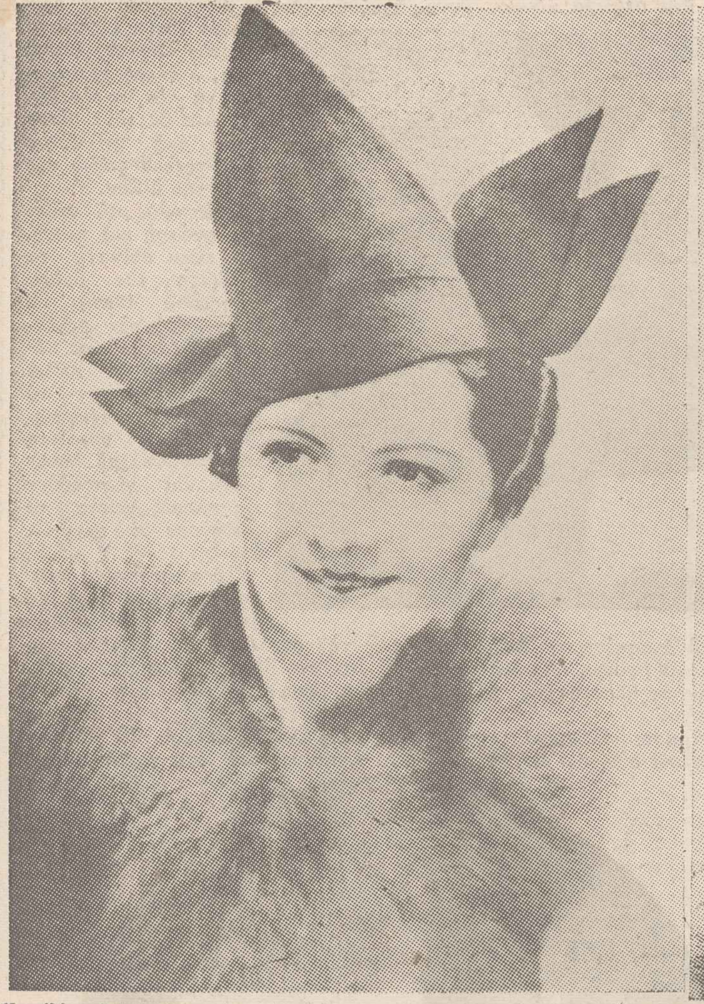

Καπέλλο ἀπὸ μαῦρο φὲτρ μὲ ψηλὴ καλόττα καὶ γαρνιρισμένο μὲ νερβύρ.

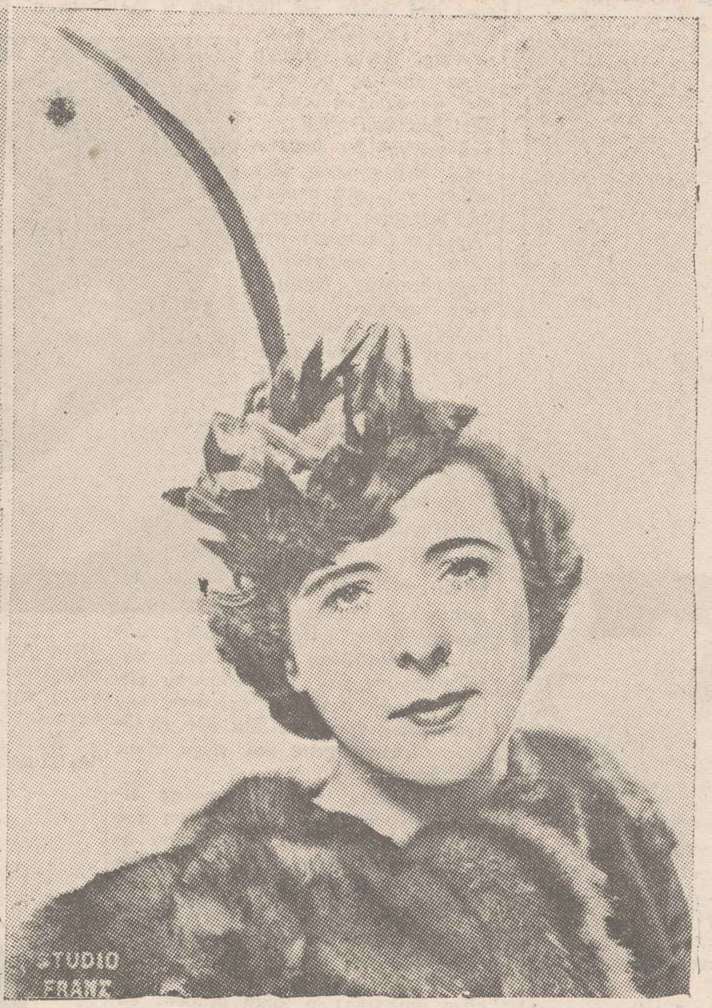

Τὸκ γαρνιρισμένη μὲ μικρὰ πουλιά.

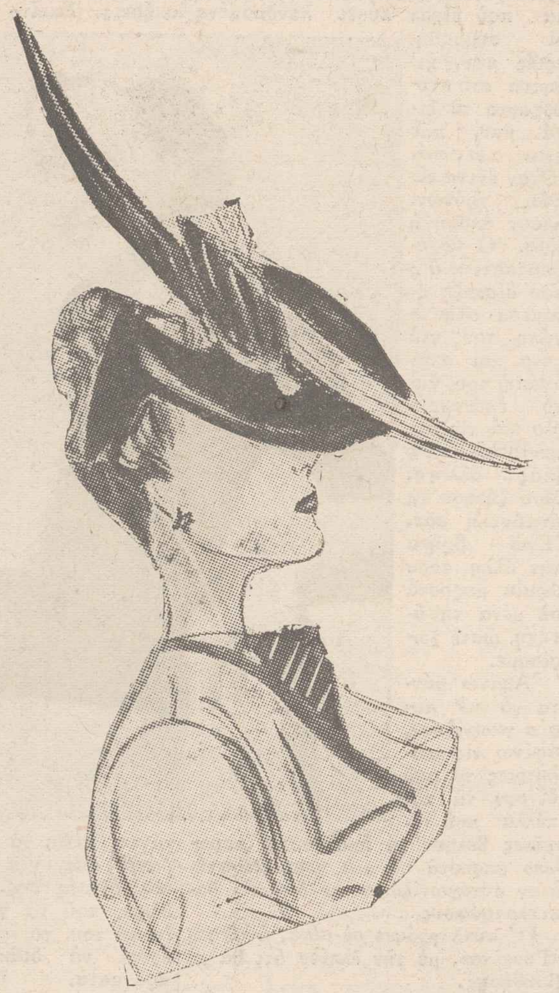

Τὸ μαῦρο αὐτὸ ἀπὸ φὲτρ ἀντιλὸπ καπέλλο χωρὶς καλόττα, γαρνίρεται μὲ δυὸ πουλιά, ἕνα ἄσπρο καὶ ἕνα μαῦρο.

Καιρὸς νὰ ἀλλάξωμε κάτι στὴν τουαλέτα μας. Τὸ φθινόπωρο δὲν ἀργεῖ νάρθῃ καὶ εἶναι ἀδύνατον, νὰ μὴν τὸ διαισθάνεται ἡ κομψὴ γυναῖκα. Ἐν τούτοις ἡ μόδα δὲν μᾶς φανέρωσε ἀκόμη τίποτα τὸ ὡρισμένο. Γι' αὐτὸ δώσετε καινούργια νότα στὰ φορέματά σας μὲ ἕνα νέο καπέλλο. Τὰ φθινοπωρινὰ καπέλλα ἔκαναν τὴν πρώτη τους ἐμφάνισι, χωρὶς ὅμως νὰ δίδουν τὴν ὁριστικὴ γραμμὴ ποὺ θὰ ἐπικρατήσῃ τὸν χειμῶνα.

Οἱ μεγάλοι οἶκοι αὐτὴ τὴν ἐποχὴ δημιουργοῦν μοντέλλα «τρελλὰ» χαριτωμένα καὶ ἀναζητοῦν τὴν ὁριστικὴ κατεύθυνσι.

Ἐπωφεληθῆτε τῆς διαμέσου αὐτῆς ἐποχῆς, ποὺ ἐπιτρέπει νὰ φορέσετε ἕνα καπέλλο πρωτότυπο καὶ λίγο ἐξαντρίκ.

Στὸ Παρίσι, ἔχουν μεγάλη εὔνοια τὰ μικρὰ καπέλλα ποὺ τοποθετοῦνται χαμηλὰ στὸ μέτωπο, ἔχουν τόση γυναικεια χάρι καὶ εἶναι κολακευτικά. Πολλὰ ἔχουν ψηλὲς καλότες, ποὺ γέρνουν πρὸς τὰ ἐμπρός, χωρὶς ὅμως νὰ βαραίνουν τὴν γραμμή του, ἡ ὁποία πρέπει νὰ μένῃ ἁπλῆ. Γαρνίρονται ἄφθονα, μὲ πτερὰ ἀπὸ ὠτρὶς, σὲ ντεγκραντὲ τόνους, μὲ μικρὰ πουλιὰ καὶ λουλούδια τὰ περισσότερα δὲ ἀπὸ αὐτὰ σκεπάζονται μὲ ἀέρινες δαντέλλες καὶ βουαλέττες, οἱ ὁποῖες δένονται ψηλά, μὲ μεγάλους φιόγκους ἢ σκεπάζουν τὸ πρόσωπο.

Ἔκαναν πάλι τὴν ἐμφάνισί τους οἱ ψηλὲς καλότες, ἀλλά, αὐτὴ τὴν ἐποχή, ἔχουν «κάτι» τὸ ἐξαιρετικὸ καὶ λεπτὸ ποὺ μᾶς ἐνθουσιάζει : εἶναι ὅλες ἢ σχεδὸν ὅλες ντραπαρισμένες καὶ περιτυλιγμένες μὲ ἀπίστευτη τέχνη. Τὰ μοντέλλα αὐτὰ ἐναρμονίζονται θαυμάσια μὲ τὰ πρῶτα φθινοπωρινὰ φορέματα καὶ δίνουν στὴν γυναῖκα μιὰ σιλουέττα λεπτὴ καὶ χαριτωμένη. Τὰ λουλούδια, τὰ φτερὰ καὶ οἱ βουαλέττες, τῶν ὁποίων κάνουν μεγάλη χρῆσι ὅλοι οἱ δημιουργοὶ τῆς μόδας, τοὺς προσθέτουν μεγάλη κομψότητα. Οἱ κορδέλλες μουαρὲ καὶ ὁ ταφτάς, τὸ ζέρσεϋ, τὰ ὡραῖα γυαλιστὰ καὶ θαμπὰ φέτρ καὶ τὰ θαυμάσια βελοῦδα χρησιμοποιοῦνται γιὰ τὴν δημιουργία τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ γαλλικοῦ γούστου.

Ἀνεφάνησαν καὶ τὰ μικρὰ φέτρ, μὲ ψηλὲς καλότες ἢ ἀνασηκωμένες, μὲ ἕνα μεγάλο λουλοῦδι, οἱ ὁποῖες στολίζονται μὲ μακρυὲς ἐσάρπες ἀπὸ ἐμπριμὲ μεταξωτὸ ἢ μεταξωτὴ μουσελίνα, στὸ στὺλ τῶν κομψῶν ταξειδιωτῶν τῆς δευτέρας αὐτοκρατορίας.

Στὴν πραγματικότητα δὲν ξέρουμε ἀκόμη τὴν κατεύθυνσι ποὺ θὰ ἐπικρατήσῃ στὴν Παρισινὴ μόδα. Ἐν τούτοις, μποροῦμε νὰ ποῦμε σχεδὸν μὲ βεβαιότητα, ὅτι θὰ δοῦμε τὸν χειμῶνα, ντραπαρισμένες τόκ καὶ τυρμπάν, περιτυλιγμένα πολὺ μαλακὰ καὶ ἀρκετὰ ψηλά.

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΩΝ ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ

Σημειώνομε ὡς χαρακτηριστικὸ τῆς ἐποχῆς, τὴν τρέλλα γιὰ ὅλες τὶς γαρνιτοῦρες μὲ λουλούδια. Ὄχι μόνο τὰ καπέλλα, ἀλλὰ καὶ τὰ φορέματα καὶ ὅλα τὰ κομψὰ ἀξεσουὰρ γαρνίρονται μὲ λουλούδια.

Ἕως ὅτου φορέσετε τὴν τόκ μὲ λουλούδαι, ἡ ὁποία θὰ κάνῃ τὴν ἐμφάνισί της, μόνο γιὰ λίγες ἑβδομάδες, (ἴσως στὰ λουλούδια της προστεθοῦν καὶ μερικὰ φθινοπωρινὰ φροῦτα ἢ σταφύλια), μὴ διστάζετε νὰ καρφώσετε στὰ μαλλιά σας, γιὰ τὸ βράδυ, ἕνα ὡραῖο μπουκέττο ἀπὸ λουλούδια ἢ μερικὰ κτενάκια, γαρνιρισμένα μὲ ἄνθη.

Ὁ τελευταῖος αὐτὸς νεωτερισμὸς εἶναι πράγματι θαυμάσιος. Ξέρετε, ὅτι ἀνεφάνησαν τὰ μικρὰ κτενάκια. Ἔχουν γίνει ἀπαραίτητα μὲ τὰ καινούργια κτενίσματα, ποὺ τὰ μαλλιὰ ἀνασηκώνονται πρὸς τὰ ἐπάνω. Καὶ τὸ πιὸ ἁπλὸ κτένισμα γίνεται ὡραιότερο, ὅταν στολίσετε τὸ κεφάλι σας μὲ ἕνα κτενάκι γαρνιρισμένο μὲ λουλούδια.

Σᾶς σημειώνομε ἐπίσης τὸν νεωτερισμὸ τῶν ἀνθισμένων κολλιέ, τὰ ὁποῖα γίνονται μὲ μαργαρώδη ὄστρακα, ποὺ μοιάζουν σὰν πέταλα ρόδων. Εἶναι ὁ ὀνειρεμένος τύπος τῶν καλοκαιρινῶν μπιζοῦ, τοῦ στολίσματος, ποὺ χωρὶς νὰ κάνῃ τὴν ἐντύπωσι ὅτι εἶναι «πολύτιμο» καταντᾷ νὰ γίνεται πολύτιμο μὲ τὴν λεπτότητα καὶ τὸ ἐξεζητημένο γοῦστο του.

Μὲ ἕνα καινούργιο καπέλλο, μὲ ἕνα μπουκέττο λουλούδια, μὲ ἕνα κολλιέ, δίνετε καινούργια χάρι στὰ φορέματά σας ποὺ φορέσατε ὅλο τὸ καλοκαῖρι καὶ ἴσως τὰ βαρεθήκατε λίγο.

ΜΕ ΕΝΑ ΜΑΝΤΗΛΙ!

ΟΙ ΚΑΛΕΣ ΜΑΣ ΙΔΕΕΣ

ΤΙ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ

Τὸ μαντῆλι σας εἶνε μικροσκοπικό; ἢ εἶνε ἕνα μεγάλο μαντῆλι, ἕνα μαντῆλι ἐσάρπα ;

Καὶ τὸ ἕνα καὶ τὸ ἄλλο θὰ σᾶς χρησιμεύσουν σὲ ἐντελῶς διαφορετικὰ πράγματα πάρα σὲ ὅ,τι συνήθως προορίζονται τὰ μαντήλια.

Κυττάξετε προσεκτικὰ τὶς εἰκόνες μας. Τοποθετεῖτε τὸ μαντηλάκι σας πάνω στὸ φόρεμά σας, στὸ καπέλλο σας, σὰν μιὰ πεταλούδα. Τὸ δένετε, τὸ σουρώνετε, τὸ διπλώνετε μὲ χίλιους δυὸ τρόπους. Πρόκειται γιὰ μιὰ ἐντελῶς γυναικεία λεπτομέρεια μάταιη καὶ χαριτωμένη.

Νο 1. Τὸ μικρὸ ἄσπρο ἀπὸ μουσελίνα μαντηλάκι τὸ καρφώνετε ἀπὸ τὴν μέση μὲ μιὰ μπρὸς παληᾶς μόδας καὶ γίνεται ἀμέσως ἕνα χαριτωμένο ζαμπὼ σὲ ἕνα ἁπλὸ φορεματάκι.

Νο 2. Τὸ μαντηλάκι αὐτὸ ἀπὸ κόκκινο κρὲπ-ντὲ-σὶν εἶνε τόσο ἀριστοτεχνικὰ διπλωμένο, ποὺ φαίνεται σὰν ἕνα μεγάλο γαρύφαλλο. Ὅταν δὲν σᾶς ἀρέσει πειὰ νὰ τὸ φορέσετε ὡς γαρύφαλλο, τὸ μεταχειρίζεσθε πάλι ὡς μαντηλάκι, γιὰ νὰ σκουπίζετε τὸ ρούζ τῶν χειλιῶν σας.

Νο 3. Ἐκτὸς ἂν δὲν τὸ μετατρέψετε σὲ μιὰ ἰδιότροπη μανσέττα ἐπάνω σὲ ἕνα φόρεμα μὲ μακρυὰ μανίκια. Ἀλλὰ θὰ πῆτε, μὲ τὸ δίκηο σας, χρειάζονται δυὸ μαντηλάκια. Βεβαίως, ἀλλὰ ποιὰ κυρία δὲν ἔχει ὅμοια τουλάχιστον δυὸ μαντηλάκια ; Καὶ ὕστερα, ἂν δὲν εἶνε καὶ ἀπαράλλακτα τὸ κακὸ δὲν εἶνε μεγάλο.

Νο 4. Ἐπίσης, μὲ ἕνα μεγάλο μαντῆλι, μπορεῖτε νὰ κάνετε ὡραιοτάτους συνδυασμούς. Ἀναπληρώνετε τὸ ζιλὲ καὶ τὴν μπλοῦζα, κάτω ἀπὸ τὴν ζακέττα τοῦ ταγιὲρ σας. Μπορεῖτε ἐπίσης μὲ τὸ μεγάλο μαντῆλι νὰ κάνετε ἕνα ὡραιότατο μπαὶν - ντὲ - σολέϊγ, γιὰ τὴν πλάζ.

Νο 5. Μὲ τὸ ἴδιο αὐτὸ μαντῆλι μὲ τὰ κτυπητὰ χρώματα, γαρνίρετε τὴν καλότα τοῦ μεγάλου ψάθινου καπέλλου σας καὶ ἂν δὲν ἔχετε καλότα, ὅπως συνηθίζεται πολὺ ἐφέτος, τὸ ντραπάρετε στὸ κεφάλι καὶ σχηματίζετε μὲ αὐτὸ τὴν καλότα τοῦ καπέλλου.

Νο 6. Στὶς ἐκδρομὲς πάλι, τὸ μεγάλο μαντῆλι σᾶς προστατεύει ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ τὸν ἀέρα. Τὸ δένετε στὸ κεφάλι σας, σὰν τὶς χωρικές, ἢ μὲ διαφορετικὸ τρόπο, ἀνάλογα μὲ τὴν ἡλικία σας καὶ τὸν τύπο σας.

Νο 7. Ἕνα μικρούλικο μαντηλάκι ἀρκεῖ γιὰ νὰ κάνετε μιὰ κομψὴ γραβατοῦλα. Εἶνε ἕνα τίποτα, ἀλλὰ πολὺ χαριτωμένο.

Νο 8. Καὶ γιατί νὰ μὴν τὸ δέσετε στὴν ζώνη σας, στὴ θέσι τῆς ἀγκράφ ποὺ ἔχει φθαρεῖ ;

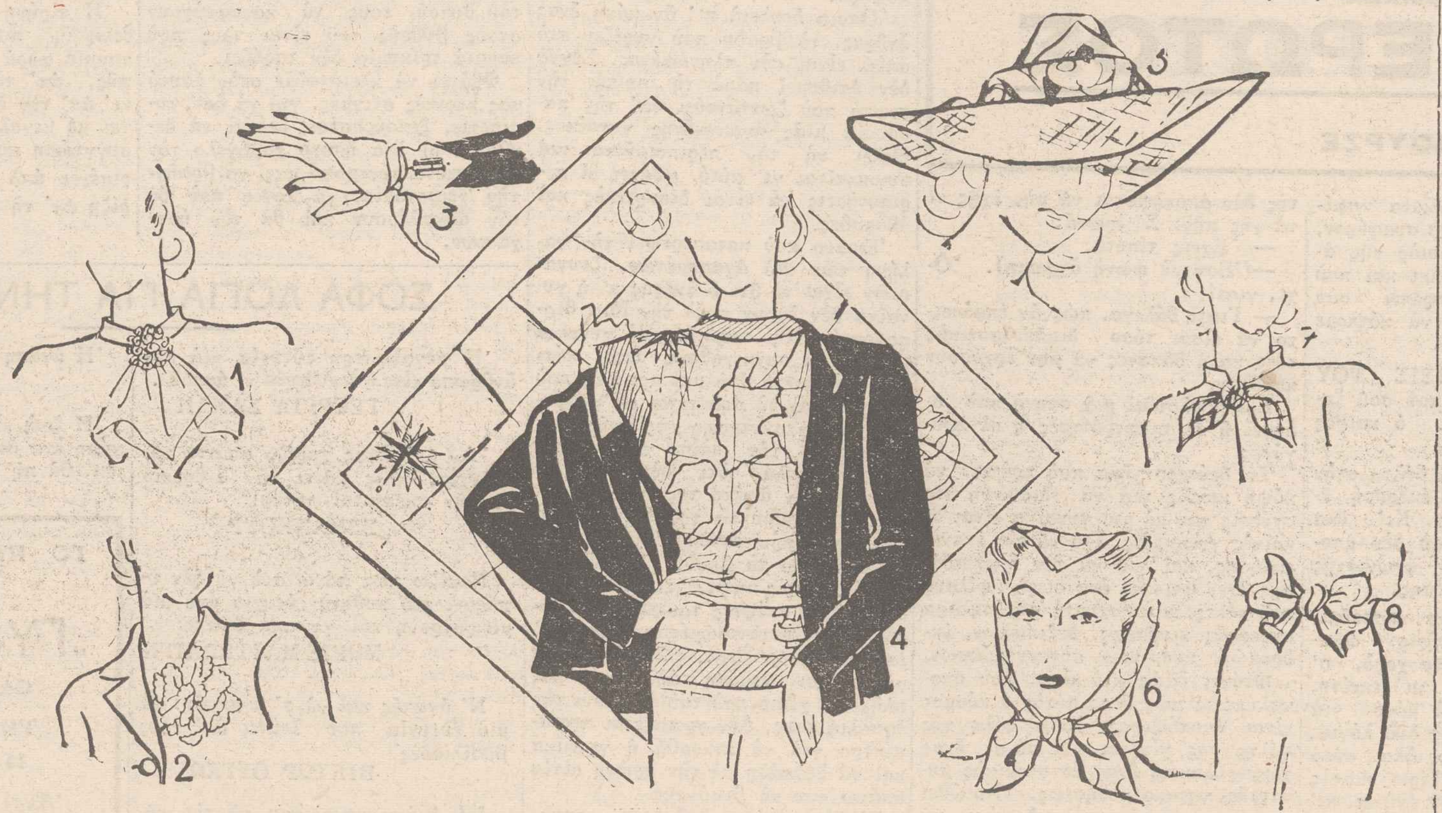

Η ΕΦΕΤΕΙΝΗ ΧΕΙΜΕΡΙΝΗ ΜΟΔΑ

ΠΟΙΕΣ ΤΑΣΕΙΣ ΘΑ ΕΠΙΚΡΑΤΗΣΟΥΝ

ΑΓΑΠΗΤΕΣ μου φίλες.

Μοῦ ζητᾶτε νὰ σᾶς δώσω πληροφορίες γιὰ τὴν χειμερινὴ μόδα.

Ἐνῶ ἀκόμη διασκεδάζετε στὴν ἐξοχή, ἀνυπομονεῖτε νὰ μάθετε τί θὰ φορέσετε τὸν χειμῶνα; Ἂς γίνῃ λοιπὸν ὅπως τὸ θέλετε, ἀγαπητὲς φίλες. Καὶ πρῶτα-πρῶτα, θὰ σᾶς μιλήσω γιὰ τὰ ταγιὲρ, γιατὶ μόλις γυρίσετε ἀπὸ τὴν ἐξοχὴ θὰ ἔχετε ἀνάγκη ἀπαραιτήτως ἀπὸ ἕνα ταγεράκι.

Οἱ ζακέττες τὸν ἐφετεινὸ χειμῶνα θὰ ἔχουν τρία διαφορετικὰ μάκρη καὶ τρία διαφορετικὰ φάρδη. Ἡ ζακέττα εἶνε τόσο πρακτική, ὥστε καταλαμβάνει τὴν κυριωτέρα θέσι τώρα εἰς τὴν γκαρντα-ρόμπα μας. Τὴν κατασκευάζουν φέτος σὲ ἀντίθετο χρωματισμὸ τοῦ φορέματος καὶ αὐτὸ ἐπιτρέπει νὰ τὴν φορῇ κανεὶς μὲ διάφορες τουαλέττες. Εἶνε ἐπίσης κομψὴ ὅταν γίνεται στὸν ἴδιο χρωματισμὸ μὲ τὸ φόρεμα, ἀλλὰ ἀπὸ χονδρύτερο ὕφασμα. Τὰ τρία διαφορετικὰ μάκρη, ποὺ θέλει ἡ μόδα ἐφέτος γιὰ τὶς ζακέττες ἀνταποκρίνονται σὲ τρεῖς πολὺ χαρακτηριστικὲς σιλουέττες. Τὸ πρῶτο κοντὸ μάκρος εἶνε ἐξαιρετικὰ νεανικό. Τὸ δεύτερο, λίγο μακρύτερο ἀπὸ τὸ πρῶτο, φαρδὺ καὶ πλούσιο, κάνει μὲ τὴν ἀντίθεσί του νὰ φαίνωνται οἱ γοφοὶ λεπτοί. Τέλος, τὸ τρίτο τὸ μακρύτερο—θὰ τὸ ἐπιστεύατε;—κάνει τὴν σιλουέττα νὰ φαίνεται πιὸ λεπτή, ἀκόμη καὶ στὶς κοντὲς γυναῖκες.

Ἡ ποικιλία τῶν ὑφασμάτων γιὰ τὰ ταγιὲρ εἶνε μεγάλη, καθὼς καὶ οἱ χρωματισμοί των. Τὴν μεγαλείτερη εὔνοια ἔχουν τὰ μαλακὰ καὶ ἁπαλὰ ὑφάσματα.

Ἡ ἐφετεινὴ μόδα ἐξυπηρετεῖ ὅλες τὶς γυναῖκες. Δίδει μεγάλη προσοχὴ στὴν σιλουέττα. Γι' αὐτὸ παραδέχθηκε δυὸ σιλουέττες: Τὴν μιὰ ποὺ θὰ ἔχῃ ὅλο τὸ φάρδος στὴν φοῦστα καὶ τὴν ἄλλη ποὺ θὰ τὸ ἔχῃ στὸ κορσάζ.

Ἔτσι κάθε γυναῖκα, ἀνάλογα μὲ τὴν κατασκευὴ τοῦ κορμιοῦ της, θὰ μπορῇ νὰ διαλέξῃ τὴν μιὰ ἢ τὴν ἄλλη. Πολὺ τῆς μόδας θὰ εἶνε οἱ πλισσέδες καὶ τὰ ἐλαφρὰ κλός, ποὺ θὰ ἀρχίζουν ἀπὸ τοὺς ὤμους ἢ ἀπὸ τὴν μέση. Ὅ,τι φοροῦσαν στὴν ρωμαντικὴ ἐποχὴ ἡ μόδα μᾶς τὰ ξαναφέρνει ἐφέτος, μὲ μεγάλη ἀφθονία. Κρινολῖνα, τουρνούρια, μπουγιονέδες, ὡς καὶ τὰ ἀξεσουὰρ ἀκόμη, εἶνε ἐμπνευσμένα ἀπὸ τὴν ρωμαντικὴ ἐποχή. Θὰ δοῦμε μενταγιὸν κρεμασμένα μὲ βελοῦδο ἀπὸ τὸν λαιμό. Τὰ ντεμοντὲ κουστούμια τῶν γιαγιάδων μας εἶνε ἐφέτος ἡ τελευταία λέξις τῆς μόδας. Τὰ ταφταδένια μισοφόρια τῆς παληᾶς ἐποχῆς, ποὺ προσέδιδαν ἕνα γοητευτικὸ ἦχο στὸ πέρασμα τῆς γυναίκας, ἡ μόδα τὰ ξαναφέρνει στὴν ἡμερησία διάταξι.

Ὅλα εἶνε ἐμπνευσμένα ἀπὸ τὴν ἐποχὴ αὐτή. Οἱ κομμώσεις εἶνε μὲ μποῦκλες, διευθετημένες ψηλά. Τὰ μικρὰ καπέλλα εἶνε γαρνιρισμένα μὲ πτερὰ καὶ μὲ βέλα, ποὺ δένονται σφιχτὰ κάτω ἀπὸ τὸ σαγῶνι. Μὲ φτερὰ στρουθοκαμήλου δὲν γαρνίρονται μόνον τὰ καπέλλα, ἀλλὰ καὶ πολλὰ βραδυνὰ φορέματα. Τὰ ἀπογευματινὰ φορέματα γαρνίρονται μὲ «πασομαντερί». Τὰ ἀπογευματινὰ ταγιὲρ ἀπὸ βελοῦδο μὲ μικρὴ ζακέττα, σὲ τύπο βέστας ἐφηρμοσμένης, ποὺ κουμπώνει μὲ βελούδινα κουμπιά, συνοδεύονται μὲ μανσὸν, μικρὰ στρογγυλὰ ἢ μεγαλείτερα. Ἡ τελευταία νουβωτὲ εἶνε ἡ τσάντα μανσόν. Πολλὰ ὅμως ἀπογευματινὰ φορέματα ἔχουν τρουὰ-κὰρ μανίκια καὶ τότε εἶνε ἀπαραίτητα τὰ μακρυὰ σουὲντ γάντια στὸν ἴδιο τόνο μὲ τὸ χρῶμα τοῦ φορέματος. Μὲ ὅλο ποὺ ἡ μόδα μᾶς ξαναφέρνει πίσω πολλὰ χρόνια, δὲν λείπουν ἀπὸ τὶς Παρισινὲς συλλογὲς καὶ τὰ ἐφαρμοσμένα φορέματα.

Μερικοὶ Παρισινοὶ οἶκοι ἀπομιμοῦνται μὲ φανατισμὸ τὰ κουστούμια τῶν χωρικῶν καὶ ἀπὸ τὶς ἀπομιμήσεις τους δὲν λείπουν τὰ δικά μας νησιώτικα κουστούμια. Σ' αὐτὸ ὅμως τὸ σημεῖον οἱ δικοί μας οἶκοι μᾶς ἑτοιμάζουν ἐκπλήξεις. Μυστηριώδης καὶ πυρετώδης κίνησις γίνεται σὲ ὅλους τοὺς μεγάλους μας οἴκους. Κατόπιν τῆς ἐπιτυχοῦς ἐκθέσεως στὸ Βερολῖνο τῶν μοντέλων τοῦ οἴκου Εὐαγγελίδη, ποὺ ἦσαν ἐμπνευσμένα ἀπὸ τ' ἀρχαῖα καὶ λαϊκὰ κουστούμια μας, τὸ Ὑπουργεῖον Τύπου καὶ Τουρισμοῦ ἀπεφάσισε νὰ γενικεύσῃ τὴν καλὴ αὐτὴ ἀρχὴ καὶ ἔτσι ὅλοι οἱ οἶκοι τῶν Ἀθηνῶν ἑτοιμάζουν νὰ ἐπιδείξουν μοντέλα ἑλληνικῆς νοοτροπίας καὶ ἐμπνεύσεως στὴν ἔκθεσι τῶν ἑλληνικῶν μοτέλων ποὺ θὰ γίνῃ στὶς 15 Ὀκτωβρίου.

Ἂν καὶ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ μάθῃ ἀκόμα τί πρόκειται νὰ μᾶς παρουσιάσουν οἱ οἶκοι τῶν Ἀθηνῶν, μποροῦμε, ἐν τούτοις, νὰ ποῦμε ὅτι τὰ μοντέλα αὐτὰ θὰ τὰ χαρακτηρίζῃ ἡ καλαισθησία καὶ τὸ καλὸ γοῦστο. Ὑπομονή, λοιπὸν, ὡς τότε καὶ μὴ βιάζεσθε νὰ καταρτίσετε τὶς χειμωνιάτικες τουαλέττες σας, βασιζομένη μόνο στὰ Παρισινὰ μοντέλα. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τὰ Ἑλληνικὰ μοντέλα θὰ ἐναρμονίζωνται καλλίτερα στὸ δικό μας περιβάλλον, στὶς συνήθειες, τὰ γοῦστα μας καὶ τὰ κέντρα μας.

Εἶνε ἀναμφισβήτητο ὅτι τὰ Ἑλληνικὰ μοντέλα δὲν θὰ ὑστεροῦν καθόλου τῶν Παρισινῶν, γιατὶ εἶνε γνωστὸ ὅτι ὅλοι οἱ καλλιτέχνες μας τῆς ραπτικῆς καὶ οἱ τεχνῖτες μας ἔχουν ἀνεπτυγμένη πολὺ τὴν καλαισθησία καὶ διακρίνονται γιὰ τὸ ραφιναρισμένο γοῦστο των.

Δική σας

Η «ΓΥΝΑΙΚΑ»

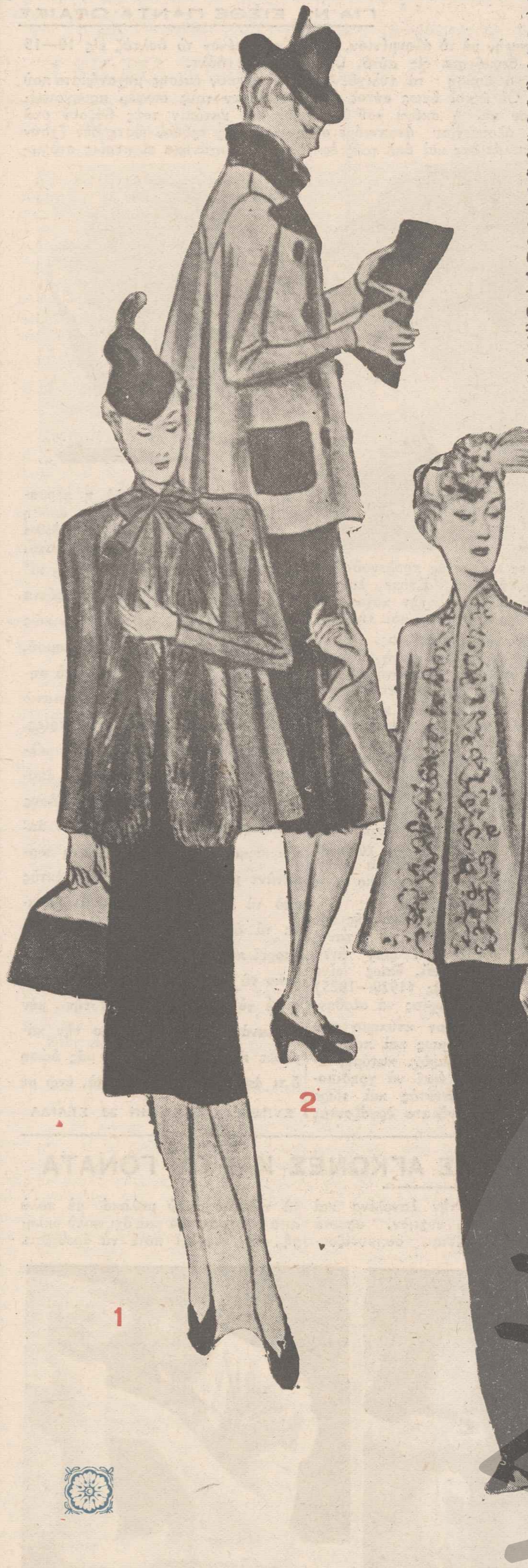

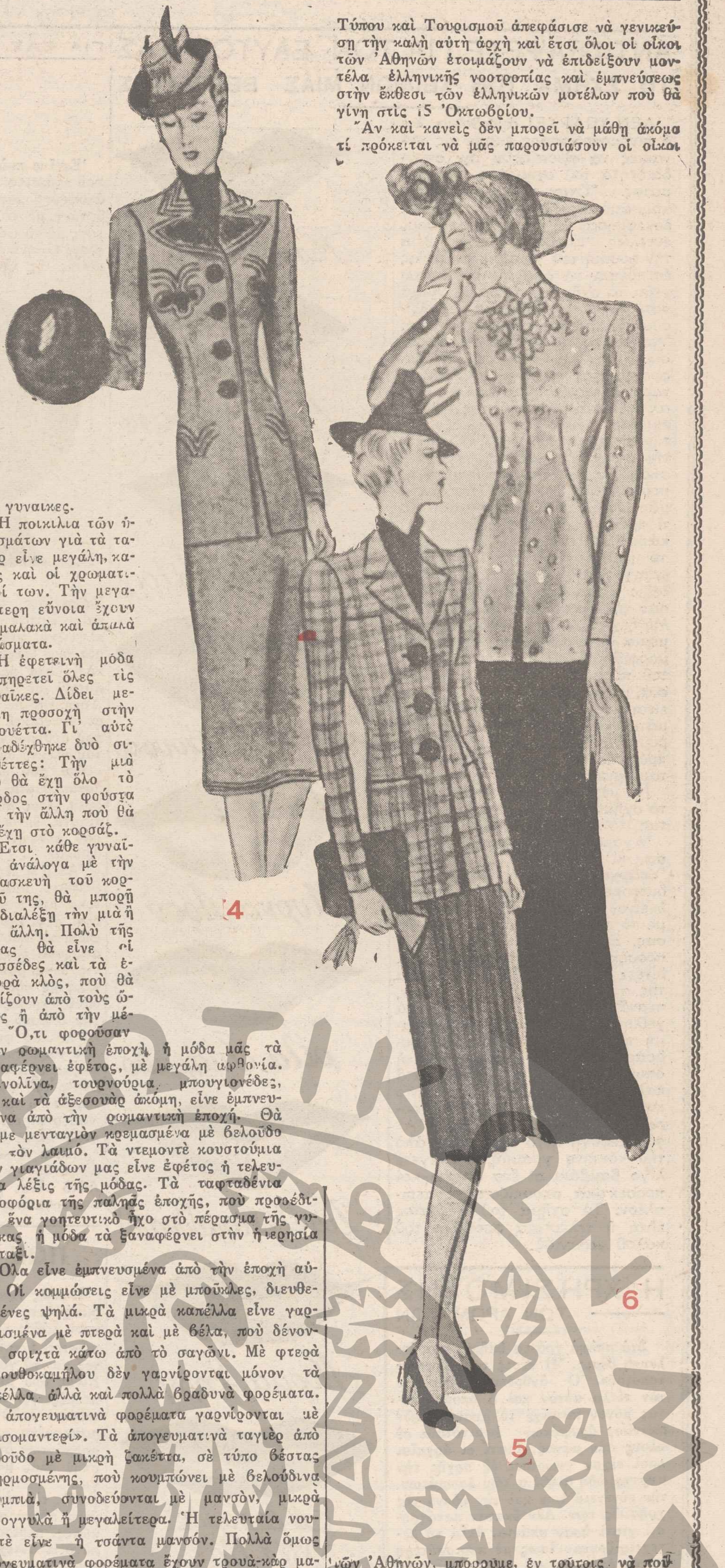

1) Θαυμάσια ζακέττα ἀπὸ βελοὺρ-ντὲ-λαὶν, σὲ φόρμα κιμονὸ, γαρνιρισμένη μὲ ρενάρ.

2) Ζακέττα μὲ γιακᾶ καὶ ρεβὲρ, ἀπὸ ἀστρακάν. Κάτω ἀπὸ τὸ ἀμπιεσεμὰν τῆς πλάτης σχηματίζονται δυὸ βαθειὲς πιέττες.

3) Θαυμάσιο βραδυνὸ βετεμὰν, ἀπὸ λαμὲ μπροσὲ, πολὺ σκληρό. Γαρνίρεται μὲ μετάλλινο γκαλόν.

4) Μακρυὰ ζακέττα, γαρνιρισμένη μὲ μοτὶφ ἀπὸ ἀστρακὰν, ὑπογραμμισμένα μὲ σουτάς.

5) Μακρυὰ ἐκοσαὶ ζακέττα, ἐντελῶς ἐφαρμοσμένη. Μπορεῖ νὰ φορεθῇ μὲ φοῦστα πλισσὲ ἢ μὲ μονόχρωμο φορεματάκι.

6) Βραδυνὴ καζάκα ἀπὸ ὡραῖο λαμὲ διάστικτο ἀπὸ μοτὶφ παγιατὲ, ἡ ὁποία κλείνει ἐμπρὸς μὲ ἐκλαίρ. Ἡ ζακέττα αὐτὴ εἶνε πολὺ πρακτικὴ καὶ μπορεῖτε νὰ τὴν φορέσετε ἁπλῶς μὲ ἕν στενὸ φουρώ.

ΩΜΟΡΦΙΑ ΚΑΙ ΥΓΕΙΑ

ΑΝΤΙΓΡΑΨΕΤΕ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟΝ ΣΑΣ

ΤΟ ΣΧΗΜΑ ΤΩΝ ΧΕΙΛΙΩΝ ΜΙΑΣ ΒΕΝΤΕΤΤΑΣ

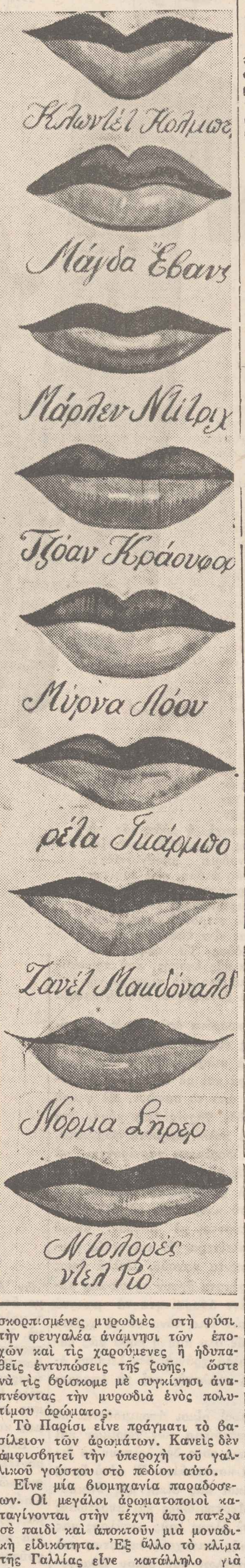

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ἀμφιβολία, ὅτι ὁ κινηματογράφος ἔκαμε τὶς γυναῖκες νὰ προσέξουν τὴν σπουδαιότητα τοῦ σχήματος τοῦ στόματος. Ὅταν τὸ μακιγιάριζαν, πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια, ποτὲ δὲν ἐσκέφθησαν νὰ τὸ μεταμορφώσουν ἐντελῶς. Ἐσέβοντο μὲ ἀκρίβεια τὴν φυσική του γραμμὴ καὶ μόλις ἐπέτρεπαν νὰ δώσουν στὸ ἐπάνω χεῖλι τὸ σχῆμα «καρδιᾶς». Ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἐσκέφθησαν νὰ μεγαλώσουν καὶ νὰ πλατύνουν τὰ χείλη. Ἀπεναντίας τὸ «στόμα σὰν κεράσι», κατὰ τὴν καθιερωμένη ἔκφρασι, ἦταν τὸ ἰδεῶδες. Αὐτὸ ἐναρμονίζετο θαυμάσια μὲ τὶς τουαλέττες καὶ τὴν ζωὴ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Τώρα δὲν ταιριάζει μὲ τὴν σημερινὴ ζωή, τὴν πρακτική, τὴν βιαστικὴ καὶ τὴν γεμάτη σπόρ. Τὸ μικρὸ στόμα θυμίζει τὰ περασμένα. Ἡ Τζόαν Κράφορντ μᾶς ἔδειξε τί παράξενη χάρι καὶ τί προσωπικότητα προσθέτουν τὰ κάπως μεγαλωμένα χείλη. Καὶ μὲ τὸ παράδειγμα τῆς Τζόν Κράφορντ πόσες νέες στάρ, μὲ ἐπιδέξιο μακιγιάζ, δὲν μεταμόρφωσαν τὴν γραμὴ τῶν χειλιῶν των. Μὴ ξεχνοῦμε ὅτι τὸ στόμα καὶ τὰ μάτια εἶναι τὸ ἥμισυ, ὄχι τῆς ὠμορφιᾶς, ἀλλὰ τῆς ἐκφράσεως τοῦ προσώπου. Ἡ τέλεια ὠμορφιά, μὲ τὶς ἄψογες γραμμές, ἴσως εἶναι ἐνοχλητική, κρύα. Ζωηρὰ μάτια καὶ στόμα ἁρμονικό, μποροῦν νὰ ζωηρέψουν ὁποιοδήποτε πρόσωπο καὶ νὰ τὸ κάνουν ἀκαταμάχητο.

Νὰ μὲ τί τρόπο θὰ ἀντιγράψετε τὸ σχῆμα τῶν χειλιῶν τῆς βεντέττας, τὸ ὁποῖον θὰ σᾶς ἐξωραΐζῃ:

Ἀγοράζετε ἕνα κόκκινο μολύβι, σὰν κι' αὐτὰ ποὺ ζωγραφίζουν. Ὑπάρχουν τέτοια μολύβια σὲ 3 διαφορετικοὺς τόνους. Διαλέξετε ἐκεῖνον ποὺ ταιριάζει καλλίτερα μὲ τὸ φυσικὸ χρῶμα τῶν χειλιῶν σας. Ξῦστε καλὰ τὸ μολύβι καὶ προσεκτικά, χιλιοστὸ μὲ χιλιοστό, δίνετε στὸ στόμα σας τὸ σχῆμα τῆς προτιμήσεώς σας. Κατόπιν, περνᾶτε τὸ ρούζ σας ἐπάνω στὰ χείλη σας ἕως τὴν κόκκινη γραμμὴ ποὺ διεγράψατε καὶ τὰ πουδράρετε μὲ τὴν πούδρα σας, ἡ ὁποία κάνει τὸ ρούζ νὰ κρατᾷ καλλίτερα. Περιμένετε ἕνα λεπτὸ καὶ ξαναπερνᾶτε γιὰ δεύτερη φορὰ τὸ ρούζ στὰ χείλη σας. Ἂν σᾶς ξεφύγῃ λίγο παραπάνω ἀπὸ τὴν κόκκινη γραμμή, τυλίγετε λίγο βαμβάκι σ' ἕνα σπίρτο καὶ προσεκτικὰ σκουπίζετε τὸ περιπλέον. Τὸ σχῆμα τοῦ στόματος εἶναι ἡ τελευταία φροντίδα τοῦ καλοῦ μακιγιάζ.

Η ΧΡΗΣΙΜΟΤΗΣ ΤΩΝ ΑΡΩΜΑΤΩΝ

Στὰ παληὰ χρόνια ὑπῆρχε μιὰ ζηλευτὴ θέσις. Ἡ θέσις τοῦ «ἀρωματοποιοῦ». Ὁ ἄνθρωπος, ποὺ εἶχε τὸν τίτλο αὐτὸν καὶ ὁ ὁποῖος αὐτὸς μόνον κατεῖχε τὸ μυστικὸ τῶν σπανίων ἀρωμάτων ἐφαινότανε σὲ ὅλους σὰν μάγος. Γιατὶ οἱ ἀρχαῖοι λαοὶ εἶχαν γνωρίσει ἐξ ἀρχῆς τὴν μυστηριώδη ἀλήθεια τῶν ἀρωμάτων, τὴν εὐγένειά των καὶ τὴν ἡδονὴ τῆς χρήσεώς των. Δὲν ἔκαναν κατάχρησι, γιατὶ ἦσαν σπάνια, ἀλλὰ τὰ μετεχειρίζοντο ἴσως μὲ περισσότερη τέχνη ἀπὸ μᾶς καὶ περισσότερη διάκρισι. Τοὺς ἀπέδιδαν ὅ,τι εἶχαν πράγματι μιὰ δυνατὴ ἐπιρροὴ στὴν ψυχὴ καὶ στὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου.

Μερικὰ ἀρώματα προκαλοῦν τὴν εὐθυμία καὶ ἄλλα τοὺς πόθους. Γενικά, τὰ ἀρώματα, στὴν κατασκευὴ τῶν ὁποίων χρησιμοποιοῦν μεγάλη ποσότητα ἀπὸ ἀπόσταγμα ξύλου, εἶνε διεγερτικὰ καὶ μερικῶν ἐξ αὐτῶν τὰ ἀποτελέσματα εἶνε ἀπολύτως ἐκπληκτικά. Τὰ ἀποστάγματα ἀπὸ ἀρωματικὰ ξύλα χρησιμοποιοῦνται ἀπὸ λίγα χρόνια, μὲ τὸν ἴδιο ἐπιτυχῆ τρόπο ποὺ χρησιμοποιοῦνται καὶ τὰ ἀποστάγματα τῶν ἀνθέων, τὰ ὁποῖα εἶνε ἐπίσης πλούσια καὶ ἴσως περισσότερο προκλητικά. Γιατὶ αὐτὸ εἶνε τὸ ὄνειρο τοῦ μεγάλου ἀρωματοποιοῦ. Ζητᾷ νὰ φυλακίσῃ μέσα στὸ πολύτιμο μπουκάλι τὶς σκορπισμένες μυρωδιὲς στὴ φύσι, τὴν φευγαλέα ἀνάμνησι τῶν ἐποχῶν καὶ τὶς χαρούμενες ἢ ἡδυπαθεῖς ἐντυπώσεις τῆς ζωῆς, ὥστε νὰ τὶς βρίσκομε μὲ συγκίνησι ἀναπνέοντας τὴν μυρωδιὰ ἑνὸς πολυτίμου ἀρώματος.

Τὸ Παρίσι εἶνε πράγματι τὸ βασίλειον τῶν ἀρωμάτων. Κανεὶς δὲν ἀμφισβητεῖ τὴν ὑπεροχὴ τοῦ γαλλικοῦ γούστου στὸ πεδίον αὐτό.

Εἶνε μία βιομηχανία παραδόσεων. Οἱ μεγάλοι ἀρωματοποιοὶ καταγίνονται στὴν τέχνη ἀπὸ πατέρα σὲ παιδὶ καὶ ἀποκτοῦν μιὰ μοναδικὴ εἰδικότητα. Ἐξ ἄλλο τὸ κλίμα τῆς Γαλλίας εἶνε κατάλληλο γιὰ τὴν ἀνάπτυξι τῶν πιὸ ἀρωματικῶν λουλουδιῶν καὶ βοτάνων.

ΓΙΑ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Η ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΠΑΝΤΑ ΩΡΑΙΕΣ

Ἐκεῖνο ποὺ ὀφείλει ἡ κάθε κυρία ποὺ πρόκειται νὰ κάμῃ περμανὰντ νὰ ἀποφεύγῃ παντὶ σθένι, εἶναι ἡ περμανὰντ μὲ τὸ φάρμακο. Ἡ περμανὰντ μὲ τὸ φάρμακο εἶναι μιὰ ἐφεύρεσις ἑλληνική. Τὴν βρῆκε ἕνας κομμωτὴς εἰς τὴν ὁδὸν Κυψέλης, ὁ κ. Σαϊμανίδης, ὅλως τυχαίως καὶ ἔκτοτε διεδόθη καταπληκτικά, γιατὶ καμμιὰ κυρία δὲν ξεύρει πόσο κακὸ κάνει στὰ μαλλιά της, κάμνοντας αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὴν Περμανάντ. Αὐτὴ ἔπρεπε νὰ τὴν κάμουν μόνον αἱ ὑστερικαὶ κυρίαι καὶ ἐκεῖναι ποὺ αὐθυποβάλλονται εἰς τὸν φόβον τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, ἂν καὶ σήμερα τὸ ρεῦμα ποὺ μεταχειριζόμεθα εἰς τὰ καταστήματά μας εἶνε 42 βόλτ καὶ αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον νὰ προκαλέσει τίποτα, ἔστω καὶ ἐὰν ἔλθῃ εἰς ἄμεσον ἐπαφὴν μὲ τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου.

Ἀλλὰ ἡ περμανὰντ μὲ τὸ φάρμακο βλάπτει, διότι πρῶτον: γιὰ νὰ κάνωμε μιὰ περμαντὰντ, καθὼς ξέρετε ὅλαι σας, βρέχομε τὰ μαλλιὰ μὲ ἕνα φάρμακο καὶ τὰ τυλίγομε. Αὐτὸ τὸ φάρμακο εἶναι μιὰ ἀλκαλικὴ διάλυσις 5—6 βαθμῶν, μὲ τὸ μηχάνημα, ἀλλὰ μὲ τὴν μέθοδον ἄνευ ἠλεκτρισμοῦ χρειαζόμεθα νὰ δυναμώσουμε τὴν διάλυσίν του εἰς 12—14 ἢ καὶ 16 πολλὰς φοράς. Φαντασθῆτε λοιπὸν τώρα πόσο κακὸ προξενεῖ τὸ φάρμακο αὐτὸ στὰ μαλλιά, ἀφοῦ ἡ βάσις τοῦ φαρμάκου αὐτοῦ εἶναι τὸ νάτριον ἢ τὸ κάλιον. Ὅσο δὲν βλάπτει ὅταν εἶναι 5—6 βαθμούς, τόσο κακὸ κάμει ὅταν εἶναι 15.

Ἀλλὰ ἔχομεν καὶ τὸ ἐξωτερικόν, μὲ τὸ ὁποῖον βρέχομε τὰ ἀλουμίνια. Αὐτὸ εἶναι μιὰ ἰσχυροτάτη διάλυσις σουμπλιμέ, 5 %, ἡ ὁποία ἐρχομένη εἰς ἐπαφὴν μὲ τὸ ἀλουμίνιον, δίδει μίαν θερμότητα εἰς αὐτό, ἱκανὴν γιὰ νὰ βράσῃ τὰ τυλιχθέντα μαλλιά. Οἱ ἀτμοὶ ὅμως αὐτοὶ τοῦ δηλητηρίου καὶ ἡ σκόνη τοῦ διαλυομένου ἀλουμινίου ἀναπνεόμενοι ἀπὸ τὰς πελάτιδας καὶ ἀπὸ τοὺς ἐργαζομένους κομμωτὰς προξενοῦν εἰς αὐτοὺς πολὺ κακό. Ἔχομεν λοιπὸν δυὸ κακὰ ὁμοῦ καὶ τὴν καταστροφὴν τῶν μαλλιῶν σας καὶ τὴν καταστροφὴν τῆς ὑγείας σας. Στὴν Εὐρώπη γενικῶς καὶ στὴν Γαλλία εἰδικῶς, ὅταν τὸ πρωτοπῆγαν, τὸ ἀπέρριψαν ὡς καταστρεπτικὸν καὶ γι' αὐτὸ σὲ κανένα ἄλλο μέρος τοῦ κόσμου δὲν κάμνουν περμανὰντ μ' αὐτὸ τὸ σύστημα, παρὰ μόνον στὴν Ἑλλάδα, εἰς τὴν Τουρκίαν δὲ ἐδημοσιεύθη καὶ νόμος τοῦ Κράτους, διὰ τοῦ ὁποίου ἀπαγορεύεται ἀπολύτως ἡ χρῆσις αὐτοῦ τοῦ φαρμάκου, δεδομένου ὅτι διὰ νὰ ἀπολυμάνῃ κανεὶς ἐργαλεῖα χειρουργικὰ χρειάζεται 1 τοῖς χιλίοις διάλυσιν σουμπλιμὲ καὶ γιὰ τὸ φάρμακο αὐτὸ χρειάζεται 50 τοῖς χιλίοις.

Εἰς τὸ Παρίσι τὸ ρεῦμα τῆς πόλεως εἶνε 110 βόλτ καὶ τὰ μηχανήματα στὰς ἀρχὰς τὰ ἔκαμαν ἄνευ μετασχηματιστῶν καί, ὅπως εἶνε φυσικόν, στὰς ἀρχὰς (1920—1925) ἔκαμε σὲ πολλὰς κυρίας νὰ αἰσθανθοῦν τὸ δυσάρεστον κτύπημα τοῦ ρεύματος, χωρὶς ὅμως καὶ ποτὲ νὰ συμβῇ τίποτα σοβαρόν, κατόπιν ὅμως ἄρχισαν καὶ ἐκεῖ νὰ χρησιμοποιοῦν μετασχηματιστὰς καὶ τώρα πιὰ ὅλα τὰ μηχανήματα ἐργάζονται μὲ μειωμένον τὸ βολτὰζ εἰς 10—15—26—42 βόλτ.

Ὑπάρχουν ἐπίσης μηχανήματα ποὺ ζεσταίνουν τοὺς σωφὲρ προηγουμένως καὶ κατόπιν τοὺς βάζουν στὰ μαλλιά, εἰς τρόπον ὥστε δὲν ἔχουν καθόλου μηχάνημα αἱ κυρίες στὸ κεφάλι τους, ἀλλὰ ἡ περμανὰντ αὐτὴ δὲν ἔχει ἀκόμη τελειοποιηθῆ καὶ δὲν δίδει ἀκόμη καλὰ ἀποτελέσματα. σιγὰ σιγὰ ὅμως θὰ τελειοποιηθῇ κι' αὐτὸ καὶ ἴσως σὲ ἕνα-δυὸ χρόνια κατορθώσουμε νὰ κάνωμε γενικῶς περμανὰντ ἄνευ μὲν ἠλεκτρισμοῦ, ἀλλὰ μὲ μηχάνημα καὶ ὄχι μὲ τὸ σημερινὸν φάρμακον. Σᾶς συνιστῶ λοιπόν, ἀγαπητές μου ἀναγνώστριες, σεῖς ποὺ ἐκάματε ἢ σεῖς ποὺ μέλλετε νὰ κάμετε περμανὰντ νὰ ἀποφύγετε ἀπολύτως αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὴν περμανὰντ καὶ νὰ ζητᾶτε ἀπ' τὸν κομμωτή σας νὰ σᾶς κάμῃ περμανὰντ μὲ τὴν μηχανή, διότι ἐκτὸς ἀπὸ τὰ καταστρεπτικὰ ἀποτελέσματα τὰ ὁποῖα τυχὸν θὰ ἔχετε, δὲν μπορεῖ ποτὲ ἡ περμανὰντ μὲ τὸ φάρμακο νὰ σᾶς ἀποδώσῃ ὅ,τι ἀποδίδει ἡ μὲ τὸ μηχάνημα, διότι τὴν μὲν περμανὰντ μὲ τὸ φάρμακο τὴν κάμνομε καὶ περιμένομε νὰ μᾶς δώσῃ ὅ,τι ἀποτέλεσμα θέλει αὐτό, ἐνῷ μὲ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 23 ΣΕΛΙΔΑ

ΠΩΣ ΝΑ ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΘΕ ΤΟΥΣ ΑΓΚΩΝΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΓΟΝΑΤΑ

Πολλὲς κομψὲς γυναῖκες, ποὺ περιποιοῦνται τὴν ὠμορφιά των, κάνουν λάθος νὰ ξεχνοῦν δυὸ λεπτομέρειες : τοὺς ἀγκῶνες καὶ τὰ γόνατά των. Εἶναι δυὸ μικρὲς λεπτομέρειες, ποὺ συντείνουν πολὺ στὴν περιποιημένη ἐμφάνισι, προπάντων ὅταν εἶσθε στὴν πλὰζ μὲ τὸ μαγιό.

Μὲ τὸ νὰ στηριζώμεθα συχνὰ στοὺς ἀγκῶνες, περισσότερο ἀπὸ ὅ,τι ἀντέχουν, καταστρέφομε τὸ δέρμα των, τὸ ὁποῖον ξηραίνεται σκάζει καὶ σὲ πολλὲς γυναῖκες ξεφλουδᾷ.

Παρατηρήσατε, πῶς εἶναι τὸ δέρμα τῶν ἀγκώνων σας. Εἶναι μαλακὸ καὶ λεῖο; Τόσο τὸ καλλίτερο. Ἀλλά, ἂν παρατηρήσετε ὅτι τὸ δέρμα σας εἶναι σκληρό, μὴν ἀπελπίζεσθε. Ὅταν διαθέτετε, ἀπὸ καιροῦ σὲ καιρό, πέντε λεπτὰ διὰ τὴν περιποίησή τους, πολὺ σύντομα μὲ εὐχαρίστησι θὰ δῆτε, ὅτι θὰ ξαναπάρουν τὴν ἀρχική τους καλὴ κατάστασι.

Γιὰ νὰ μαλακώσῃ τὸ δέρμα τῶν ἀγκώνων καὶ τῶν γονάτων πέρνετε πρῶτα ζεστὸ νερό, σαποῦνι πολὺ μαλακό, μὲ βάσι τὴν λανολίνα καὶ μιὰ βούρτσα τῶν νυχιῶν, ἀρκετὰ σκληρή. Βουρτσίζεται σαπουνίζοντας τὰ σκληρὰ μέρη.

Κατόπιν, ἐμβαπτίζετε τοὺς ἀγκῶνες, ἐπὶ μερικὰ λεπτά, μέσα σὲ καλὸ λάδι, καὶ ἐνόσῳ βρίσκονται μέσα στὸ λάδι, τοὺς κάνετε μασσάζ. Τὸ μασσὰζ βοηθεῖ τὸ λάδι, νὰ εἰσχωρῇ στὸ δέρμα καὶ νὰ τὸ μαλακώνῃ.

Γιὰ τὰ γόνατα, θὰ κάνετε τὸ ἴδιο. Ἀφοῦ τὰ σαπουνίσετε καλὰ καὶ ἐνόσῳ ἔχετε παχειὰ σαπουνάδα, νὰ τὰ τρίψετε πολὺ μαλακά, μὲ πολὺ ἴσια ἐλαφρόπετρα καὶ ὄχι πολὺ σκληρή. Δὲν ὠφελεῖ ποτὲ νὰ ἐρεθίζετε τὸ δέρμα.

Ἐπειδὴ ὅμως δὲν μπορεῖτε νὰ γονατίσετε μέσα στὸ λάδι, νὰ ἀντικαταστήσετε τὸ μπάνιο τοῦ λαδιοῦ, μὲ ἐπιθέματα ἀπὸ πολὺ λιπαρὴ κρέμα μὲ βάσι τὴν λανολίνη. Θὰ ἀλείψετε καλὰ ὅλο τὸ γόνατο, κάνοντας συγχρόνως μασσάζ. Μὲ τὶς περιποιήσεις αὐτές, πάντοτε οἱ ἀγκῶνες σας καὶ τὰ γόνατά σας θὰ βρίσκωνται σὲ καλὴ καὶ ζηλευτὴ κατάστασι.

ΤΙ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ..

...Ἡ ὑγεία καὶ ἡ ὠμορφιά μας

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Κάθε γυναῖκα ποθεῖ νὰ εἶναι ὡραία χωρὶς νὰ καταβάλῃ πολλοὺς κόπους καὶ ἔξοδα γι' αὐτό. Ἔχομε ἀνάγκη ἀπὸ τόσα πράγματα, ποὺ μποροῦμε ν' ἀποκτήσωμε μὲ λίγη πρόοδο καὶ μὲ λίγη θέλησι. Πῆτε μόνο «θέλω» καὶ ἀσφαλῶς θὰ ἐπιτύχετε ὅ,τι ζητᾶτε.

Ἡ ζωὴ μᾶς ἐπιβάλλει πολλὰ πράγματα καταστρεπτικὰ γιὰ τὴν ὑγεία. Θὰ θέλαμε πολὺ νὰ τ' ἀποφύγωμε, καὶ δὲν εἶναι δύσκολο, ὅσο φαίνεται στὴν ἀρχή.

⊞ Πολλὲς φορὲς στὸ ἑστιατόριο θὰ θέλαμε νὰ παραγγείλωμε τὸ συνηθισμένο φαγητό μας: «ἕνα πράσινο λαχανικὸ καὶ φροῦτα». Δὲν τολμοῦμε ὅμως, γιατὶ θὰ συναντήσωμε τὸ εἰρωνικὸ βλέμμα τοῦ γκαρσὸν ποὺ μᾶς σερβίρει....

⊞ Πολλὲς γυναῖκες ποὺ ἐργάζονται θὰ ἤθελαν μιὰ καλλίτερη ὀργάνωσι τῶν ὡρῶν ἐργασίας ποὺ νὰ τοὺς ἐπιτρέπῃ νὰ ἀποφεύγουν τὸ βιαστικὸ φαΐ τοῦ μεσημεριοῦ. Θὰ προτιμοῦσαν, σύμφωνα μὲ τὴν ἀγγλικὴ ἡμέρα, νὰ τρώνε περισσότερο τὸ πρωῒ καὶ νὰ μποροῦν τὸ μεσημέρι νὰ κάνουν λίγο σπόρ.

⊞ Θὰ θέλαμε νὰ ὑπάρχουν ἰνστιτοῦτα καλλονῆς σὲ φθηνὲς σχετικὰ τιμές, ποὺ νὰ φροντίζουν γιὰ ὅλο τὸ σῶμα. Θὰ θέλαμε ἀκόμη τὰ κομμωτήρια νὰ μένουν ἀνοιχτὰ ἀργὰ τὴ νύχτα, γιὰ νὰ μποροῦν οἱ ἐργαζόμενες γυναῖκες νὰ περιποιηθοῦν λίγο τὰ μαλλιά τους.

⊞ Θὰ θέλαμε, τὴ στιγμὴ ποὺ ἀποφασίζομε νὰ ἀκολουθήσωμε μιὰ δίαιτα ὑγιεινὴ καὶ νὰ κάνωμε πολλὰ σπόρ, νὰ βρίσκωμε γύρω μας μιὰ φιλικὴ ἀτμόσφαιρα ποὺ νὰ μᾶς βοηθῇ στὸ νὰ πραγματοποιήσωμε τὴν ἀπόφασί μας ἀντὶ νὰ μᾶς ἐμποδίζῃ. Σχεδὸν πάντα, ὅταν μᾶς καλοῦν σὲ τραπέζι, μᾶς ὑποχρεώνουν νὰ πάρωμε καὶ δεύτερη φορὰ ἀπὸ τὸ φαΐ, τοῦ ὁποίου μιὰ μερίδα ἦταν ἀρκετὸ γιὰ νὰ συντηρηθοῦμε. Πάντα σχεδὸν οἱ φίλοι μας προσπαθοῦν νὰ μᾶς παρασύρουν στὸ σινεμά, ἐνῷ ἐμεῖς προτιμοῦμε νὰ κάνωμε ἕνα περίπατο στὸ δάσος. Θἄπρεπε νὰ καταλάβουν ὅλοι ὅτι ὁ πειρασμὸς εἶναι καμμιὰ φορὰ μεγάλος καὶ χρειαζόμαστε καὶ τὴν δική τους βοήθεια γιὰ νὰ τὸν νικήσωμε.

⊞ Θὰ θέλαμε ἡ μόδα νὰ μὴ μᾶς ἐπιβάλῃ στενὰ παπούτσια, ἀλλὰ φαρδειά, ὑγιεινά, ποὺ νὰ μὴν πιέζουν τὸ πόδι. Συχνὰ ἡ κοκεττάρια μᾶς ὑποχρεώνει νὰ θυσιάσωμε σ' αὐτὴν τὴν ὑγεία.

⊞ Θὰ θέλαμε ἀκόμη μερικὲς τελειοποιήσεις στὸ ζήτημα τῶν καλλυντικῶν. Ποιὰ δὲν θἄθελε γιὰ τὸ σπὸρ καὶ γιὰ τὸ ταξεῖδι ἕνα προϊὸν ποὺ νὰ καθαρίζῃ τὸ δέρμα καὶ νὰ ἀντικαθιστᾷ συγχρόνως καὶ τὴν κρέμα; Καὶ πόσες κυρίες μὲ γκρίζα μαλλιὰ δὲν θἄθελαν μιὰ οὐσία ποὺ νὰ τὰ ἀσπρίζῃ τελείως ;

ΓΙΑ ΤΟ ΣΩΜΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΑΤΗΡΗΣΙ ΤΟΥ ΣΤΗΘΟΥΣ

Νὰ ἕνα θαυμάσιο γύμνασμα γιὰ νὰ διατηρῆτε τὸ στῆθος σὲ καλὴ κατάστασι: ἑνῶστε τὰ χέρια μπρὸς στὸ στῆθος μὲ τεντωμένα δάκτυλα. Πιέζετε τὴ μιὰ παλάμη μὲ τὴν ἄλλη σὰν νὰ παλεύετε. Ἐπαναλάβετε τέσσερις-πέντε φορές. Γιὰ νὰ γίνῃ καλὰ τὸ γύμνασμα πρέπει νὰ αἰσθανθῆτε ζέστη στὸ στῆθος. Ἂν τὰ δάκτυλα καὶ οἱ μασχάλες τρέμουν, τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶνε θαυμάσιο.

ΓΙΑ ΝΑ ΑΔΥΝΑΤΙΣΟΥΝ ΟΙ ΓΟΦΟΙ

Καθῆστε στὴ γῆ, στηρίξετε τὰ πόδια σ' ἕνα ἔπιπλο καὶ ὑψῶστε τὰ χέρια. Στρέψετε τὸν κορμὸ ἐλαφρὰ δεξιὰ καὶ κατεβάστε τὰ χέρια στὸ ὕψος τοῦ ὤμου. Ἀπότομα ρίξετε τὸ σῶμα καὶ τὰ χέρια πρὸς τὰ πίσω, σὰν νὰ θέλετε νὰ πιάσετε ἕνα ἀντικείμενο μὲ τὸ δεξὶ χέρι. Ἐπιστρέψτε στὴν ἀρχικὴ θέσι καὶ ἐπαναλάβετε τὸ ἴδιο δεξιὰ (5 φορὲς ἀπὸ κάθε μέρος).

ΕΝΑ ΒΕΡΝΙΚΙ ΓΙΑ ΤΑ ΝΥΧΙΑ

Ξεχνᾶτε ὅτι τὰ νύχια σας μεγαλώνουν πολὺ γρήγορα. Γι' αὐτὸ καὶ χρειάζεται νὰ τὰ βάφετε τακτικά. Τὸ βερνίκι σας δὲν θὰ σπάζῃ ἂν πάνω ἀπ' τὸ χρωματιστὸ περάστε ἕνα στρῶμα ἀχρώμου, διαφανοῦς βερνικιοῦ. Θὰ σπάσῃ πρῶτο τὸ ἐπάω στρῶμα καὶ θὰ μείνῃ ἀνέπαφο τὸ δεύτερο.

ΠΩΣ ΝΑ ΧΟΡΕΥΕΤΕ ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΣΑΣ ΒΑΣΑΝΙΖΟΥΝ ΤΑ ΠΟΔΙΑ ΣΑΣ

Πρῶτα-πρῶτα νὰ φροντίζετε ὥστε νὰ ἐφαρμόζουν τὰ παπούτσια σας στὰ πόδια σας κι' ὄχι τὰ πόδια στὰ παπούτσια. Πρὶν ἀπὸ τὸ σπόρ, τὴν πεζοπορία, τὸν χορό, πουντράρετε τὰ πόδια σας καὶ τὶς κάλτσες σας μὲ μιὰ καλὴ πούντρα.

Ἔτσι θὰ μπορέσετε νὰ χορέψετε ἐλαφρὰ ὡς τὸ πρωΐ.

ΓΙΑ ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ

ΜΙΑ ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ ΠΟΥ ΝΑ ΜΗ ΣΚΟΥΡΑΙΝΗ ΤΟ ΧΡΩΜΑ ΤΩΝ ΜΑΛΛΙΩΝ

Κάθε λιπαρὴ οὐσία ποὺ θὰ βάλετε στὰ μαλλιά σας σκουραίνει τὸ χρῶμα τους. Γιὰ νὰ τὸ ἀποφύγετε, χρησιμοποιεῖτε ὑγρὴ μπριγιαντίνη, χτενισθῆτε μὲ βρεγμένη χτένα καὶ τὰ μαλλιά σας θὰ διατηρήσουν τὸ χρῶμα τους.

ΤΣΙΜΠΙΔΙ ΓΙΑ ΤΑ ΦΡΥΔΙΑ

Ὑπάρχει κι' αὐτό: εἶνε αὐτόματο καὶ βγάζει τὶς τρίχες χωρὶς νὰ προκαλῇ τὸν παραμικρὸ πόνο. Ἂν δὲν μπορῆτε νὰ ὑποβληθῆτε σ' αὐτὸ τὸ ἔξοδο, ἀλεῖψτε ὅλο τὸ φρύδι μὲ βαζελίνη, ἀφῆστε λίγο ν' ἀπορροφηθῇ καὶ χρησιμοποιήσετε τσιμπίδι μὲ στρογγυλὰ ἄκρα. Τὸ τρίχωμα θὰ βγῇ τελείως ἀνώδυνα.

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΟ ΓΙΑ ΤΑ ΜΑΤΙΑ

Συνήθως τὰ βαμμένα βλέφαρα σχηματίζουν μαῦρες γραμμές, πολὺ ἀντιαισθητικές. Γιὰ ν' ἀποφύγετε αὐτὸ τὸ μειονέκτημα, πουντράρετε ἐλαφρὰ τὰ βλέφαρα, ἀφοῦ τὰ ἔχετε ἀλείψει μὲ τὸ καλλυντικὸ ποὺ προτιμᾶτε.

ΠΩΣ ΝΑ ΞΕΚΟΥΡΑΖΕΤΕ ΤΑ ΜΑΤΙΑ

Τὰ κουρασμένα μάτια χάνουν τὴν λάμψι τους. Γιὰ νὰ τοὺς τὴν ξαναδῶστε κάντε τους πλύσεις καὶ ἐπιθέσετε ζεστὲς κομπρέσσες. Οἱ ὀφθαλμολόγοι ὅμως θἄπρεπε νὰ σκεφθοῦν νὰ εὕρουν ἕνα κολλύριο ποὺ νὰ δίνῃ λάμψι στὰ μάτια, χωρὶς νὰ βλάπτῃ τὴν ὑγεία.

ΕΝΑ ΡΟΥΖ ΓΙΑ ΤΑ ΧΕΙΛΗ ΠΟΥ ΔΕΝ ΛΕΚΙΑΖΕΙ

Πουντράρετε τὰ χείλη σας, βάλετε τὸ ρούζ ποὺ χρησιμοποιεῖτε καὶ πιέστε τὰ χείλη σας σὲ ἕνα χαρτί. Τὸ χαρτὶ θὰ πάρῃ τὸ περιπλέον ρούζ. Τὸ ὑπόλοιπο θὰ γίνῃ ἀνεξίτηλο.

ΤΟ ΣΩΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ

Η ΕΠΙΔΡΑΣΙΣ ΤΗΣ ΤΡΟΦΗΣ ΣΤΙΣ ΔΙΑΝΟΗΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΦΥΣΙΚΕΣ ΜΑΣ ΙΚΑΝΟΤΗΤΕΣ

ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΜΑΡΝΤΕΝ

«Πές μου τί τρῶς, νὰ σοῦ πῶ ποιὸς εἶσαι», ἔλεγε ὁ Μπριγιὰ-Σαβαρέν.

Εἴμαστε σὲ μεγάλο βαθμὸ τὸ προϊὸν τῆς τροφῆς μας καὶ γι' αὐτὸ δὲν μποροῦμε ν' ἀδιαφοροῦμε γιὰ ὅ,τι ἀνανεώνει τὴ ζωή μας, καλυτερεύει τὴν ποιότητα τοῦ αἵματός μας, δυναμώνει τὸν ἐγκέφαλό μας, μᾶς δίνει ἐνεργητικότητα καὶ θάρρος. Ἡ ἐπιστήμη ἀρχίζει νὰ καταλαβαίνῃ ὅτι ἡ σκέψι δὲν ἐξαρτᾶται ἀποκλειστικὰ ἀπ' τὸν ἐγκέφαλο. Τὰ διάφορα κύτταρα τοῦ σώματος εἶναι τόσο στενὰ συνδεδεμένα μεταξύ των, ὥστε μπορεῖ νὰ πῇ κανείς, ὅτι σκεπτόμεθα μὲ ὅλο τὸ σῶμα.

Κι' ὅμως, παρ' ὅλη τὴ σημασία τῆς τροφῆς, ὁ περισσότερος κόσμος ἀδιαφορεῖ τέλεια γι' αὐτήν. Πολλοὶ ἄνθρωποι τῶν ὑποθέσεων, ποὺ ἄλλο δὲν σκέπτονται παρὰ τὸ πῶς θ' αὐξήσουν τὴν ἱκανότητά τους καὶ τὴν ἱκανότητα τῶν ὑπαλλήλων τους, δὲν ξέρουν ὅτι ἡ ποιότητα τῆς τροφῆς θὰ ἐντείνῃ τὶς διανοητικές τους δυνάμεις καὶ φυσικὰ τὴν παραγωγικότητά τους. Οἱ περισσότεροι πάσχουν ἢ ἀπὸ στομαχικὲς παθήσεις ἢ ἀπὸ διανοητικὲς καὶ στὴν ἡλικία ποὺ θἄπρεπε νὰ ἔχουν τὴν περισσότερη δύναμι, πηγαίνουν σέρνοντας τὰ πόδια τους, γιατὶ ὁ ἐγκέφαλός τους ἔχασε τὴ σύνδεσί του μὲ τὸ λοιπὸ σῶμα ἀπὸ τὴν κούρασι ποὺ τοῦ ἐπεβλήθη.

Παντοῦ συναντᾶμε ἀνθρώπους ἀρρωστημένους, μὲ φιλοδοξίες ἀπραγματοποίητες, κυριευμένους ἀπὸ πόθους ποὺ εἶναι ἀνίκανοι φυσικὰ καὶ πνευματικὰ νὰ φέρουν σὲ πέρας, εἴτε γιατὶ δὲν ξέρουν νὰ φροντίσουν γιὰ τὸ σῶμα τους, εἴτε γιατὶ ἀμελοῦν νὰ τὸ κάνουν.

Βλέπομε συγγραφεῖς ἱκανοὺς νὰ γράφουν μέτρια βιβλία, ἐπειδὴ δὲν ξέρουν πῶς νὰ θρέψουν τὸν ἐγκέφαλό τους καὶ ὑποφέρουν ἀπὸ ἐξασθένησι αὐτοῦ τοῦ ὀργάνου. Βλέπομε καλλιτέχνες μὲ ταλέντο νὰ κάνουν συνηθισμένους πίνακες, ἐπειδὴ τὸ μυαλό τους ἔχασε τὴ διαύγειά του ἀπὸ μιὰ κακὴ θρέψι τοῦ ἐγκεφάλου, ἐπειδὴ ἀγνοοῦν τὴν ἀξία τῶν διαφόρων τροφῶν.

Πολλοὶ ἄνθρωποι ὑποφέρουν ἀπὸ χρονία κόπωσι, ὀφειλομένη σὲ ἐξασθένησι τοῦ ἐγκεφάλου, ποὺ κι' αὐτὴ ὀφείλεται στὴν ἀνεπάρκεια τῆς τροφῆς ἢ τὴν κακὴ ποιότητά της.

Οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἐργάζονται πολὺ πρέπει νὰ παίρνουν τροφὲς ποὺ νὰ παράγουν δύναμι, ποὺ νὰ μεταβάλλωνται σὲ ἐνέργεια καὶ νὰ φέρνουν πρωτοτυπία στὶς σκέψεις καὶ ἐφευρετικότητα στὸ μυαλό.

Οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι ξοδεύουν ἕνα μεγάλο ποσὸ ἐνεργείας γιὰ νὰ χωνέψουν τὶς τροφὲς ποὺ, χωρὶς καμμιὰ ἄσκησι στὸ ὕπαιθρο, χωρὶς κίνησι, δὲν μποροῦν ν' ἀφομοιωθοῦν ἀπ' τοὺς διαφόρους ἱστοὺς τοῦ σώματος.

Δὲν εἶναι ἀνεξήγητες οἱ δυσπεψίες καὶ οἱ πονοκέφαλοι, οἱ διαταραχὲς τοῦ ἥπατος καὶ οἱ ἀϋπνίες, ὅταν παίρνωμε τρεῖς καὶ τέσσερες φορὲς περισσότερη τροφὴ ἀπ' ὅση μπορεῖ νὰ καταναλώσῃ τὸ σῶμα ἢ ὅταν παίρνωμε τὴν τροφὴ ποὺ μόνο τοὺς μῦς μπορεῖ νὰ κινήσῃ, χωρὶς νὰ φθάσῃ ὡς τὸν ἐγκέφαλο.

Ἄνθρωποι ποὺ κάνουν τελείως διαφορετικὲς ἐργασίες, πηγαίνουν σ' ἕνα ἑστιατόριο καὶ τρῶνε τὸ ἴδιο φαΐ, χωρὶς νὰ λογαριάσουν τὶς ἀνάγκες τοῦ ὀργανισμοῦ τους, ποὺ εἶναι ἀνάλογες μὲ τὸ εἶδος τῆς δουλειᾶς.

Ἂν ζοῦμε καθιστικὴ ζωή, ἂν δὲν κάνωμε γυμναστικὴ καὶ σπὸρ καὶ ἂν ἔχωμε τάσι στὸ πάχος, πρέπει νὰ ἀκολουθοῦμε μιὰ δίαιτα τελείως διαφορετικὴ ἀπ' αὐτὴν ποὺ θὰ ἀκολουθήσῃ ἕνας ἐνεργητικὸς καὶ πολυάσχολος ἄνθρωπος. Ἂν ἐργαζόμαστε περισσότερο διανοητικὰ παρὰ σωματικά, δὲν πρέπει νὰ τρῶμε τροφὲς ποὺ δυναμώνουν τοὺς μῦς, ὅπως τὸ κρέας. Ἡ τροφὴ ποὺ ἁρμόζει σ' ἕνα συγγραφέα, δὲν ἐνδείκνυται καὶ σ' ἕναν ἐργάτη. Αὐτὴ πάλι ποὺ ταιριάζει σ' ἕναν ὑγιῆ ἄνθρωπο, εἶναι βλαβερὴ γιὰ ἕναν ἄρρωστο.

Ἕνας ἄνθρωπος ποὺ κουράζει συνεχῶς τὸν ἐγκέφαλό του γράφοντας, συνθέτοντας ἢ κάνοντας ὁποιαδήποτε ἄλλη διανοητικὴ ἐργασία, πρέπει νὰ παίρνῃ τροφὴ ποὺ ν' ἀντικαθιστᾷ τὰ κύτταρα ποὺ καταναλώνονται ὅσο τὸ δυνατὸν γρηγορώτερα. Οἱ διανοητικὰ ἐργαζόμενοι πρέπει νὰ ζητοῦν τὶς τροφὲς ποὺ εἶναι πλούσιες σὲ μεταλλικὰ ἅλατα, ὅπως εἶναι ὁ φώσφορος, ὁ σίδηρος, τὸ ἀρσενικό, καθὼς καὶ τὶς πλούσιες σὲ ἀζωτοῦχες οὐσίες, ὅπως τὸ λεύκωμα. Ἡ ἴδια δίαιτα εἶναι κατάλληλη καὶ γιὰ ὅλο τὸ νευρικὸ σύστημα.

Ἐνῷ οἱ ἐργάτες τοῦ πνεύματος ἔχουν λίγη σχετικῶς ἀνάγκη ἀπὸ ὑδατάνθρακας, οἱ χειρώνακτες, ἀντιθέτως, ἔχουν περισσότερη ἀνάγκη ἀπὸ τροφὲς ἀζωτοῦχες καὶ ἀμυλοῦχες. Τοὺς χρειάζεται μιὰ τροφὴ ποὺ ν' ἀναπτύσσῃ τὶς μυϊκές τους δυνάμεις.

Τὸ μεγάλο πρόβλημα τῆς θρέψεως εἶναι τὸ νὰ μπορῇ κανεὶς νὰ δίνῃ στοὺς διαφόρους ἱστοὺς τοῦ σώματος τὴν τροφὴ ποὺ τοὺς ταιριάζει καὶ νὰ διατηρήσῃ τὴν ἰσορροπία, δίνοντας περισσότερη τροφὴ στὰ ὄργανα ποὺ ἐργάζονται περισσότερο.

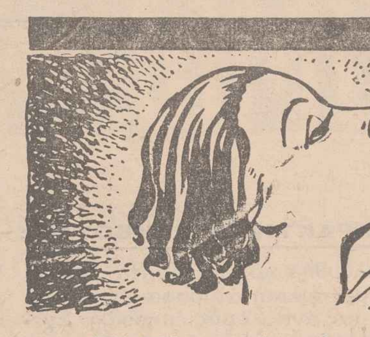

Σε μαθαίνει ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΕΝΑ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
Του ΑΝΤΡΕ ΜΩΡΟΥΑ

ΔΕΝ ἔβλεπα τὸ πρόσωπο τῆς Ὀντὶλ στὸ τραπέζι, ἤξερα ὅμως μὲ τὴν διαίσθησι τοῦ ἐρωτευμένου, ὅλες τὶς ἐκφράσεις ποὺ ἔπαιρναν τὰ μάτια της ἀκούοντας τὸν Φρανσουὰ νὰ τῆς διηγεῖται. Δὲν θὰ τὸ ξεχάσω ποτὲ αὐτὸ τὸ γεῦμα στῆς θείας Κόρας. Εἶχα τὸ αἴσθημα τοῦ πατέρα ποὺ ἄθελά του ὡδήγησε τὴν μοναχοκόρη του σ' ἕναν μολυσμένο χῶρο. Ἐὰν μποροῦσα μετὰ τὸ φαγητὸ νὰ κάνω τὴν Ὀντὶλ νὰ ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὸ γκροὺπ τοῦ Φρανσουά, νὰ μὴν ἀκούῃ ὅλα ἐκεῖνα τὰ τόσο ἐνδιαφέροντα καὶ σκανδαλιστικὰ πράματα, τότε μποροῦσε ἴσως νὰ μὴν πάρῃ τὸ μικρόβιο.

Ἡ ἐπιθυμία μου ἐκπληρώθηκε, ὄχι γιατὶ τὰ κατάφερα ἐγώ, ἀλλὰ γιατὶ ἡ Ἑλένη ντὲ Τιάνζ τὸν πῆρε σ' ἕνα μοναχικὸ κινέζικο σαλονάκι ποὺ ἡ θεία Κόρα τὸ διέθετε γιὰ τὰ ζευγαράκια ποὺ ἤθελαν μοναξιά. Τὴν ἴδια αὐτὴ στιγμὴ ἄνοιξα μιὰ συζήτησι μὲ μιὰ ὤμορφη γυναῖκα τὴν Ὑβὸν Πρεβό, τῆς ὁποίας ὁ ἄνδρας ἦταν ναύαρχος καὶ συνεργάτης τοῦ Φρανσουά.

— Σᾶς ἐνδιαφέρει ὁ Κροζάν; μοῦ εἶπε. Τὸν γνώρισα πολὺ στὴν Τουλὸν ὅπου πέρασα τὴν νεανική μου ἡλικία. Θυμᾶμαι πώς οἱ ἄνδρες εὕρισκαν τὸν Κροζὰν προσποιητὸν καὶ ὡρισμένοι μάλιστα, ἀνήθικον, οἱ γυναῖκες ὅμως ξετρελλαινόντανε μαζί του... ἐγὼ ἤμουν πολὺ νέα ἀλλὰ ἄκουα τὶς ἄλλες.

— Πέστε μου κι' ἄλλα μ' ἐνδιαφέρουν...

— Ἄ, δὲν θυμᾶμαι καὶ πολλά... ἦταν πολὺ κοκέττης. Ἔμοιαζε νὰ ἐνδιαφέρεται ὑπερβολικὰ γιὰ τὶς γυναῖκες καὶ τὶς κορτάριζε συνεχῶς καὶ ἐπιμόνως. Τὶς κυνηγοῦσε, τοὺς ἔστελνε ἄνθη, γράμματα, κι' ὕστερα ξαφνικὰ τὶς παρατοῦσε, γιὰ νὰ ἀσχοληθῆ μὲ ἄλλες... Ὡς τόσο ἦταν πειθαρχημένος νέος. Γιὰ νὰ πάῃ μπρὸς στὴν καρριέρα του κοιμόντανε νωρίς, κι' ὅταν εἶχε δουλειὰ μποροῦσε νὰ διώξῃ καὶ τὴν πιὸ ὤμορφη γυναῖκα.

Στὸν ἔρωτα ἦταν σκληρός, ἔδεινε τὴν ἐντύπωσι πώς ἔπαιζε πάντα... κι' αὐτὸ δημιουργοῦσε θύματα.

— Ναί σᾶς καταλαβαίνω. Γιατὶ ὅμως τὸν ἀγαποῦν οἱ γυναῖκες;

— Αὐτὸ ξέρετε... νά, κυττᾶξτε ἐγὼ εἶχα μιὰ φίλη ποὺ τὸν ἀγάπησε. Μοῦ ἔλεγε: «εἶναι φοβερό, ταπεινωτικὸ αὐτὸ ποὺ νοιώθω ἀλλὰ μοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ γιατρευτῶ γρήγορα. Εἶναι τόσο περίπλοκος τύπος! Ἄλλοτε εἶναι βάναυσος, ἀπαιτητικός, σχεδὸν χυδαῖος, κι' ἄλλοτε εἶναι τρυφερός, λεπτός, ὑπέροχος... Πέρασαν πολλοὶ μῆνες ἕως ὅτου ἀντιληφθῶ πώς προξενοῦσε τὴν δυστυχία μου».

— Καὶ ἀπελευθερώθηκε τώρα ἡ φίλη σας;

— Ὢ βέβαια, ἀλλὰ τώρα ἔχει μιὰν ἀντίπαλο πολὺ ἀνώτερη ἀπ' αὐτήν. Ἐξ ἄλλου κάθε γυναῖκα ὤμορφη καὶ μονταὶν καταλαβαίνει γρήγορα πώς ἡ σχέσι της μὲ τὸν ἄνδρα αὐτὸν σημαίνει τὴν καταστροφή της. Ὁ Φρανσουὰ ἔχει τὴν κακὴ συνήθεια νὰ μιλᾶ σ' ὅλο τὸν κόσμο γιὰ τὶς κατακτήσεις του.

— Μὰ εἶναι φιλικὸς τύπος ὁ Φρανσουά σας, κυρία μου!

— Ἄ, ὄχι, ἔχει γοητεία, πολὺ γοητεία... μόνο νὰ εἶν' ἔτσι...

Εἴμαστε πάντοτε ὑπεύθυνοι γιὰ τὶς δυστυχίες μας. Στὸ αὐτοκίνητο ποὺ γυρνούσαμε μὲ τὴν Ὀντὶλ στὸ σπίτι, τῆς μετέδωσα ὅλη τὴν συζήτησί μου μὲ τὴν Πρεβό. Πίστευα πὼς θὰ τὴν φοβήσω λέγοντάς της πόσο ἐπικίνδυνος τύπος ἦταν ὁ ἥρωας τῆς βραδυᾶς ἐκείνης. Ὅταν σώπασα μ' ἐρώτησε:

— Καὶ λὲς πὼς εἶναι συνθέτης;

Μοῦ εἶχε ξεφύγει, ἡ λεπτομέρεια αὐτή, εἶχα χαντακωθῆ μόνος μου. Ὅλη τὴν ὥρα ἕως ὅτου κοιμηθοῦμε μ' ἀνάγκαζε νὰ τῆς διηγοῦμε τὶς ἐκκεντρικότητες τῆς ζωῆς του.

— Περίεργος τύπος. Θὰ ἤθελα νὰ τὸν γνωρίσω καλλίτερα, δὲν τὸν προσκαλοῦμε μιὰ φορά;

— Ὄχι, δὲν μ' ἀρέσει ὁ τρόπος ποὺ κυττάζει τὶς γυναῖκες, τὶς γδύνει θαρρεῖς...

Δέκα πέντε μέρες ἀργότερα τὸν ξαναβρήκαμε στῆς θείας Κόρας. Τὸν ρώτησα μὴν ἐγκατέλειψε τὸ ναυτικό.

— Ὄχι, μοῦ εἶπε, μὲ τὸ ἀναιδὲς ἐκεῖνο ὕφος του, κάνω μιὰ ὑδρογραφικὴ μελέτη καὶ θὰ μείνω ἕξη μῆνες ἔξω.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ἄνοιξε μιὰ ἀτέλειωτη ψιλοκουβεντοῦλα μὲ τὴν Ὀντίλ. Τοὺς βλέπω ἀκόμη καθισμένους στὸν ἴδιο καναπὲ νὰ συνομιλοῦν ξαναμμένοι καὶ εὐτυχισμένοι.

Ὅταν γυρίζαμε ἡ Ὀντὶλ ἔμενε σιωπηλή.

— Λοιπὸν τῆς εἶπα, πῶς σοῦ φάνηκε ὁ ναύτης;

— Ἐνδιαφέρον ἄνθρωπος, μοῦ ἀπήντησε ξερὰ καὶ ὡς τὸ σπίτι δὲν ἀνταλλάξαμε καμμιὰ σκέψι.

* * *

Πολλὲς Τρίτες, συνέχεια, ὁ Φρανσουὰ καὶ ἡ Ὀντὶλ ἀνταμώνανε στὸ κινέζικο σαλονάκι τῆς θείας Κόρας. Φυσικὰ ἐγὼ ὑπέφερα τρομερά, ἀλλὰ δὲν ἄφηνα νὰ διαφαίνεται ὁ πόνος μου. Μιλοῦσα μὲ τὶς ἄλλες γυναῖκες γιὰ τὸν Φρανσουὰ καὶ περίμενα πὼς θὰ μοῦ ποῦν ὅτι εἶναι μέτριος γιὰ νὰ τὸ ἐπαναλάβω στὴν Ὀντίλ. Ἀντίθετα ὅμως ὅλες τὸν θαύμαζαν. Ἀκόμη κι' αὐτὴ ἡ λογικὴ Ἑλένη Τιάνζ, ποὺ ἡ Ὀντὶλ τὴν ἔλεγε Ἀθηνᾶ, μοῦ εἶπε:

— Σέ βεβαιῶ εἶναι πολὺ ἑλκυστικός.

Κύτταζα μὲ ζήλεια τὴν Ὀντὶλ καὶ τὸν Φρανσουά

— Μὰ σὲ τὶ ἐπιτέλους; Μάταια προσπαθῶ νὰ βρῶ τὶ μπορεῖ νὰ σᾶς ἐνδιαφέρει καὶ νὰ σᾶς θέλγῃ ἀπ' ὅ,τι λέει. Μιλεῖ γιὰ τὴν Ἰνδοκίνα γιὰ τοὺς λαοὺς τῆς Ἀνατολῆς, γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ Γκωγκέν. Κι' ἐγὼ τὴν πρώτη φορὰ τὸν βρῆκα ἐνδιαφέρον ὕστερα ὅμως κατάλαβα πὼς εἶναι ἕνα νούμερο. Ὅταν τὸν ἀκούσῃ κανεὶς μιὰ φορά, τὸν ἔμαθε γιὰ πάντα.

— Ἴσως, ἐν μέρει ἔχεις δίκηο. Ἀλλὰ διηγεῖται ὡραιότατα καὶ οἱ γυναῖκες ξέρεις εἶναι σὰν τὰ μικρὰ παιδιά. Τοὺς ἀρέσουν οἱ ἱστορίες ποὺ μοιάζουν μὲ παραμύθια... Καὶ ἐξ ἄλλου τὰ πλαίσια τῆς πραγματικῆς ζωῆς εἶναι τόσο στενὰ γι' αὐτὲς ποὺ θέλουν νὰ ξεφύγουν. Ἐὰν ἤξερες τὶ πληκτικὸ ποὺ εἶναι νὰ ἀσχολεῖται κανεὶς καθημερινὰ μὲ τὰ λοῦσα, τὶς ἐπισκέψεις, τὰ παιδιά. Ὁ παντρεμένος ἄνδρας ἀποτελεῖ κι' αὐτὸς παράρτημα τῆς οἰκιακῆς αὐτῆς μηχανῆς καὶ δὲν φέρνει στὴν γυναῖκα του τίποτα τὸ νέο καὶ τὸ δροσερό.

— Κι' ὅμως νομίζω ὅτι ὁ Φρανσουὰ εἶναι ἕνας ψεύτικος ἀνυπόφορος ψευτορωμαντικός. Ἐγώ, γιὰ μένα βρίσκω ἀξιοθρήνητες ἐφευρέσεις τὶς ἱστορίες του.

— Ποιὲς ἱστορίες;

— Ἐκεῖνες, ξέρεις γιὰ τὴν ἀγγλίδα τῆς Χονολουλοὺς ποὺ ρίχτηκε στὸ νερὸ γι' αὐτόν, γιὰ τὴν ρωσσίδα ποὺ τοῦ ἔστειλε τὴ φωτογραφία της πλαισιομένη μὲ μιὰ κοτσίδα μαλλιῶν.. Τὰ βρίσκω ὅλα αὐτὰ τόσο φτηνά...

— Ἐγὼ δὲν τὶς ξέρω αὐτὲς τὶς ἱστορίες. Ἐσένα ποιὸς στὶς εἶπε; Ἡ Ὀντίλ;

— Ὄχι, ὅλος ὁ κόσμος τῆς λέει, γιατὶ θὲς τάχα νὰ μοῦ τὶς εἶπε ἡ Ὀντίλ; Πές μου στὸ θεό σου, δὲν βρίσκεις κι' ἐσὺ πὼς εἶναι τιποτένια ὅλα αὐτά;

— Ἴσως, ἀλλὰ ἔχει αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δυὸ μάτια ποὺ δὲν τὰ ξεχνᾶ κανεὶς ποτέ.

Μιὰ μέρα συνάντησα τὸν ναύαρχο Γκαριὲ καὶ κατάφερα νὰ μείνω μόνος μαζί του γιὰ νὰ τὸν ρωτήσω γιὰ τὸν Κροζάν.

— Ἄ! μοῦ εἶπε, ὑπέροχος ναυτικός... ἕνας μεγάλος ἀρχηγὸς τῆς αὔριον...

Ἀπεφάσισα ν' ἀλλάξω γνώμη γιὰ τὸν Φρανσουὰ Κροζὰν καὶ νὰ τὸν δῶ κι' ἐγὼ μὲ μάτι ἐλεύθερο κι' ἀνεπηρέαστο. Ἀλλὰ στάθηκε ἀδύνατον. Κι' αὐτὸς ἀπ' ἀνέκαθεν ἔτρεφε μιὰν ἀντιπάθεια γιὰ μένα. Μόνο τώρα τελευταῖα προσπαθοῦσε νὰ νικήσῃ τὴν σιωπή του καὶ τὴν συνοφρίωσί μου. Τώρα σκεπτόμουνα καὶ μὲ τὸ δίκηο μου, μὲ πλησιάζει καὶ ζητεῖ νὰ μὲ ἐξευμενίσῃ ἐξ αἰτίας τῆς Ὀντίλ.

Τὸν προσκάλεσα νὰ φάῃ μαζύ μας. Ἡ στάσι του εἶχε κάτι τὸ ἔξυπνο, ἀλλὰ κατὰ βάθος τὸ αὐταρχικό του ὕφος δὲν ἦταν τίποτ' ἄλλο παρὰ μιὰ πάλη κατὰ τῆς ντροπαλότητός του. Δὲν εὕρισκα τέλος πάντων τίποτα τὸ ἐξαιρετικὸ σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο καὶ θυμόμουν τοὺς φίλους μου τὸν Μπερτρὰν καὶ τὸν Χάλφ ποὺ ἡ Ὀντὶλ τοὺς ἀπεμάκρυνε καὶ ὅμως ἄξιζαν γιὰ τόσους Φρανσουὰ μαζεμένους. Μιὰ μέρα ἄνοιξα μαζύ του μιὰ συζήτησι γιὰ τὸν ἔρωτα. Ἦταν μπροστὰ κι' ἡ Ὀντίλ, μιὰ Ὀντὶλ μεταμορφωμένη ἀπὸ τὴν παρουσία του καὶ μόνη. Ἔλεγα, νομίζω, ὅτι μόνο ἡ πίστις κάνει ὡραῖο ἕναν ἔρωτα, ἡ πίστις ἕως τὸ θάνατο.

— Δὲν καταλαβαίνω, μοῦ εἶπε, τὶ σημασία ἔχει ἡ πίστις καὶ ἡ αἰωνία ἀφοσίωσις. Κανεὶς πρέπει νὰ ζῇ πάντοτε τὸ παρὸν ἔντονα, τὰ ἄλλα εἶναι ἀδιάφορα. Καὶ γιὰ νὰ τὸ κατορθώσῃ αὐτὸ ὑπάρχουν τρεῖς τρόποι: ἡ δύναμις, ὁ κίνδυνος καὶ ὁ πόθος. Γιατὶ ὅμως νὰ διατηρῇ κανεὶς πίστι γιὰ κάτι ποὺ δὲν τὸ ἐπιθυμεῖ πιά;

—Γιατὶ δὲν ὑπάρχει ἀληθινὴ ἔντασι παρὰ σὲ ὅ,τι διαρκεῖ. Θυμᾶστε τὴν παράγραφο ἐκείνη τοῦ Ρουσσὼ ποὺ περιγράφει τὸν πόθο ποὺ γεννᾶ ἡ ντροπαλὴ γυναῖκα καὶ τὸν πόθο ποὺ γεννᾶ ἡ εὔκολη;

— Ὁ Ρουσσὼ ἦταν ἕνας ἄρρωστος, μοῦ εἶπε ὁ Φρανσουά.

— Κι' ἐμένα μοῦ προξενεῖ φρίκη, ὁ Ρουσσώ, εἶπε ἡ Ὀντίλ.

Αἰσθανόμουνα πώς ἦταν ἑνωμένοι γιὰ νὰ μὲ καταπολεμήσουν. Κι' ἐνῶ ἀδέξια βάλθηκα νὰ ὑπερασπίζω τὸν Ρουσσὼ ποὺ ἦταν ὁλότελα ἀδιάφορος.

Ἀπὸ τότε κατάλαβα πώς ἦταν ἀδύνατο οἱ τρεῖς μας νὰ συζητοῦμε ἀπὸ κοινοῦ.

Παρατηροῦσα πῶς ἄκουε καὶ πῶς πίστευε ἡ Ὀντὶλ τὸ κάθε τὶ ποὺ ἔλεγε αὐτός. Κι' ὅμως ἐγὼ τῆς εἶχα πῆ πολὺ πιὸ ἀνώτερες καὶ ὑψηλὲς ἰδέες κι' ἀντὶ νὰ μ' ἀκούῃ προσεκτικὰ μοῦ ἄλλαζε τὰ θέματα καὶ μοὔλεγε πὼς εἶναι κουρασμένη.

Κάποτε τὴν ἄκουσα νὰ λέῃ στὸν Φρανσουὰ ἰδέες ποὺ τῆς εἶχα διδάξει ἐγώ. Πόσο ἀλήθεια εἶναι πὼς ὅταν μ' ὅλη μας τὴν προσοχὴ φορμάρομε μιὰ ψυχή, ἐργαζόμαστε πάντοτε γιὰ ν' ἀπολαύσῃ ἄλλος!

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Φροντίζετε γιὰ τὴν διάδοσι τῆς
"ΓΥΝΑΙΚΑΣ,,
Ἔτσι θὰ βοηθήσετε νὰ γίνεται
διαρκῶς καλλίτερη.

Φροντίζετε γιὰ τὴν διάδοσι τῆς
"ΓΥΝΑΙΚΑΣ,,
Ἔτσι θὰ βοηθήσετε νὰ γίνεται
διαρκῶς καλλίτερη.

ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΙΝΙΣΙΣ
ΕΔΩ ΚΙ' ΑΛΛΟΥ

ΣΕΛΙΔΑ ΓΡΑΜΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑ ΑΛΕΞ. ΛΑΛΑΟΥΝΗ

ΜΕΛΕΤΗ ΠΙΑΝΟΥ

Ἀντίκρυ στὸ σπίτι ποὺ κάθομαι, μιὰ κοπελλίτσα δεκατεσσάρων-δεκαπέντε ἐτῶν, μελετᾶ πιάνο. Ἀρχίζει πρωΐ, μελετᾶ ὥς τὸ μεσημέρι σχεδόν, συχνὰ ξαναρχίζει τὸ ἀπόγευμα γιὰ δυὸ-τρεῖς ὧρες ἀκόμα. Οἱ σκάλες κυλᾶνε ἀπάνω κάτω, τὰ διάφορα γυμνάσματα ἐκτελοῦνται ἄμεμπτα, τὴν ἀκούω ποὺ ἐργάζεται χωρὶς διακοπή, τὴν παρακολουθῶ μὲ ὅλο μου τὸ ἐνδιαφέρον, καί, μὰ τὴν ἀλήθεια, ἡ μικρὴ ἔχει κάνει καταπληκτικὲς προόδους ἀπὸ πέρυσι ποὺ ἦλθαν σ' αὐτὸ τὸ σπίτι.

Δὲν ἔτυχε νὰ τὴν ἰδῶ ποτέ. Ρώτησα ἁπλῶς ποιοὶ εἶναι οἱ καινούργιοι μας γείτονες, ποιὸς μελετᾶ πιάνο. Ἡ μελέτη τοῦ πιάνου δὲν εἶναι ποτὲ εὐχάριστη στὴ γειτονιά. Μὰ ὡστόσο ἐμένα μ' εὐχαριστοῦσε. Μ' εὐχαριστοῦσε τὸ νὰ παρακολουθῶ ἕνα νέο ἄνθρωπο νὰ εἰσδύῃ σιγὰ-σιγὰ στὴν θεία Τέχνη, νὰ τὸν αἰσθάνωμαι ν' ἀγαπᾶ τόσο τὴ Μουσική, ὥστε νὰ τῆς ἀφιερώνῃ τὶς περισσότερες ὧρες τῆς ἡμέρας της.

Ἀλλά... ἀλλὰ ὑπῆρχε κι' ἕνα «ἀλλά», βλέπετε... Ὅσο ἡ μικρὴ μελετοῦσε τὶς "γκάμες" καὶ τὰ διάφορα γυμνάσματα, ὅλα πήγαιναν καλά. Μιὰ εὐχέρεια, μιὰ δύναμις, μιὰ διαύγεια, ποὺ σ' ἔκανε ν' ἀπορῇς. Ἔπειτα ὅμως ἐρχόντουσαν οἱ «Σπουδές», κάποια Σονάτα—Μότσαρτ, Μπετόβεν—κάποια νοκτύρν, κάποιο βάλς, κάποια μπαλλάντα τοῦ Σοπέν. Τότε, ἔ, τότε ἔπρεπε νὰ κλείσω τὸ παράθυρό μου, νὰ βουλώσω τ' αὐτιά μου. Γιατί; Γιατὶ κι' αὐτὰ παιζόντουσαν σὰν τὶς σκάλες. Μὲ μιὰ καταπληκτικὴ εὐχέρεια, καθαρά, σωστά, χωρὶς οὔτε μιὰ νότα στραβοπατημένη, χωρὶς οὔτε ἕνα δισταγμό, ἕνα λαθάκι στὸ ρυθμό. Μὰ τόσο ξερά, τόσο ἄνοστα, τόσο βάναυσα — ναί, ναί, βάναυσα — σὰν ἕνας μῦλος ποὺ γυρίζει χωρὶς νὰ σταματᾶ, σὰν μιὰ μηχανὴ ποὺ ξετυλίγει ἀτέλειωτα, ἀδιάκοπα, μιὰ κορδέλλα. Στὸ τέλος κατάντησα νὰ φαντάζωμαι τὴν νεαρή μου γειτόνισσα σὰν κανένα γέρικο ἄλογο ἀπ' αὐτὰ ποὺ ζεμένα, μὲ δεμένα μάτια γυρίζουν, γυρίζουν, γυρίζουν ἀτέλειωτα τὸ μαγκανοπήγαδο, χωρὶς σκοπό, χωρὶς τέρμα...

Μιὰ μέρα τὴν εἶδα: Ἕνα πλάσμα χλωμό, ἀδύνατο, μὲ βαθουλωμένο στῆθος, μὲ ὤμους γυρτούς, μὲ μαλλιὰ ξέθωρα, μὲ μάτια ἀφηρημένα, μὲ χαρακτηριστικὰ ἀόριστα, ἀπ' ἐκεῖνες τὶς φυσιογνωμίες ποὺ δὲν σ' ἀφίνουν καμμιὰ ἐντύπωσι, ποὺ δὲν εἶναι οὔτε ὡραῖες, οὔτε ἄσχημες, γιατὶ δὲν ἔχουν καμμιὰ ἔκφρασι, καμμιὰ προσωπικότητα...

Ρώτησα ἂν ἡ δεσποινὶς πήγαινε καὶ στὸ σχολεῖο, ἂν ἔπαιρνε τίποτε ἄλλα μαθήματα στὸ σπίτι. Ὄχι, μοῦ εἶπαν, τελείωσε τὴν τάδε τάξι κι' ἔμεινε πιὰ γιὰ ν' ἀφοσιωθῇ στὸ πιάνο της. Δὲν εἶχε καιρὸ γιὰ ἄλλα μαθήματα.

Γνώρισα τὴ μητέρα της. Ρώτησα ἂν ἡ μικρὴ δὲν θὰ διακόψῃ τὴ μελέτη, ἂν δὲν πάῃ στὴν ἐξοχή, ἂν δὲν ξεκουρασθῇ.

— Ὄχι, ξέρετε, μελετάει γιὰ νὰ περάσῃ ἀπ' τὴ Μέση Σχολὴ στὴν Ἀνώτερη. Ἔχει μανία μὲ τὸ πιάνο. Θέλει νὰ πάρῃ γρήγορα τὸ δίπλωμά της. Ἔχει σπουδαῖο ταλέντο, ξέρετε. Ὁ καθηγητής της θαυμάζει γιὰ τὶς προόδους της. Σὲ δυὸ-τρία χρόνια τὸ πολὺ θὰ πάρῃ δίπλωμα, ἐνῶ οἱ ἄλλες ποὺ ἄρχισαν μαζί της εἶναι ἀκόμα πολὺ πίσω... Πῶς σᾶς φαίνεται; Δὲν νομίζετε καὶ σεῖς πὼς ἔχει ταλέντο;

Κύτταξα τὴ μητέρα καὶ σκέφθηκα ἂν ἔπρεπε νὰ τῆς πῶ τὴν ἀλήθεια... Νὰ τῆς πῶ πὼς ἡ κόρη της μπορεῖ νὰ εἶχε ταλέντο, ἀλλὰ πὼς φρόντισαν νὰ τῆς τὸ σκοτώσουν οἱ καθηγηταί της, τὸ περιβάλλον, αὐτὴ ἡ ἴδια ἡ μητέρα της... Νὰ τῆς πῶ πὼς ἡ τέχνη δὲν εἶναι μηχανὴ καὶ οὔτε κατάκτησις ρεκὸρ ταχύτητος... Πὼς οἱ ἕξη ὧρες τῆς μηχανικῆς αὐτῆς μελέτης, τοῦ βασανίσματος αὐτοῦ τῶν δακτύλων, θ' ἀπέδιδαν περισσότερο, ἂν γινόντουσαν μόνο δύο, ἀλλὰ μὲ σκέψι καὶ μὲ αὐτοσυγκέντρωσι, μὲ λίγη ψυχή... Καὶ πὼς γιὰ ν' ἀναπτυχθῇ αὐτὴ ἡ σκέψις κι' αὐτὴ ἡ ψυχὴ θἄπρεπε ἡ κόρη της νὰ βγῇ λίγο ἔξω ἀπ' τὸ κλειστό της σαλόνι, νὰ γνωρίσῃ τὴ Φύσι, τὸν κόσμο, τὴ ζωή... Πὼς θἄπρεπε νὰ παύσῃ νὰ βλέπῃ τὶς νότες σὰν ἀδιάφορα μαῦρα σημεῖα, ἀλλὰ σὰν ζωντανὲς μικρὲς ψυχοῦλες, ποὺ ὅλες ἔχουν κάτι νὰ ποῦν... Πὼς ἕνας καλλιτέχνης δὲν μπορεῖ νἆναι καλλιτέχνης, ἂν δὲν συμπληρώσῃ τὴ μόρφωσί του μὲ χίλιες δυὸ ἄλλες γνώσεις, ἂν δὲν διαβάσῃ χίλια δυὸ ἄλλα πράγματα, ἂν δὲν γνωρίσῃ, ἂν δὲν ἀγαπήσῃ τοὺς ὁμοίους του... Ἀχ, καὶ πόσα ἄλλα δὲν θἄθελα νὰ τῆς πῶ... Ἀλλὰ εἶδα τὴ μητέρα τόσο σίγουρη γιὰ τὸ μέλλον τῆς κόρης της καὶ γιὰ τ ὀταλέντο της, τὴν εἶδα τόσο ὑπερήφανη, τόσο ἱκανοποιημένη, ποὺ δὲν τόλμησα.

Μεθαύριο θὰ προστεθῇ ἄλλη μιὰ «διπλωματοῦχος» στὶς τόσες ποὺ ἔχομε. Θὰ μᾶς καλέσῃ ἴσως νὰ τὴν ἀκούσωμε καὶ σὲ καμμιὰ συναυλία. Θὰ τὴν ἀκούσωμε νὰ παίζῃ καθαρά, παστρικά, ἄμεμπτα, ἀλλὰ θὰ ποῦμε: «περίεργο, νὰ μὴ μᾶς συγκινῇ καθόλου αὐτὴ ἡ μουσική!...».

Καὶ μὲ τὴ σειρά της θὰ γίνῃ κι' αὐτὴ καθηγήτρια καὶ θὰ χρησιμεύσῃ γιὰ ὑπόδειγμα σὲ ἄλλους, σὲ ἄλλες...

ΕΛΒΙΡΑ ΝΤΕ ΙΝΤΑΛΓΚΟ

Εἶναι μερικὰ χρόνια τώρα, ποὺ οἱ Ἀθηναῖοι ἔχουν τὴν τύχη νἄχουν ἀνάμεσά των μιὰ ἀπ' τὶς μεγαλείτερες καλλιτέχνιδες ποὺ γνώρισε ποτὲ ὁ κόσμος: τὴν Ἐλβίρα ντὲ Ἰντάλγκο. Πέρασε ἀπ' τὴν Ἀθήνα στὴν ἀκμὴ τῆς δόξης καὶ τῶν θριάμβων της. Ἡ ἐμφάνισίς της κατέκτησε, αἰχμαλώτισε. Ἀλλὰ καὶ ἡ Ἰντάλγκο αἰχμαλωτίσθηκε ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Ἔφυγε γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ καὶ νὰ μείνῃ περισσότερο. Καὶ κάθε φορὰ ξαναγύριζε καὶ κάθε φορὰ ἡ παραμονή της στὴν Ἀθήνα γινόταν πιὸ παρατεταμένη..... Ὡς ποὺ τὴ κρατήσαμε γιὰ πάντα δική μας. Ἡ μεγάλη καλλιτέχνις, ποὺ χειροκρότησε, ποὺ ἀπεθέωσε ἕνας ὁλόκληρος κόσμος, ποὺ καταδιώκεται διαρκῶς ἀπὸ χίλιες ἐπικερδεῖς προτάσεις, ἐγκατέλειψε σχεδὸν μιὰ ἀπ' τὶς πιὸ θαυμάσιες σταδιοδρομίες ποὺ γνώρισε ποτὲ καλλιτέχνις, γιὰ νὰ μείνῃ στὴν Ἑλλάδα, γιὰ νὰ χαρίσῃ τὴν τέχνη της στὴν Ἑλλάδα, γιὰ νὰ διδάξῃ τὴν Ἑλλάδα.

Ἡ Ἐλβίρα Ντὲ Ἰνταλγκο

Τὴν πρωτάκουσα πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια στὴν Αἴγυπτο, στὴν Ἀλεξάνδρεια. Μῆνες πρὶν οἱ φιλόμουσοι Ἀλεξανδρινοὶ δὲν μιλοῦσαν παρὰ γιὰ τὴν Ἰντάλγκο: «Ἔρχεται ἡ Ἰντάλγκο! Θἄρθῃ ἡ Ἰντάλγκο!». Ἐρχόταν μὲ ἕνα μεγάλο θίασο μελοδράματος. Τὰ εἰσιτήρια ἦσαν ἤδη, μιὰ ἑβδομάδα πρωτήτερα, ὅλα διατεθειμένα. Γιὰ τὴν Ἀλεξάνδρεια ἦταν γεγονός: «Ἔρχεται ἡ Ἰντάλγκο!».

Τί ἐντύπωσι μοῦ προκάλεσε τότε! Δὲν ἦταν μόνο ἡ ὡραία, ἡ ἀσύγκριτη φωνή της, δὲν ἦταν ἡ ὠμορφιά της, ἡ τέχνη της, ἡ ὅλη της ἐμφάνισις. Ἦταν ἰδίως ἡ προσωπικότης της, ἡ εὐφυΐα της, ἡ ἐσωτερικότης της, ἐκεῖνο τὸ «κάτι» ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ ἑρμηνεύσῃ κανείς, ἐκεῖνο ποὺ κάνει τὸν καλλιτέχνη πραγματικὰ μεγάλο, ποὺ τὸν φέρνει σὲ ἐπικοινωνία μὲ τὸ κοινό του, ποὺ ἀγγίζει τὶς καρδιὲς ὅλων.

Κι' ἔτσι θριαμβεύτρια ἐσυνέχισε τὸν ὡραῖο της δρόμο. Κι' ἔτσι τὴν ἄκουσαν καὶ οἱ Ἀθηναῖοι. Κι' ἔτσι τὴν ἀκοῦν πάντα, στὶς σπάνιες, δυστυχῶς, ἐμφανίσεις της, Κι' ἔτσι συνεχίζει τὴν σταδιοδρομία της: Καθηγήτρια τοῦ Ὠδείου Ἀθηνῶν, αὐτὴ ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ ζῇ τὴν πιὸ ἄνετη ζωή, τὴν πιὸ ἀμέριμνη, δίνεται ὁλόκληρη στὴν τέχνη της, κουράζεται, σκοτώνεται κυριολεκτικὰ γιὰ νὰ μεταδώσῃ τὴ θεία της τέχνη στοὺς νέους, γιὰ νὰ ξυπνήσῃ μέσα τους τὴν καλλιτεχνικὴ συνείδησι, γιὰ νὰ τοὺς ἀνοίξῃ νέους, πλατεῖς ὁρίζοντες, γιὰ νὰ τοὺς δείξῃ τὸ δρόμο, —ὑπέροχο παράδειγμα ἀληθινῆς καλλιτέχνιδος μὲ πλήρη συναίσθησι τῆς μεγάλης της ἀποστολῆς. Ὤ, πρέπει νὰ τὴν δῆτε πῶς διδάσκει, πῶς παρακολουθεῖ τοὺς μαθητάς της, πῶς ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν μόρφωσί των, γιὰ τὴν γενική των πνευματικὴ ἀνάπτυξι.

Εἶναι Ἱσπανὶς κι' ἀγαπᾶ τὴν πατρίδα της. Ἀλλὰ συχνὰ τὴν ἀκοῦτε νὰ λέῃ: Ἡ τέχνη δὲν ἔχει πατρίδα. Εἶμαι πρὸ παντὸς καλλιτέχνις, μουσικός. Ὅλα τὰ ἄλλα ἔρχονται ἔπειτα.

Δὲν ξέρω ἂν οἱ Ἀθηναῖοι ἔνοιωσαν τί σημαίνει νὰ ἔχουν τὴν Ἰντάλγκο ἀνάμεσά των. Νομίζω ὄχι ἀρκετά. Κι' ἂν γράφωνται αὐτὲς οἱ γραμμές, ποὺ σίγουρα θίγουν τὴν μετριοφροσύνη καὶ τὴν σεμνότητα τῆς καλλιτέχνιδος, εἶναι σὰν μιὰ ἀσήμαντη, σὰν μιὰ ἐλάχιστη ἔκφρασι εὐγνωμοσύνης σ' Ἐκείνην ποὺ μᾶς προσφέρει τόσες μεγάλες στιγμές, ποὺ προσφέρει ὅλη της τὴν τέχνη, τὴν γνῶσι καὶ τὴν πεῖρα στὴν Ἑλλάδα καὶ στοὺς Ἕλληνας μαθητάς.

Η ΤΡΙΤΗ ΣΕΙΡΑ
ΤΩΝ ΣΥΝΑΥΛΙΩΝ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ

Τὴν περασμένη Τετάρτη ἄρχισε ἀπὸ τὴν πλατεῖα Κυψέλης ἡ 3η Σειρὰ τῶν ὑπαιθρίων συναυλιῶν τοῦ Δήμου Ἀθηναίων μὲ τὴν μεγάλη φιλαρμονικὴ τῆς Διοικήσεως Πρωτευούσης ὑπὸ τὸν κ. Δουκάκην, καὶ τῆς χορωδίας ὑπὸ τὸν κ. Δουκάκην, καὶ ἄπειρος παρηκολούθησε τὴ συναυλία, ἐνθουσιάσθηκε, ἐχειροκρότησε. Καὶ ἦταν ἑπόμενο: Ὄχι μόνο ἡ Φιλαρμονικὴ παρουσίασε μιὰ σημαντικὴ πρόοδο, ἀλλὰ τὸ πρόγραμμα ἰδίως ἦταν πιὸ κατάλληλο. Πιὸ κατάλληλο γιὰ τὴ Φιλαρμονικὴ καὶ ἑπομένως καλλίτερα ἐκτελεσμένο, πιὸ κατάλληλο γιὰ τὸν κόσμο ποὺ παρακολουθεῖ αὐτὲς τὶς συναυλίες, γιὰ τὸ ὕπαιθρο, γενικὰ γιὰ τὸ περιβάλλον. Σήμερα, φυσικά, ὑπάρχουν μπάντες ποὺ παίζουν ὅλα τὰ Συμφωνικὰ ἔργα, συχνὰ στὴν πρωταρχικὴ των τονικότητα καὶ χωρὶς καμμιὰ μεταγραφή. Ἀλλὰ δὲν μποροῦμε νὰ ἀπαιτήσωμε ἕνα τέτοιο πρᾶγμα ἀπὸ μιὰ νεοσύστατη μᾶλλον μπάντα, ποὺ ὅλοι μας ξέρομε τὶς ἀτέλειες καὶ τὶς δυσκολίες τῆς ἐργασίας. Καὶ πολὺ περισσότερο ἀπὸ μᾶς, τὸ κοινό, ὁ μαέστρος δὲν πρέπει ν' ἀπαιτῇ ἀπ' τοὺς μουσικούς του περισσότερα ἀπ' ὅ,τι μποροῦν νὰ τοῦ δώσουν. Αὐτὴ τὴ φορά, ἂν ἔλειπε τὸ Ἀντάντε τῆς Πέμπτης Συμφωνίας τοῦ Μπετόβεν, δὲν θὰ εἴχαμε καμμιὰ παρατήρησι. Ἔργα ὅπως ἡ Εἰσαγωγὴ τῆς «Μινιὸν» τοῦ Τομάς, ἡ εὐχάριστη ἐκείνη Σλαυϊκὴ Ραψωδία τοῦ Φρίντμαν, καὶ ἡ Εἰσαγωγὴ τοῦ «Σικελικοῦ Ἑσπερινοῦ» τοῦ Βέρντι καὶ πιὸ εὔκολα προσαρμόζονται στὴ μπάντα καὶ πιὸ καλὰ ἐκτελοῦνται, καὶ ἀρέσουν περισσότερο. Ἀντίθετα, ἡ Φιλαρμονικὴ δὲν εἶναι ἀκόμα τόσο ὥριμη ὥστε νὰ καταπιασθῇ μ' ἕνα Μπετοβενικὸ Ἀντάντε, λείπει ἀκόμα ἡ πληρότης τῶν ἤχων καὶ ἡ ἐλαστικότης, κι' ἔπειτα πῶς νὰ ἀκουσθῇ ἕνα τέτοιο ἔργο μέσα στὸ χάος ἐκείνης τῆς πλατείας;

Στὸ δεύτερο μέρος τοῦ προγράμματος ἐθαυμάσαμε τὴ χορωδία, ἕνα περίφημο σύνολο ἀλήθεια ὡραίων φωνῶν ποὺ ὑπὸ τὴν διδασκαλίαν τοῦ κ. Μολότσου παρουσίασε μιὰ πραγματικὴ ἐργασία. Μὲ ἀκρίβεια, ρυθμό, ἔκφρασι, οἱ φιλότιμοι νέοι ποὺ τὴν ἀποτελοῦν ἑρμήνευσαν διάφορα ἑλληνικὰ τραγούδια —Ντιμέντο, Νελλαπόρτα, Ροδίου, Δουκάκη— καθὼς καὶ τὴν Εἰσαγωγὴ τοῦ «Ἐρνάνι». Συνώδευεν ἡ φιλαρμονικὴ μὲ ἐνοργανώσεις ἀρκετὰ ἐπιτυχημένες καὶ πολὺ διακριτικές.

Ἡ ἰδία συναυλία ἐπανελήφθη τὴν Παρασκευὴ στὸν Κοκκιναρᾶ, παρὰ τὴν Κηφισσιά, κατὰ πρωτοβουλία τῆς Τουριστικῆς Ἐπιτροπῆς Κηφισσιᾶς. Πολλοὶ Κηφισσιῶτες, παραθερίζοντες, ξένοι, ἐπωφελήθησαν τῆς εὐκαιρίας γιὰ νὰ περάσουν ἕνα εὐχάριστο μουσικὸ ἀπόγευμα στὸ τόσο ὡραῖο καὶ δροσερὸ ἐκεῖνο περιβάλλον. Ἡ ἐπιτυχία ἐδῶ ἦταν πολὺ μεγαλειτέρα, κατὰ τὴν γνώμην ὅλων ποὺ παρηκολούθησαν τὴν συναυλία. Καὶ ἐπὶ τέλους, ἀκούσαμε καὶ τὸν Ἐθνικό μας Ὕμνο νὰ παίζεται σωστά, μὲ τὸν ρυθμὸ πο ὑπρέπει καὶ ὄχι ὡς θριαμβευτικὸ ἐμβατήριο ὅπως παιζόταν ὡς τώρα, τέλεια παρεξηγημένος.

ΟΙ ΗΓΕΡΙΕΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ

ΚΟΖΙΜΑ ΛΙΣΤ...

Η ΔΕΥΤΕΡΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΒΑΓΝΕΡ

Στὴ ζωὴ τοῦ Βάγνερ, τοῦ μεγάλου ἐκείνου Γερμανοῦ μουσικοῦ, ποὺ μὲ τὴν τέχνη του ἄνοιξε νέους δρόμους, νέες πλατειὲς λεωφόρους πρὸς τὴν πραγματοποίησι τῶν μουσικῶν ἰδεωδῶν, ἡ γυναῖκα ἔχει παίξει πρωτεύοντα ρόλον.

Πόσες γυναῖκες ἀγάπησεν ὁ Βάγνερ δὲν εἶνε γνωστὸ καὶ δὲν εἶνε γνωστό, γιατὶ ὁ μεγάλος αὐτὸς καλλιτέχνης ἦταν ἐπίσης κι' ἕνας μεγάλος ἐρωτοπαθής, ἀφοῦ κάθε ὤμορφη γυναῖκα ποὺ ἀντίκρυζε προκαλοῦσε μέσα στὸν κόσμο τῶν αἰσθημάτων του μιὰ δυνατὴ ἀναταραχή.

Ὡστόσο μέσα σ' ὅλες αὐτὲς τὶς γυναικεῖες μορφὲς μποροῦμε νὰ ξεχωρίσουμε μιά, ποὺ γιὰ μιὰ πολὺ μεγάλη περίοδο τῆς ζωῆς του ἦταν ἡ Ἡγερία του, ἡ ἐμπνεύστρια νύμφη του.

Κι' αὐτὴ ἡ γυναῖκα ἦταν ἡ Κοζίμα Λὶστ, ἡ κόρη τοῦ μεγάλου Οὔγγρου μουσικοῦ Λὶστ καὶ γυναῖκα τοῦ διασήμου πιανίστα Χὰνς Φὸν Μπύλωφ.

Ἡ Κοζίμα Μπύλωφ ἦταν μιὰ γυναῖκα ἰδιαίτερα αἰσθαντικὴ καὶ τρυφερή.

Ὁ ἔρωτας τῆς Κοζίμας καὶ τοῦ Ριχάρδου Βάγνερ κράτησε πολλὰ χρόνια πρὶν καταλήξῃ στὸ γάμο τους.

Ὁ Βάγνερ, ποὺ ἦταν μιὰ προσωπικότητα πολύμορφη, εἶχεν ἀναμιχθῆ στὶς πολιτικὲς ταραχὲς τῆς Γερμανίας, ποὺ ἔλαβαν χώραν τὸν Μάϊο τοῦ 1849.

Ἡ ἀνάμιξί του αὐτὴ τοῦ στοίχισε τὸν ἐκπατρισμό. Ἀφοῦ μὲ χίλιους κόπους κατάφερε νὰ δραπετεύσῃ στὴ Βεϊμάρη, εἶδε πὼς κι' ἐκεῖ ὁ τόπος δὲν τὸν χωροῦσε κι' ἀναγκάστηκε νὰ φύγῃ γιὰ τὸ Παρίσι καὶ τὴν Ζυρίχη, ὅπου ἔμεινε πολὺν καιρό.

Γιὰ πολλὰ χρόνια ὁ Βάγνερ ζοῦσε μιὰ ζωὴ σχεδὸν πλάνητος, πηγαίνοντας πότε στὸ Παρίσι, πότε στὸ Λονδῖνο καὶ σ' ἄλλες πόλεις τῆς Εὐρώπης, ὅπου μὲ δυσκολία κατάφερνε νὰ κερδίσῃ τὸ ψωμί του.

Ἀργότερα κατώρθωσε νὰ ἐπιβληθῇ καὶ ν' ἀναγνωριστῇ ἡ καλλιτεχνική του ἀξία.

Ὅταν τέλος, στὰ 1864, βρισκόταν στὸ Λονδῖνο καὶ διεύθυνε τὶς συναυλίες τῶν ἔργων του («Ταγχόϊζερ» κτλ.) ὁ νέος βασιλιᾶς τῆς Βαυαρίας Λουδοβῖκος Β΄ τὸν προσεκάλεσε στὸ Μόναχο, ὅπου μάλιστα τοῦ δώρησε καὶ μιὰ ἔπαυλι στὶς ὄχθες τῆς λίμνης Στάρνμπεργκ, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ἐπιδοθῇ ἀπερίσπαστος στὶς καλλιτεχνικές του δημιουργίες.

Ὁ Βάγνερ, βέβαια, δέχτηκε τὴν βασιλικὴ πρόσκλησι καὶ πῆγε στὸ Μόναχο παίρνοντας μαζί του σὰν πιανίστα κι' ἀρχιμουσικὸ τὸν διάσημο Χὰνς φὸν Μπύλωφ, τὸν ἄνδρα τῆς Κοζίμας.

Ὁ Βάγνερ ἦταν τότε γύρω στὰ πενῆντα, ἀλλὰ ἡ καρδιά του ἦταν πάντα φλογερὴ καὶ νεανική.

Ἔτσι ἄρχισε ἀνάμεσα στὸ μεγάλο συνθέτη καὶ τὴν κόρη τοῦ Λὶστ ν' ἀναπτύσσεται ἕνα γλυκὸ αἴσθημα, ποὺ γιὰ μερικὰ χρόνια τὸ κρατοῦσαν ζηλότυπα μυστικό.

Ἄλλωστε ζοῦσεν ἀκόμα τότε ἡ πρώτη γυναῖκα τοῦ Βάγνερ, ἡ χορεύτρια Μίνα Πλάουερ. Καὶ μόνον σὰν ἐκείνη πέθανε, ἀποφασίστηκεν ἀπ' τοὺς δύο ἐραστὰς νὰ χωρίσῃ ἡ Κοζίμα μὲ τὸν Χὰνς, γιὰ νὰ μπορέσουν, ἐλεύθεροι πιά, νὰ ἑνώσουν γιὰ πάντα τὴ ζωή τους.

Ὁ Χὰνς φὸν Μπύλωφ, ποὺ ἀπὸ καιρὸ εἶχε νοιώσει τὸ αἴσθημα ποὺ συνέδεε τὸν Βάγνερ μὲ τὴ γυναῖκα του, δὲν ἔφερε κανένα πρόσκομμα στὸν χωρισμὸ καὶ ἀποσύρθηκε ἀξιόπρεπα.

Ἡ ζωὴ τοῦ νέου ζευγαριοῦ κύλησε εὐτυχισμένη γιὰ πολύ. Ἡ Κοζίμα ὑπῆρξεν ἡ μόνη γυναῖκα ποὺ ἐπέδρασε πραγματικὰ πάνω στὸν Βάγνερ κι' ἡ ἐπίδρασίς της θεωρεῖται σήμερα σὰν ἕνα ἀπ' τὰ στοιχεῖα ποὺ ὡδήγησαν τὸ μεγάλο μουσουργὸ στὶς θαυμαστές του ἐπιτυχίες.

Ἡ Κοζίμα ὑπῆρξεν ἡ πιστή του σύντροφος ὥς τὸ τέλος τῆς πολυτάραχης ζωῆς του. Ἔζησεν ἀκόμα μερικὰ χρόνια ἀφιερωμένη στὴν ἀνατροφὴ τῶν παιδιῶν ὅσο καὶ στὴ λατρεία τῆς μνήμης ἐκείνου ποὺ περισσότερο ἀπ' ὅλα ἀγάπησε στὸν κόσμο καὶ ἀπ' τὸν ὁποῖο τόσο φλογερὰ ἀγαπήθηκε.

ἀπ' ὅσα γίνονται στὸν κόσμο

ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑΝ

Εἰς ὅλες τὶς χῶρες καταβάλλεται μία μεγάλη προσπάθεια διὰ τὴν καλλιτέραν ἀνάπτυξιν τῆς νέας γενεᾶς. Παραπλεύρως γράφομεν περὶ τῆς τεραστίας σχετικῆς ἐργασίας ποὺ γίνεται εἰς τὴν Γερμανίαν. Εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐπίσης καταβάλλεται ἀνάλογος προσπάθεια: Εἰς τὴν ἀνωτέρω εἰκόνα φοιτήτριες τῆς Φασισικῆς Γυναικείας Ἀκαδημίας τοῦ Ὀρβιέτο, τοῦ φυτωρίου ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐξαποστέλλονται καθηγήτριαι εἰς ὅλην τὴν Ἰταλίαν διὰ νὰ ἐργασθοῦν πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ ἐθνικοῦ σχεδίου διὰ τὴν ἀνάπτυξιν ρωμαλέας γενεᾶς. Κατὰ τὰ ἐπίσημα στοιχεῖα τοῦ Κεντρικοῦ Στατιστικοῦ Ἰνστιτούτου τῆς Ρώμης, οἱ Ἰταλοὶ γίνονται τώρα ψηλότεροι, ὅπως διεπιστώθη ἐξ ἐρευνῶν κατὰ τὴν παρελθοῦσαν δεκαετίαν, τοῦτο δὲ θεωρεῖται ἀπόδειξις τῆς ἀποτελεσματικῆς ἐπιρροῆς τῆς φυσικῆς ἀγωγῆς.

ΕΝΑ ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΕΡΓΟ

ΜΕ 42 ΡΩΛΟΥΣ. ΠΟΥ ΘΑ ΠΑΙΧΘΗ ΜΟΝΟ ΑΠΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ!

ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

Σὲ λίγες ἡμέρες ἀρχίζει η θεατρικὴ καὶ γενικὰ ἡ καλλιτεχνικὴ χρονιὰ τοῦ Παρισιοῦ, καὶ ὅλος ὁ κόσμος περιμένει μ' ἀνυπομονησία. Φυσικὰ οἱ ἐνδιαφερόμενοι κρατοῦν αὐστηρὴ μυστικότητα σχετικὰ μὲ τὰ σχέδιά της καὶ περιμένουν νὰ δοθῇ τὸ σύνθημα μετὰ τὸ ὁποῖο θ' ἀρχίσει μιὰν ζωηρὴ διαφήμισι.

Ὡστόσο ἀπὸ μερικὲς ἀκριτομυθίες ἔχουν συλλεγῆ ἀρκετὲς πληροφορίες, μιὰ ἀπ' τὶς ὁποῖες ἐνδιαφέρει ἰδιαίτερα τὶς γυναῖκες.

Πρόκειται γιὰ τὸ ἔργο, μὲ τὸ ὁποῖο θ' ἀνοίξῃ τὶς αὐλές του τὸ περίφημο παριζιάνικο θέατρο «Ξιγκάλη», τοῦ ὁποίου τὴν διεύθυνσι ἀναλαμβάνει ἡ κυρία Ζὰνν Μαρνάκ. Σὰν γυναῖκα προτίμησε ἕνα ἔργο γραμμένο ἀπὸ γυναῖκα, ποὺ ἔχει τὸν τίτλο «Γυναῖκες» καὶ ποὺ οἱ σαράντα δύο (ἀριθ. 42!...) ρόλοι του εἶναι ὅλοι γυναικεῖοι. Πρωτοφανές!

Τὸ ἔργο «Γυναῖκες» εἶναι γραμμένο ἀπ' τὴν Ἀμερικανίδα συγγραφέα Κλάρα Μπόϋ καὶ ὅπου παίχτηκε — Ἀγγλία, Ἀμερική, Γερμανία, — γνώρισε καταπληκτικὴ ἐπιτυχία... ἰδίως ἐπιδοκιμάστηκεν ἀπὸ τοὺς ἄνδρες!....

Ἄς προστεθῇ πὼς ἡ Κλάρα Μπὸθ εἶναι μιὰ ἀπ' τὶς ὡραιότερες γυναῖκες τῆς Ἀμερικῆς κι' ἔχει παντρευτῆ τὸν μεγάλον ἀμερικανὸν ἐκδότη Χάρρυ Λοὺτς, ποὺ διευθύνει τὸ περιοδικὰ «Τάϊμς», «Λάϊφ», «Φόρτουν».

Ἡ συγγραφεὺς τῶν «Γυναικῶν» πρόκειται νὰ πάῃ στὴ Γαλλία, προκειμένου νὰ παραστῇ στὴν πρεμιέρα τοῦ ἔργου της.

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ, ΑΜΥΝΘΗΤΕ

Εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας καὶ μόνον κατὰ τὸ 1937 5423 γυναῖκες ἔπεσαν θύματα ἐπιθέσεων καθ' ὁδόν. Πολλαὶ δὲ ἀπὸ αὐτὰς ἐφονεύθησαν. Ὑπολογίζοντες τὴν ἀδυναμίαν τῶν γυναικῶν, δηλαδὴ οἱ ἀπάχηδες, ἐπιτίθενται κατὰ προτίμησιν ἐναντίον των. Ἀλλὰ μέχρι τώρα.... Διότι εἰς Ἰάτων, ἐγκατεστημένος εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας, ἐδήλωσεν ὅτι ἀπὸ τὴν ἀδυναμίαν αὐτὴν τῶν γυναικῶν θὰ δημιουργήσῃ μίαν ἀκαταμάχητον δύναμιν. Ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος Ἰάτων, ὁ κ. Τ. Σ. Κουβασίβα ἤνοιξεν εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην μίαν σχολὴν ἀμύνης, ὅπου ἡ πελατεία του, κυρίως γυναικεία, μανθάνει τὰ μυστικὰ τῆς Ἰαπωνικῆς πάλης ζοῦντο, ἐξαδέλφης τοῦ περιφήμου ζίου—ζίτσου. Ἡ εὐλυγισία ἀναπληρώνει ἐδῶ τὴν κτηνώδη δύναμιν. Εἰς τὰς εἰκόνας μας φαίνεται καθαρὰ ποῦ στηρίζεται ἡ μέθοδος τοῦ κ. Κουβασίβα ὁ ὁποῖος κάνει χρυσὲς δουλειὲς καὶ ποὺ θὰ συντελέσῃ, ὥστε οἱ Ἀμερικανοὶ ἀπάχηδες νὰ φρονιματισθοῦν...

Ἡ ρωμαντικὴ Γερμανὶς καταργεῖται!

Τὴν «Μαργαρίτα» θὰ διαδεχθῇ ἕνας νέος τύπος «πρακτικός», καὶ «ἱκανὸς γιὰ τὴν ζωήν»

ΤΟ ΤΕΡΑΣΤΙΟ ΕΡΓΟ ΤΗΣ ΓΕΡΤΡΟΥΔΗΣ ΚΛΙΝΚ, «ΑΡΧΗΓΙΝΑΣ» ΤΩΝ ΓΕΡΜΑΝΙΔΩΝ

Ἄρχισε προχθὲς στὴ Νυρεμβέργη τὸ μεγάλο ἐτήσιο συνέδριο τῶν ἐθνικοσοσιαλιστῶν, ὅπου ὁ κ. Χίτλερ καὶ οἱ ἐπιτελεῖς του πρόκειται νὰ ἐκθέσουν τὰ πεπραγμένα τῆς χρονιᾶς καὶ τὰ σχέδιά τους γιὰ τὴν ἄλλη. Μέσα στὸ συνέδριον αὐτὸ μεγάλο ρόλο παίζει μιὰ γυναῖκα, ποὺ εἶναι σήμερα στὴ Γερμανία, ἡ ἀρχηγίνα τῶν Γερμανίδων, μιὰ γυναῖκα, ποὺ ἔχει δηλαδὴ ὑπὸ τὰς διαταγάς της ὅλες τὶς γυναῖκες τοῦ 3ου Ράϊχ. Ἕνας ξένος δημοσιογράφος, ποὺ πῆγε στὴ Γερμανία, γιὰ νὰ παρακολουθήσῃ τὸ συνέδριο, ἔγραψε τὸ παρακάτω ἄρθρο γιὰ τὴν γυναῖκα αὐτὴ καὶ τὸ ἔργο της.

Πῶς ἀπ' τὸν παλιὸ ρομαντικο τυπο τῆς Γερμανίδος ἡ Γερτρούδη Κλὶνκ θέλει νὰ φτιάξῃ τὸν νέον τύπον.— Γυμναστικὴ καὶ οἰκοκυρικὴ μόρφωσις.— Οἱ πρῶτες ἀντιδράσεις καὶ ἡ στροφή, ποὺ ἐπηκολούθησε.— Ἡ περιωρισμένη κοκετταρία.— Οἱ ἑπτὰ ἐντολές.— Ἡ σχολὴ τῶν μνηστῶν κλπ.

ΞΕΡΕΤΕ τὴν κυρία Γερτρούδη Σχόλτς—Κλίνκ; Λοιπόν, ἡ κυρία Γερτούδη Σχόλς—Κλίνκ εἶναι μιὰ πολὺ σημαίνουσα γερμανίδα, ποὺ κυριαρχεῖ τοῦ ἀπεράντου πεδίου, ποὺ ἡ γυναῖκα της Γερμανίας ἐργάζεται, ὅποια καὶ νᾆναι ἡ ἡλικία της, γιὰ τὸ μεγαλεῖο τοῦ γερμανικοῦ συνόλου. Ἡ κυρία Γερτρούδη Σχόλτς—Κλίνκ σφυρηλατεῖ τὸ πεπρωμένο τῆς γυναίκας ἐθνικοσοσιαλιστρίας. Ὅπως ὁ Θεὸς—Πατήρ, δημιουργεῖ κι' αὐτὴ ἕνα νέο κόσμο, ἀλλὰ ἀγνοεῖ τὴν ἑβδομαδιαία ἀνάπαυσι.

Ὑπέστη γρήγορα τὶς γοητεῖς τῆς ἐθνικοσοσιαλιστικῆς ἀνανεώσεως καὶ ἐτοποθέτησε τὸν ἑαυτό της στὸ ὕψος τοῦ καθήκοντος, ποὺ ἐκπληρώνει μὲ μιὰ θαυμαστὴν ἐνεργητικότητα.

Ἡ κυρία Γερτρούδη Σχόλτς — Κλίνκ εἶναι ὁ ἱδρυτὴς τοῦ Σπιτιοῦ τῆς Γερμανίδας Γυναίκας, διευθύντρια, πρόεδρος τῶν Νοσοκόμων τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, διευθύντρια τῆς Ὑπηρεσίας τῶν Γυναικῶν εἰς το γερμανικὸν μέτωπον ἐργασίας, πρόεδρος καὶ ἱδρύτρια τοῦ Σπιτιοῦ Ἀναπαύσεως τῶν μητέρων. Ἵδρυσε τὴν Σχολὴ τῶν Μνηστῶν... Ὁ κατάλογος θὰ ἦταν ἀτελείωτος, γιατὶ εἶναι ἐπὶ κεφαλῆς ὅλων τῶν σχηματισμῶν καὶ ὀργανώσεων, μέσα στὰ πλαίσια τῶν ὁποίων ξετυλίγεται ἡ ζωὴ τῆς γυναίκας στὴ σύγχρονη Γερμανία...

Ἀπὸ τὰ 1933, χρονιὰ ποὺ ὁ Χίτλερ καὶ οἱ σύντροφοί του κατέλαβαν τὴν ἐξουσία, ἡ κυρία Γερτρούδη Σχόλτς—Κλίνκ, ποὺ εἶναι σύζυγος ἑνὸς δημοσίου ὑπαλλήλου, ἔχει ἀναλάβει νὰ καταστρέψει τὸν μέχρι τότε γνωστὸ τύπο τῆς γερμανίδας, τὴν ρωμαντικὴν καὶ γλυκειὰ «Γκρέτχεν». Ἔχει ἐπιβάλλει σ' αὐτὴ τὴν κλασσικὴ χώρα τοῦ ρωμαντισμοῦ νὰ διώξῃ τὰ τελευταῖα ἴχνη αἰσθηματισμοῦ ἀπὸ τὴν γυναικεία ψυχή.

Ἡ Γερτρούδη Σχόλτς-Κλίνκ.

Ἡ κυρία Γερτρούδη Σχόλτς — Κλίνκ λέγει στὰ ἑκατομμύρια τῶν γυναικῶν ποὺ κάθε μέρα παιδαγωγεῖ: «ἡ γερμανικὴ ζωὴ στηρίζεται πάνω σὲ νόμους, ποὺ ἔχουν συνταχθεῖ ἀπὸ ἄργιλλο καὶ χῖμα, ἀπ' τὰ ὁποῖα ἀποτελούμαστε κι' ἐμεῖς».

Ἡ γερμανίδα γυναῖκα μορφώνεται σήμερα πάνω στὴ βάσι ὅτι πρέπει ν ἀποτελέσῃ γιὰ τὸν ἄνδρα ἕνα πολύτιμο βοηθό, ἕνα καλὸ σύντροφο ποὺ θὰ τὸν ὑποστηρίξει στὴν προσπάθειά του».

Ὅσο γιὰ τὴ μητρότητα, αὐτὴ ἔχει καταλάβει τὸ ἀνώτερο σημεῖο τῶν φροντίδων. Ἕνα ἀπ' τὰ ἔργα τοῦ ἐθνικοσοσιαλισμοῦ εἶναι ὅτι ἔχει πείσει πολλὲς γυναῖκες οτι πρέπει νὰ γίνουν μητέρες. Πρῶτα τὸ καθῆκον αὐτὸ παραβλέπονταν. Μὲ ὅλα τὰ μέσα: μπροσοῦρες, ραδιόφωνο, κινηματογράφο, πρακτικὰ μαθήματα κ.τ.λ. ἡ γυναῖκα μαθαίνει πῶς πρέπει νὰ γίνεται μητέρα. Καὶ ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ καὶ καλὴ οἰκοκυρά. Μὲ τὰ ἴδια προπαγανδιστικὰ μέσα μαθαίνει νὰ λύνῃ τὰ μικρὰ ζητήματα τοῦ νοινοκυριοῦ της, ὅπως «τί θὰ φᾶμε ἀπόψε; αὔριο τὸ πρωΐ; τὸ μεσημέρι; πῶς θὰ ἀγοράσω αὐτὸ ἢ ἐκεῖνο τὸ ἀντικείμενο, ποὺ μοῦ λείπει; πῶς θὰ ντυθῶ ἐφέτος; κ.τ.λ.».

Μέχρι τῆς ἡλικίας τῶν 17 χρόνων, ἡ γερμανίδα, κάτω ἀπ' τὸ γενικὸ πρόσταγμα τῆς κυρίας Γερτρούδης Σχόλτς — Κλίνκ, γυμνάζεται στὰ γυμναστήρια, φοράει μιὰ ἁπλῆ στολή, σανδάλια, ἔχει τὶς γάμπες γυμνὲς καὶ γενικὰ ὑπόκεινται σὲ ἕνα ἰδιαίτερον τρόπο ζωῆς.

Ἀπὸ τὰ δέκα ἑπτὰ καὶ πέρα ἡ ἴδια ζωή, ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορὰ στὸ πρόγραμμα φορτώνεται μὲ γεωργικὲς ἐργασίες καὶ φύλαξιν παιδιῶν.

Ὅλες οἱ νέες γερμανίδες πρέπει νὰ ξέρουν ἀπ' ἔξω αὐτὰ τὰ ἑπτὰ βασικὰ σημεῖα τῆς ζωῆς, ποὺ ἔχουν ἀντικαταστήσει τὶς δέκα ἐντολές:

1) Δὲν ὑπάρχει ἄλλη εὐγένεια ἀπ' τὴν δουλειά.

2) Ἡ οἰκογένεια εἶναι ἡ βάσις τῆς ἐθνικης ζωῆς,

3) Γιὰ νὰ γίνῃ τὸ παιδὶ καλὸς πολίτης τοῦ κράτους, ἡ μητέρα πρέπει νὰ ξέρῃ τὰ διδάγματα τοῦ ἐθνικοσοσιαλισμοῦ,

4) Πρέπει νὰ ξέρῃ τὶς ἐθνικὲς γιορτὲς καὶ τὴν ἐθνικὴ γεωγραφία.

5) Πρέπει νὰ ξέρῃ πρῶτα-πρῶτα τὴ ζωὴ τοῦ Φύρερ κι' ὕστερα τῶν ἄλλων ἐθνικοσοσιαλιστῶν ἀρχηγῶν.

6) Πρέπει ν' ἀκούει καὶ νὰ καταλαβαίνῃ τὶς ἑβδομαδιαῖες διδαχὲς ἀπὸ τὸ ἱερὸ βιβλίο «Ὁ ἀγών μου».

7) Πρέπει νὰ ξέρει νὰ κάνει κάτι, γιὰ νὰ πάρει κάτι.

Ὁ νεαρὸς γερμανός, ποὺ μὲ συνοδεύει, θέλει νὰ μοῦ πῇ κάτι τὸ νοιώθω.

— Τί σκέπτεσθε γιὰ ὅλ' αὐτά;

Μὲ κοιτάζει μὲ κάποια εὐγνωμοσύνη. Δίχως ἀμφιβολία αὐτὸ τὸ ἐρώτημα τὸ κάνουν πολὺν καιρό, ἀλλὰ ποῦ νὰ τὸ πῇ, ἀφοῦ ὁ κίνδυνος ἐνεδρεύει παντοῦ ἐδῶ πέρα; Συνεχίζει:

— Ὄχι. Ἡ γερμανίδα γυναῖκα δὲν εἶναι φτιαγμένη γιὰ δούλα τοῦ ἀνδρός. Ἡ γυναῖκα τῆς Γερμανίας ἔχει καλύτερα ἰδανικά, ἔχει τὸν πόθο νὰ κάνει κι' αὐτὴ κάτι γιὰ τὸ γενικὸ καλό της ὄχι νὰ δίνῃ μόνο τὴν εὐχαρίστησι τοῦ θηλυκοῦ στὸν πολεμιστή! Μὴν νομίζετε πὼς παραδοξολογῶ. Ἡ πειθαρχία αὐτὴ ἔφερε τὰ πρῶτα της ἀποτελέσματα, ἀντίθετα ἀπὸ κεῖνα ποὺ κανένας προσδοκοῦσεν: Οἱ θάνατοι ὑπερέβησαν τὶς γεννήσεις. Δὲν τὰ λέω μόνον ἐγὼ αὐτά...

Πρέπει νὰ πιστέψω τὸν σύντροφό μου, ποὺ μὲ βεβαιώνει πὼς κι' ἄλλοι σκέπτονται ὅπως κι' ἐκεῖνος. Καὶ δίχως ἀμφιβολία καὶ οἱ ἴδιες οἱ γυναῖκες... Καὶ τὸ λεπτὸ αὐτὶ τῆς κυρίας Γερτρούδης Σχόλτς — Κλίνκ τἄκουσεν ὅλ' αὐτά.

Γιατὶ ἀπὸ μερικῶν μηνῶν, συστηματικώτατα, ἀρχίσαν νὰ μαθαίνουν στὶς νέες γερμανίδες τὸ γοῦστο γιὰ μερικὲς γυναικεῖες χάρες, ποὺ εἶχαν πρῶτα ἀποκρύψει.

Λογουχάριν:

Ἀπαγορεύεται τὸ βάδισμα μὲ βῆμα ρυθμικό.

Ὑποχρέωσις νὰ φοροῦν κάλτσες καὶ νὰ προσθέτουν κάποια ποικιλία στὸ κορσάζ.

Ἀπαγόρευσις κατὰ τὶς συνομηλίες, τοῦ ἑνικοῦ ποὺ πρὶν λίγο ἀκόμα, βασίλευε σ' ὅλα τὰ στρατόπεδα, τὰ σχολεῖα, μεταξὺ καθηγητῶν καὶ μαθητῶν. Τώρα ὅλος ὁ κόσμος μιλάει στὸν πληθυντικό, ἀκόμη καὶ τὰ μικρὰ κορίτσια μεταξύ τους.

Βέβαια ὁ συνομιλητής μου γελάει μ' αὐτά, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ τὸ πῇ. Ὁ πληθυντικὸς δὲν σώζει.

Ἐν συνεχείᾳ ἱδρύθη ἡ Σχολὴ τῶν Μνηστῶν, ὅπου οἱ νέες κοπέλλες φοιτοῦν ἔξη ἑβδομάδες. Σὲ κάθε δωμάτιο ἡ «σπουδάστρια» τῆς πρωτοτύπου αὐτῆς σχολῆς θὰ βρῇ ἕνα λίκνον ὅπου κοιμᾶται μιὰ κοῦκλα. Θὰ μάθῃ νὰ τὸ ντύνει, νὰ τὸ διασκεδάζῃ, νὰ τὸ φροντίζει. Θὰ γίνῃ δηλαδὴ μιὰ τέλεια ἐθνικοσοσιαλίστρια.

— Θέλετε νὰ παντρευθῆτε;

— Ὁρίστε χίλια μάρκα, μὲ τὰ ὁποῖα θὰ μπορέσετε νὰ ἐγκατασταθεῖτε σύμφωνα μὲ τὰ παραγγέλματα τοῦ ἐθνικοσοσιαλισμοῦ. Θὰ πᾶτε σ' αὐτὸ τὸ κατάστημα καὶ θ' ἀγοράσετε τὰ ἔπιπλα τοῦ τελείου ἐθνικοσοσιαλιστοῦ γιὰ νὰ ἐπιπλώσετε δυὸ δωμάτια καὶ μιὰ κουζίνα. Τώρα φύγετε καὶ κάνετέ μας ὅσα παιδιὰ μπορεῖτε. Μὲ τὸ πρῶτο παιδὶ θὰ θεωρηθοῦν ὡς ἐξοφληθέντα 250 μάρκα, μὲ τὸ δεύτερο ἄλλα τόσα μὲ τὸ τέταρτο δὲν θὰ ὀφείλετε τίποτε. Ἄν γεννήσετε δυὸ φορὲς δίδυμα τὸ χρέος θὰ ἔχει ἐξοφληθῆ. Εὐπρός...

Ἔτσι σ' ὅλους τοὺς τροχοὺς τῆς τεραστίας γερμανικῆς μηχανῆς βρίσκονται οἱ γυναῖκες ἀπὸ διάφορες τά-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 23ην ΣΕΛΙΔΑ

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΤΗΝ ΚΙΝΑ

Στὴν Κίνα ἐπίσης εἶναι μέγιστος ὁ ρόλος τῶν γυναικῶν πρὸς βοήθειαν τῶν ἀνδρῶν εἰς τὸν πόλεμον, ὁ ὁποῖος γίνεται κατὰ τῶν Ἰαπώνων. Κάτω: Κινέζες φοιτήτριες ποὺ ἐμβολιάζουν γυναῖκες τοῦ λαοῦ κατὰ διαφόρων ἀσθενειῶν. Δεξιά: Τύπος Κινέζας μητέρας.

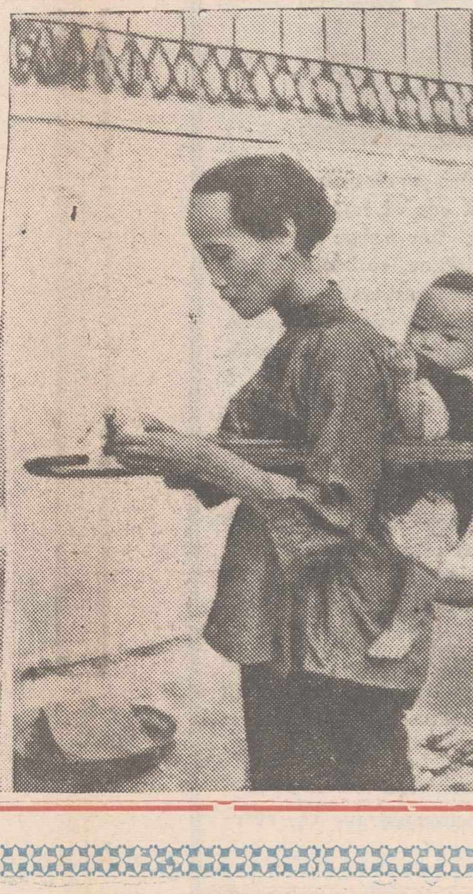

ΕΙΣ ΤΗΝ ΙΑΠΩΝΙΑΝ

Καὶ εἰς τὴν Ἰαπωνίαν ἀκόμη, ὅπου εἶναι βαθὺς ὁ σεβασμὸς πρὸς τὰς παραδόσεις, γίνεται μεγάλη ἐργασία διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν νέων. Ἡ ἀνάγκη δημιουργίας ρωμαλεωτέρας γενεᾶς ἔσπασε τὰς παραδόσεις καὶ εὐρύνει ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν τὸ πλαίσιον τῆς ζωῆς τῶν Ἰαπωνίδων. Εἰς τὴν ἄνω εἰκόνα: Ἰαπωνίδες ἀσκούμεναι μὲ ἕνα εἶδος μεσαιωνικοῦ ὅπλου ποὺ ὁμοιάζει μὲ τὸ ἀκόντιον. Τέτοια ἄσκησις θὰ ἐθεωρεῖτο ἱεροσυλία πρὸ εἴκοσι πέντε ἐτῶν. Ὅπως γράφει ὁ ἀνταποκριτὴς μιᾶς ἀγγλικῆς ἐφημερίδος, ἡ ἀνατροφὴ τῶν νεαρῶν Ἰαπωνίδων σήμερα παρουσιάζει τεραστίαν διαφορὰν μὲ τὸ πρόσφατον παρελθόν, ὁ ὁσημέραι δὲ μεγαλείτερος ρόλος τῆς γυναίκας θὰ ἀσκήσῃ ἀναμφισβήτητον ἐπιρροὴν εἰς τὴν διαμόρφωσιν τῶν μελλουσῶν γενεῶν τοῦ Ἰαπωνικοῦ ἔθνους.

Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΕΛΛΣΓΟΥΟΡΘ

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΣΤΟ ΝΟΤΙΟ ΠΟΛΟ!...

Ἡ κυρία Οὐΐλκινς

Ἕνδεκα ἑκατομμύρια τετραγωνικὰ χιλιόμετρα, δηλαδὴ περισσότερο ἀπὸ εἴκοσι φορὲς μεγαλείτερη ἀπὸ τὴ Γαλλία, εἶναι ἡ ἐπιφάνεια τοῦ Νοτίου Πόλου, ποὺ ἀνεκαλύφθη πρὸ 108 ἐτῶν ἀπὸ ἕνα Ἐγγλέζο θαλασσόλυκο, τὸν πλοίαρχο Τζὼν Μπρῖσκοε.

Ἀπὸ αὐτὰ τὰ ἕνδεκα ἑκατομμύρια τετραγωνικὰ χιλιόμετρα, μόνον μερικὲς ἑκατοντάδες χιλιάδων εἶναι γνωστά, ὅπως λ. χ. ἡ γῆ τῆς Ἀδελίας ἐπιφανείας 400.000 τετραγ. χιλιομέτρων, ποὺ ἀνεκαλύφθη ἀπὸ τὸν Γάλλο θαλασσοπάρο Ντυμὸν ντ' Οὐρβίλλ πρὸ ἑκατὸ ἐτῶν καὶ ἀνήκει εἰς τὴν Γαλλίαν.

Ὁ ἀμερικανὸς Ἔλλσγουορθ εἶχε πάει ἑπτὰ φορὲς ὥς τώρα στὸ Νότιο Πόλο. Τὴν τελευταία δὲ φορὰ ποὺ πέταξε ἐκεῖ μὲ τὸν Κένυον εἶχε χαθεῖ καὶ βρέθηκε ὕστερα ἀπὸ δυὸ μῆνες, τὸν Φεβρουάριο τοῦ 1936. Ὁ Ἔλλσγουορθ ἐχρηματοδότησε ἄλλοτε καὶ τὸν Ἀμοῦνδσεν, τοῦ ὁποίου ἦταν πιστὸς φίλος.

Αὐτὴ τὴ φορὰ εἶναι ὁ ἴδιος πάλι ποὺ ὁδηγεῖ τὸ «Wiaatt Earp», ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐπιβαίνουν δεκαοκτὼ ἄνδρες, ἐκ τῶν ὁποίων ἕνας γιατρός, δυὸ πιλότοι καὶ ἕνας ραδιοτηλεγραφητής. Ἐκτὸς αὐτῶν εἰς τὸ πλοῖον εὑρίσκονται καὶ δύο γυναῖκες, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μία εἶναι ἡ γυναῖκα τοῦ Ἔλλσγουορθ καὶ ἡ ἄλλη γυναῖκα τοῦ σὲρ Οὔμπερτ Οὐΐλκινς, τοῦ περιφήμου Ἄγγλου ἐξερευνητοῦ.

Ὅλα ἔχουν προβλεφθεῖ ὥστε ἡ διαμονὴ τῶν τολμηρῶν ἐξερευνητῶν νὰ εἶναι ὅσο τὸ δυνατὸν ἄνετη ἐκεῖ κάτω εἰς τοὺς πάγους τοῦ Νοτίου Πόλου. Οἱ δυὸ γυναῖκες δὲ θὰ ἀναλάβουν τὴν κουζίνα των καὶ ἀκόμη τὸ δύσκολο ἔργο τοῦ νὰ γλυκαίνουν τὶς σκληρὲς στιγμὲς τῶν συντρόφων τους....

ΣΤΟ ΣΠΟΡ...

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΓΡΑΜΜΗ ΜΑΖΙΝΟ

Τὴν στιγμὴν που ἡ Γαλλία καὶ ἡ Γερμανία σχεδὸν ἔχουν κάμει ἐπιστρατεύσεις, μία Γαλλὶς ἀθλήτρια συγχαίρει, εἰς τὴν εἰκόνα, τὴν Γερμανίδα φροϋλάϊν Σμὶτς, ἡ ὁποία ἐνίκησεν εἰς τοὺς ἀγῶνας τῶν Παρισίων εἰς τὸ κολύμβημα 400 μέτρων.

Τὸ σπίτι θέλει φροντίδα

Η ΛΑΔΟΜΠΟΓΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΧΑΛΚΟΜΑΝΙΕΣ ΑΠΟΤΕΛΟΥΝ ΤΟ ΣΤΟΛΙΣΜΑ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

Ἀπὸ κανένα σπίτι δὲν θὰ πρέπει νὰ λείπῃ τὸ πινέλλο καὶ μερικὰ κουτάκια λαδομπογιᾶς. Εἶναι ἡ ἐποχὴ ποὺ θὰ μετακομίσετε ἢ ποὺ θὰ ἑτοιμάσετε τὸ σπίτι σας γιὰ τὸν χειμῶνα. Ὅλα θέλουν ἕνα φρεσκάρισμα. Μὲ τὰ ἔπιπλα ποὺ ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ λοῦστρο, ἴσως δὲν θὰ πρέπει νὰ καταπιασθῆτε μόνες σας. Γιὰ ὅ,τι ὅμως ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ λαδομπογιά, τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι δύσκολο. Μὲ λίγη μπογιά, ἕνα πινέλο καὶ μὲ λίγη δεξιότητα, θὰ κατορθώσετε νὰ φρεσκάρετε τὸ μπάνιο σας καὶ τὸ δωμάτιο τῶν παιδιῶν. Πρὸ πάντων, σ' αὐτὸ τὸ τελευταῖο πρέπει νὰ δώσετε τὴν προσοχή σας. Μὴν ξεχνᾶτε ποτέ, ὅτι τὰ παιδιὰ πρέπει ὄχι μόνο νὰ ἔχουν τὸ ἰδιαίτερό τους δωμάτιο, ἀλλὰ ὅτι καὶ τὸ δωμάτιο αὐτὸ πρέπει νὰ εἶναι βαμμένο μὲ καλαισθησία. Ὅταν λέμε καλαισθησία, δὲν ἐννοοῦμε μὲ πλοῦτο, γιατὶ αὐτὰ τὰ δυὸ πολλὲς φορὲς δὲν συμβιβάζονται καθόλου.

Τὰ μόνο κατάλληλα ἔπιπλα γιὰ τὰ παιδικὰ δωμάτια εἶναι τὰ ἁπλᾶ ἔπιπλα τὰ βαμμένα σὲ χαρούμενα χρώματα, μὲ λαδομπογιά.

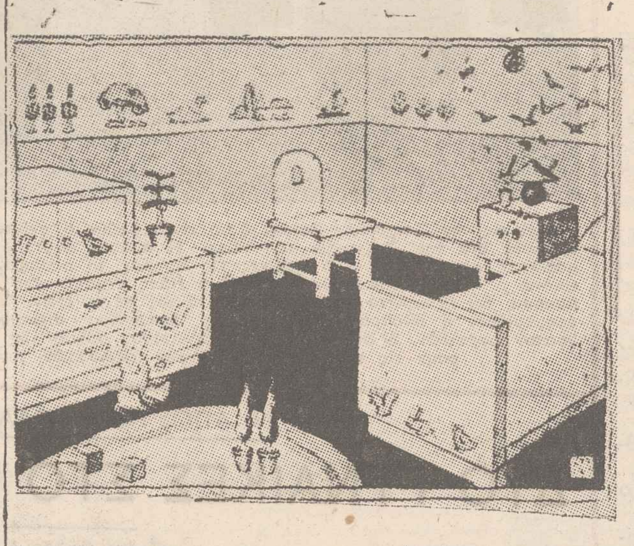

Ὅσο τὰ ἄλλα δωμάτια τοῦ σπιτιοῦ μᾶς ἀρέσουν νὰ ἔχουν ἁπλὰ στολίσματα, τόσο τὸ δωμάτιο τῶν παιδιῶν πρέπει νὰ εἶναι στολισμένο μὲ εὔθυμα μοτίβα, ποὺ νὰ τοὺς μεταδίδουν τὴν χαρὰ καὶ τὴν εὐθυμία στὴν ἁγνὴ ψυχή τους.

Ποιὸς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ δὲν ἀσχολήθηκε μικρὸς μὲ τὸ νὰ βγάζῃ χαλκομανίες; Χρησιμοποιήσετε λοιπὸν τώρα τὸ παιδικὸ αὐτὸ παιχνίδι, γιὰ νὰ ντεκοράρετε, ἀφοῦ προηγουμένως βάψετε τὰ ἔπιπλα τῶν παιδιῶν. Διαλέξετε χαλκομανίες ποὺ νὰ παριστάνουν ζῶα, γιατὶ αὐτὲς θὰ κινοῦν περισσότερο τὸ ἐνδιαφέρον τῶν μικρῶν. Καὶ ὅταν κουρασθοῦν ἀπὸ αὐτά, εἶναι τόσο εὔκολο νὰ τὶς ἐξαλείψετε, μὲ ζεστὸ νερὸ καὶ νὰ βγάλετε ἄλλες χαλκομανίες μὲ καινούργια μοτίβα.

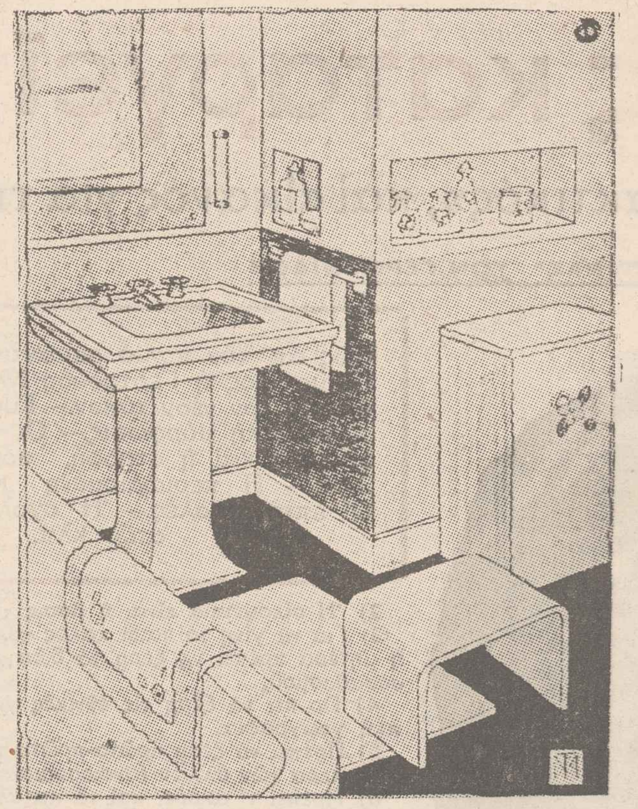

Ἀλλὰ γιατὶ νὰ μὴν ντεκοράρετε καὶ τὸ δωμάτιο τοῦ μπάνιου μὲ χαλκομανίες; Θὰ εἶναι πολὺ πιὸ εὔθυμο. Καὶ τὰ διάφορα μπουκαλάκια ποὺ ἔχετε στὸ μπάνιο, θὰ εἶναι πιὸ καλαίσθητα, ὅταν εἶναι στολισμένα μὲ ἕνα πολύχρωμο λουλουδάκι.

Ἐμπρός, λοιπόν, βαλθῆτε στὴν διασκεδαστικὴ αὐτὴ ἐργασία καὶ ξαναγίνετε παιδιὰ ἀγοράζοντας χαλκομανίες, γιὰ νὰ ντεκοράρετε μὲ εὔθυμο τρόπο τὸ δωμάτιο τῶν παιδιῶν καὶ τὸ δωμάτιο τοῦ μπάνιου σας.

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙ

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΝΑΤΡΕΦΩΝΤΑΙ ΑΠΛΑ

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΝΑΤΡΕΦΩΝΤΑΙ ΑΠΛΑ

«Τὸ παιδὶ αὐτὸ μὲ τρελλαίνει», ἔλεγε μιὰ νέα μητέρα. Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ γεννήθηκε δὲν βρίσκω ἡσυχία, οὔτε μέρα, οὔτε νύχτα. Εἶνε ἕνας ἀληθινὸς τύραννος καὶ ἐὰν ἐξακολουθήσῃ αὐτὴ ἡ κατάστασις, ὡρισμένως θὰ τρελλαθῶ».

Καὶ ἐν τούτοις ὅταν ὁ «τύραννος» δὲν ἦταν ἀκόμη μέσα στὴν κούνια του παρὰ ἕνα μικρὸ κόκκινο πραγματάκι, αὐτὴ ἡ νέα μητέρα, ὅπως χιλιάδες ὅμοιές της, ἔγερνε τὴν ὥρα ποὺ κοιμόντανε πάνω ἀπὸ τὴν κούνια καὶ ἀναστατωμένη ἀπὸ τρυφερότητα καὶ ἀγωνία γιὰ τὸ εὔφθαυστο αὐτὸ πραγματάκι, ψιθύριζε σιγὰ-σιγά: «Παιδί μου, μικρό μου. εἰς τὸ ἑξῆς σὲ σένα θὰ ἀφιερώσω τὴν ζωήν μου. Κάθε θυσία γιὰ σένα θὰ εἶνε χαρὰ γιὰ μένα».

Σήμερα βρίσκει ὅτι εἶνε πολὺ βαρὺ τὸ καθῆκον της καὶ ὅτι κουράζεται ὑπερβολικά. Τρυφερὲς καὶ προσεκτικὲς μητέρες, σκεφθῆτε καλά, ὅτι πολὺ συχνὰ οἱ προλήψεις, οἱ ἀνησυχίες καὶ μιὰ ἀγάπη τυφλὴ καὶ τυραννικὴ περιπλέκουν τὴν ἀνατροφὴ τοῦ παιδιοῦ, γιὰ τὸ κακὸ τὸ δικό του καὶ τὸ δικό σας.

ΣΤΑ ΠΡΩΤΑ ΧΡΟΝΙΑ, ΣΤΗΝ ΕΝΤΕΛΩΣ ΦΥΣΙΚΗ ΖΩΗ ΘΑ ΠΡΟΣΑΡΜΟΣΕΤΕ ΤΟΝ ΝΟΜΟ ΤΗΣ ΑΠΛΟΤΗΤΟΣ

Ἤδη ἁπλοποίησαν πολὺ—καὶ εἶνε εὐτύχημα αὐτὸ—τὸ ντύσιμο τῶν μωρῶν. πέρασε δὲ ὁ καιρὸς ποὺ τύλιγαν τὰ μωρὰ σφιχτὰ μέσα στὶς φασκές, οἱ ὁποῖες ἐμπόδιζαν τὴν ἐλεύθερη κυκλοφορία τοῦ αἵματος καὶ τὶς κινήσεις των. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἀκολουθήσετε καὶ ἄλλους ὑγιεινοὺς ὅρους: Νὰ μὴν κουνᾶτε ποτὲ τὸ μωρό σας καὶ νὰ μὴν τὸ παίρνετε στὰ χέρια. Ἂν δὲν μπορεῖτε νὰ τὸ ἀκοῦτε νὰ κλαίῃ, νὰ πηγαίνετε σὲ ἄλλο δωμάτιο, ἀφοῦ προηγουμένως βεβαιωθῆτε ὅτι δὲν τὸ ἐνοχλεῖ τίποτα ἢ ὅτι δὲν τὸ τσιμπᾶ καμμιὰ παραμάνα. Νὰ τὸ ἀφίνετε νὰ μάθῃ νὰ κοιμᾶται μόνο του. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, γιὰ τὸ δικό του καλὸ καὶ γιὰ τὸ δικό σας, θὰ συνηθίσῃ νὰ μὴν κλαίῃ.

Ἀντὶ νὰ παίζετε μαζί του, νὰ τὸ ἀφίνετε ἥσυχο στὴν κούνια του καὶ ὅταν θὰ εἶνε μεγαλείτερο νὰ τὸ ἀφίνετε νὰ παίζῃ μόνο του μὲ ἀντικείμενα ἁπλᾶ καὶ γερά, χωρὶς νὰ ἔχουν γωνίες, ἀρκετὰ δὲ μεγάλα, ὥστε νὰ μὴ μπορῇ νὰ τὰ βάζῃ στὸ στόμα του.

Νὰ μάθετε τὸ παιδὶ νὰ κοιμᾶται σκοτεινά. Εἶνε πιὸ ἁπλό, πιὸ οἰκονομικὸ αὐτὸ καὶ ἡ ὑγεία τοῦ κορμιοῦ καὶ τοῦ μυαλοῦ του κερδίζουν περισσότερο.

ΟΤΑΝ ΤΟ ΜΩΡΟ ΓΙΝΕΤΑΙ ΠΑΙΔΙ ΠΡΟΣΟΧΗ ΣΤΟΝ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ ΤΟΥ

Τὰ χρόνια περνοῦν... Ὁ «μικρὸς ἀνθρωπάκος» δὲν εἶνε πιὰ ἡ παχουλὴ ρὸζ σάρκα, ποὺ σᾶς τυραννοῦσε.

Εἶνε πέντε χρόνων... ἕξ χρόνων... Τὰ καθήκοντά σας μεγαλώνουν ἀπὸ χρόνο σὲ χρόνο. Δὲν ἀρκεῖ πιὰ νὰ ἐπαγρυπνῆτε στὶς φυσικές του ἀνάγκες. Ὁ χαρακτῆρας του σχηματίζεται, ἡ καρδιά του καὶ ἡ ἐξυπνάδα του ξυπνοῦν, ἡ θέλησίς του ἐκδηλώνεται. Μὴ γίνετε σκλάβες τοῦ παιδιοῦ σας. Συνηθίσετε νὰ τοῦ παρουσιάζετε σὰν παιχνίδι τὸ καθῆκον του νὰ ὑπηρετῆται μόνο του καὶ νὰ σᾶς ὑπηρετῇ.

Ἀπὸ ἕξη χρόνων πρέπει νὰ μάθετε στὸ παιδὶ νὰ πλένεται καὶ νὰ παίρνῃ μόνο του τὸ μπάνιο του. Ἐσεῖς θὰ τὸ ἐπιβλέπετε μόνον.

Νὰ τὸ μάθετε νὰ στρώνῃ τὸ τραπέζι, νὰ τοποθετῇ ὅ,τι πρέπει νὰ μεταφέρῃ μέσα σ' ἕνα πανεράκι καὶ νὰ μιμῆται τὸν τρόπο, μὲ τὸν ὁποῖον τὸ στρώνετε ἐσεῖς. Θὰ εἶνε ὑπερήφανο καὶ εὐτυχισμένο γιὰ τὴν ἐμπιστοσύνη ποὺ τοῦ δείχνετε καὶ γρήγορα θὰ σᾶς ἐξυπηρετῇ σὲ πολλὰ πράγματα μέσα στὸ σπίτι.

Ἂν ἔχετε ἕνα μικρὸ κῆπο, νὰ τὸ μάθετε νὰ τὸν ξεβοτανίζῃ. Θὰ τὸ κάνῃ αὐτὸ μὲ περισσότερη εὐχαρίστησι ἀπὸ σᾶς.

Η ΠΙΟ ΔΥΣΚΟΛΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΕΙΝΕ ΟΤΑΝ ΠΛΗΣΙΑΖΕΙ Η ΕΦΗΒΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ

Ὀκτὼ χρόνων... Δέκα χρόνων... Στὴν ἀνατροφὴ προστίθεται καὶ ἡ μόρφωσις. Μὴν ἀναμιγνύετε πρόωρα τὸ παιδὶ στὸν τρόπο ποὺ χρησιμοποιεῖτε τὸν καιρό σας καὶ στὴν ζωήν σας. Μὴ δημιουργεῖτε ἀνύπαρκτα καθήκοντα δι' αὐτὸ καὶ μὴν πιστεύετε ὅτι κάθε θυσία ἐκ μέρους σας εἶνε καὶ ὠφέλιμη γιὰ τὸ παιδί σας. Καὶ ἐν πρώτοις, μὴν ἀποπειραθῆτε νὰ τὸ διδάξετε σεῖς οἱ ἴδιοι. Ἐξελέγχετε μόνον ἂν ἐκτελῇ καλῶς τὴν ἐργασία του.

Νὰ ἀνατρέφετε ἁπλᾶ τὰ παιδιά σας. Στὸ τέλος τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας τὸ παιδί σας ἀποκτᾷ προσωπικότητα.

Θὰ σᾶς δώσωμε δυὸ συμβουλὰς ἀκόμη, πρὶν ἀφήσετε τὸ παιδί σας νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀνδρός. Δὲν πρέπει νὰ τοῦ ἐπιβάλλετε ἐσεῖς τὸ στάδιον, τὸ ὁποῖον θὰ ἀκολουθήσῃ. Πολλοὶ οἰκογενειακοὶ καυγάδες ἔχουν αὐτὸ ὡς ἀφορμή. Τὸ μόνο ποὺ πρέπει νὰ κάνετε εἶνε νὰ συμβουλεύσετε τὸ παιδί σας. Ἐὰν εἶνε ἀνάγκη νὰ σᾶς διαδεχθῇ ὁ γυιός σας εἰς τὰς ἐργασίας σας, προτιμότερο εἶνε νὰ ἀρχίσῃ ἐργαζόμενος πλησίον κάποιου ἄλλου. Τέλος, ὅταν τὸ παιδί σας θὰ ἔλθῃ νὰ σᾶς ἐμπιστευθῇ δειλὰ-δειλὰ ὅτι ἀγαπᾷ καὶ σκέπτεται νὰ δημιουργήσῃ τὴν φωλιά του, τὸ καλλίτερο ποὺ ἔχετε νὰ κάνετε καὶ στὴν περίπτωσι αὐτὴ εἶνε νὰ περιορισθῆτε πάλι σὲ συμβουλές. Οἱ γονεῖς, οἱ ὁποῖοι ὑπῆρξαν περισσότερο διακριτικοί, ἀκούστηκαν καὶ ἀγαπηθήκανε πάντοτε περισσότερο ἀπὸ τὰ παιδιά των. Ὁ ἐγωϊσμός σας δὲν ἔχει νὰ πάθῃ τίποτα ἂν φανῆτε διακριτικοί, ὅπως σᾶς συμβουλεύομε. Γιατὶ ὅταν τὰ παιδιὰ ἔχουν ἐνηλικιωθῆ πιὰ δὲν ἐναπόκειται σὲ σᾶς, ἀλλὰ σ' αὐτὰ τὰ ἴδια νὰ δημιουργήσουν τὴν εὐτυχία τους.

ΕΡΓΟΧΕΙΡΟ

ΚΕΝΤΗΤΕΣ ΜΠΛΟΥΖΕΣ

Θὰ εἶναι πολὺ τῆς μόδας, ἐφέτος, οἱ κεντητὲς μπλοῦζες. Ὅταν τὶς περσινές σας μπλοῦζες τὶς γαρνίρετε μὲ λίγο κέντημα, θὰ τοὺς δώσετε τὴν μοντέρνα νότα.

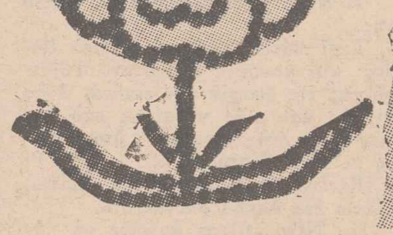

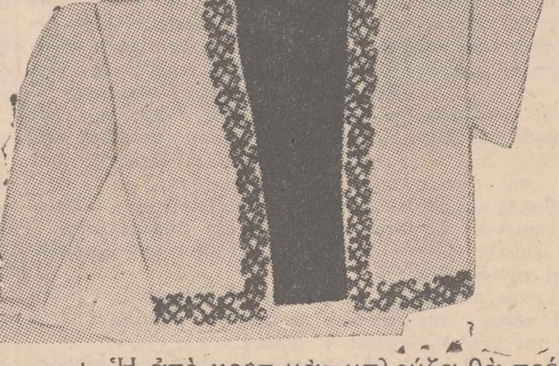

Σᾶς δίνομε μερικὰ χαριτωμένα μοτίφ, ποὺ μπορεῖτε νὰ τὰ κεντήσετε ἀνάλογα ποὺ θέλετε ἡ μπλούζα σας νὰ εἶναι ὀλιγώτερο ἢ περισσότερο ἀμπιγιέ, μὲ κλωστὴ χρυσῆ ἢ ἀσημένια, μὲ μαλλὶ μὲ παγιέττες ἢ μὲ μεταξωτὸ κορδονέτο.

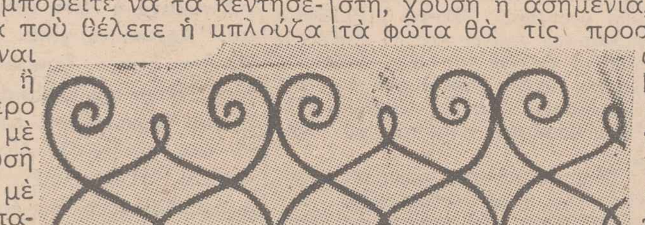

Ὅλα αὐτὰ τὰ εἴδη τῶν κεντημάτων εἶναι πολὺ στὴ μόδα καὶ θὰ κάνουν τὶς μπλοῦζες σας νὰ φαίνωνται σὰν καινούργιες. Ἂν ἔχετε μιὰ μπλούζα ἀπὸ μουσελίνα, μπορεῖτε νὰ τὴν κεντήσετε μὲ παγιέττες, σὲ ἕνα τόνο σκουρότερο ἀπὸ τὸ χρῶμα τῆς μπλούζας, ἢ μὲ μεταξωτὸ κορδονέτο.

Μιὰ μπλούζα ἀπὸ ζέρσεϋ θὰ εἶναι πολὺ ὡραία, ἂν τὴν κεντήσετε μὲ μαλλί, σὲ ἁρμονικὸ ἀντίθετο χρωματισμὸ μὲ τὴν μπλούζα.

Ἡ ἀπὸ κρεπ μὰτ μπλούζα θὰ πρέπει νὰ κεντηθῇ μὲ μετάλλινη κλωστή, χρυσῆ ἢ ἀσημένια, ἡ ὁποία μὲ τὰ φῶτα θὰ τὶς προσθέτῃ ὡραῖες ἀνταύγειες.

Γιὰ νὰ εἶναι κομψὴ καὶ περιποιημένη ἡ γυναῖκα, δὲν εἶναι ἀπαραίτητο νὰ τρέχῃ ὅλη μέρα στὶς μοδίστες. Πόσα πράγματα δὲν μπορεῖ νὰ φτιάξῃ μόνη, ὅταν ἔχῃ γοῦστο καὶ καλαισθησία, γιὰ νὰ παρουσιάζῃ, σχεδὸν μὲ τὸ τίποτα, ἀνανεωμένα καὶ μοντερνισμένα τὰ φορέματά της.

ΤΟ ΚΑΡΝΕ ΤΗΣ "ΓΥΝΑΙΚΑΣ"

ΟΙ ΑΝΑΓΝΩΣΤΡΙΕΣ ΜΑΣ ΕΡΩΤΟΥΝ ΚΑΙ ΕΜΕΙΣ ΑΠΑΝΤΟΥΜΕ

ΑΝ ΠΛΕΞΩ ΕΝΑ ΜΑΛΛΙΝΟ ΔΑΝΤΕΛΛΕ ΦΟΡΕΜΑ, ΘΑ ΜΠΟΡΩ ΝΑ ΤΟ ΦΟΡΩ ΩΣ ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΟ ;

Ἀπάντησις: Πρῶτα-πρῶτα σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σας λόγια, τὸν ἐνθουσιασμὸ ποὺ δεικνύετε γιὰ τὸ περιοδικό μας καὶ τὴν προσπάθεια ποὺ κάνετε γιὰ τὴν διάδοσί του. Ἂν ὅλες οἱ ἀναγνώστριές μας φροντίζουν ὅπως ἐσεῖς γιὰ τὴν διάδοσί του, τότε ἡ «Γυναῖκα» θὰ μπορέσῃ νὰ καλλιτερεύσῃ ἀκόμη περισσότερον τὴν ὕλη της καὶ θὰ ἐξυπηρετῇ πολὺ καλλίτερα τὸν γυναικεῖο κόσμο.

Τὸ μάλλινο δαντελλὲ φόρεμα, θὰ μπορῆτε πολὺ καλὰ νὰ τὸ φορῆτε τὸ ἀπόγευμα. Τὰ δαντελλὲ φορέματα θὰ εἶναι πολὺ τῆς μόδας τὸν χειμῶνα. Καὶ οἱ δαντέλλες τοῦ χεριοῦ εἶναι πολὺ πιὸ σὶκ ἀπὸ τὶς ἄλλες. Νὰ προσέξετε μόνο νὰ κάνετε καλὴ ἐφαρμογή.

Ἀπάντησις στὸ Ναυτάκι: Θὰ βουρτσίζετε κάθε μέρα τοὺς γοφούς σας μὲ σκληρὴ βούρτσα, νερὸ καὶ σαποῦνι. Στὴν ἀρχὴ μαλακά, ἕως ὅτου συνηθίσουν. Θὰ κάνετε κάθε μέρα τὶς ἀσκήσεις ποὺ δημοσιεύσαμε στὸ προηγούμενο φύλλο καὶ θὰ κοιμᾶσθε σὲ ξύλινο κρεββάτι, μὲ λεπτὸ στρῶμα. Ἂν ἐπιμένετε σ' αὐτὰ ποὺ σᾶς ὑποδεικνύομε, θὰ δῆτε μεγάλη βελτίωσι. Μὴν ἀπελπισθῆτε ὅμως γρήγορα, γιατὶ χρειάζεται χρόνος γιὰ νὰ ἀδυνατίσουν οἱ γοφοί. Ἡ θεραπεία αὐτὴ εἶναι ἀποτελεσματικὴ καὶ ἀνέξοδος.

ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΣΑ ΝΑ ΕΞΑΚΡΙΒΩΣΩ ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΜΟΔΑ. ΤΑ ΔΥΟ ΜΟΝΑ ΚΡΕΒΒΑΤΙΑ Ή ΤΟ ΕΝΑ ΔΙΠΛΟ;

Ἀπάντησις: Καὶ τὰ δυὸ θὰ εἶναι πάντοτε τῆς μόδας. Ἀλλὰ ἡ μητέρα σας πολὺ φρόνιμα σᾶς συμβουλεύει ὅτι πιὸ πρακτικὸ εἶναι τὰ δυὸ μονὰ κρεββάτια καὶ γι' αὐτό, νὰ ἀκούσετε τὴν συμβουλή της καὶ δὲν θὰ μετανοιώσετε. Νὰ κάνετε τὰ σενδόνια σας γιὰ μονὰ κρεββάτια. Εἶναι καὶ πιὸ πρακτικὸ καὶ πιὸ ὑγιεινὸ νὰ ἔχετε δυὸ κρεββάτια. Θὰ μᾶς ἔπιανε πολὺ χῶρο νὰ ἐξηγήσωμε ὅλους τοὺς πρακτικοὺς καὶ ὑγιεινοὺς λόγους.

ΣΑΣ ΠΑΡΑΚΑΛΩ ΝΑ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΤΕ ΣΤΗΝ ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΠΛΕΚΤΙΚΗΣ ΕΝΑ ΜΑΛΛΙΝΟ ΦΟΥΣΤΑΝΑΚΙ ΓΙΑ ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ 8 ΕΤΩΝ.

Ἀπάντησις: Μόλις λάβομε τὰ νέα μοντέλλα πλεκτικῆς, θὰ φροντίσωμε νὰ βροῦμε μέσα σ' αὐτὰ τὸ φουστανάκι ποὺ θέλετε γιὰ τὴν κορούλα σας.

Ἀπάντησις στὴν Κυρίαν Μαριγούλα Β. Πάτρας: Μᾶς συνεκίνησε πολὺ τὸ γράμμα σας, ἀλλὰ ἀτυχῶς δὲν εἶναι τῆς ἁρμοδιότητος καὶ τῆς δικαιοδοσίας μας νὰ σᾶς κάνωμε καμμιὰ βοήθεια στὴν ὑπόθεσί σας. Ὁ προορισμὸς τῆς στήλης αὐτῆς ἄλλως τε εἶναι νὰ δίδῃ ὁδηγίες καὶ συμβουλὲς στὶς ἀναγνώστριες τοῦ περιοδικοῦ μας σὲ ζητήματα ποὺ ἀφοροῦν ἀποκλειστικῶς τὴν ὑγιεινή, τὴν μόδα καὶ τὸ νοικοκυριό.

Ο Dr KURT ZIMMERMANN
ΠΕΡΙ ΤΩΝ
ΓΕΡΜΑΝΙΚΩΝ ΒΑΦΩΝ "ARTI"

Ὁ γνωστὸς Γερμανὸς χημικὸς DR KURT ZIMMERMANN, ἐρωτηθεὶς ἐν Βερολίνῳ περὶ τῶν Βαφῶν «ARTI» ἀπήντησεν ὡς ἑξῆς:

«Διὰ τὰς Γερμανικὰς Βαφὰς «ARTI» φρονῶ, ὅτι εἶνε περιττὴ ἡ γνώμη μου, διότι ἐπ' αὐτῶν ἔχει ἤδη ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἀποφανθῆ διὰ τῆς ἀλανθάστου προτιμήσεώς του τὸ κοινὸν ὁλοκλήρου τῆς Ὑφηλίου. Ἐν πάσῃ περιπτώσει καὶ ἡ ἰδική μου γνώμη εἶνε, ὅτι αἱ Βαφαὶ «ARTI» εἶνε προϊὸν μεγίστης ἐπιστημονικῆς ἀξίας μὲ ὄντως ἐξαιρετικὰ προτερήματα, δύναμαι δὲ προσθέτως νὰ βεβαιώσω, ὅτι αἱ Γερμανικαὶ Βαφαὶ «ARTI» δὲν εἶνε ἁπλῶς ἀνώτεραι ὅλων τῶν ἄλλων Βαφῶν, ἀλλ' ὅτι εἶναι αἱ μοναδικαὶ ἐν τῷ κόσμῳ ὑπάρχουσαι Βαφαί, μὲ τὰς ὁποίας νὰ δύναταί τις ἀφόβως νὰ βάψῃ μόνος του, μὲ ἀφάνταστον ἐπιτυχίαν καὶ στερεότητα καὶ τὸ πολυτιμότερον ὕφασμα, οἱασδήποτε ποιότητος καὶ ἂν εἶνε τοῦτο.»

ΜΑΘΗΜΑ ΠΛΕΚΤΙΚΗΣ

ΚΟΜΨΗ ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΗ ΜΠΛΟΥΖΑ

Τὴν κομψὴ αὐτὴ μπλούζα, θὰ τὴν πλέξετε μὲ ρὸζ λεπτὸ μαλλί, γιὰ νὰ τὴν φορῆτε τὸ φθινόπωρο μὲ τὸ φανελλένιο σας ταγιέρ.

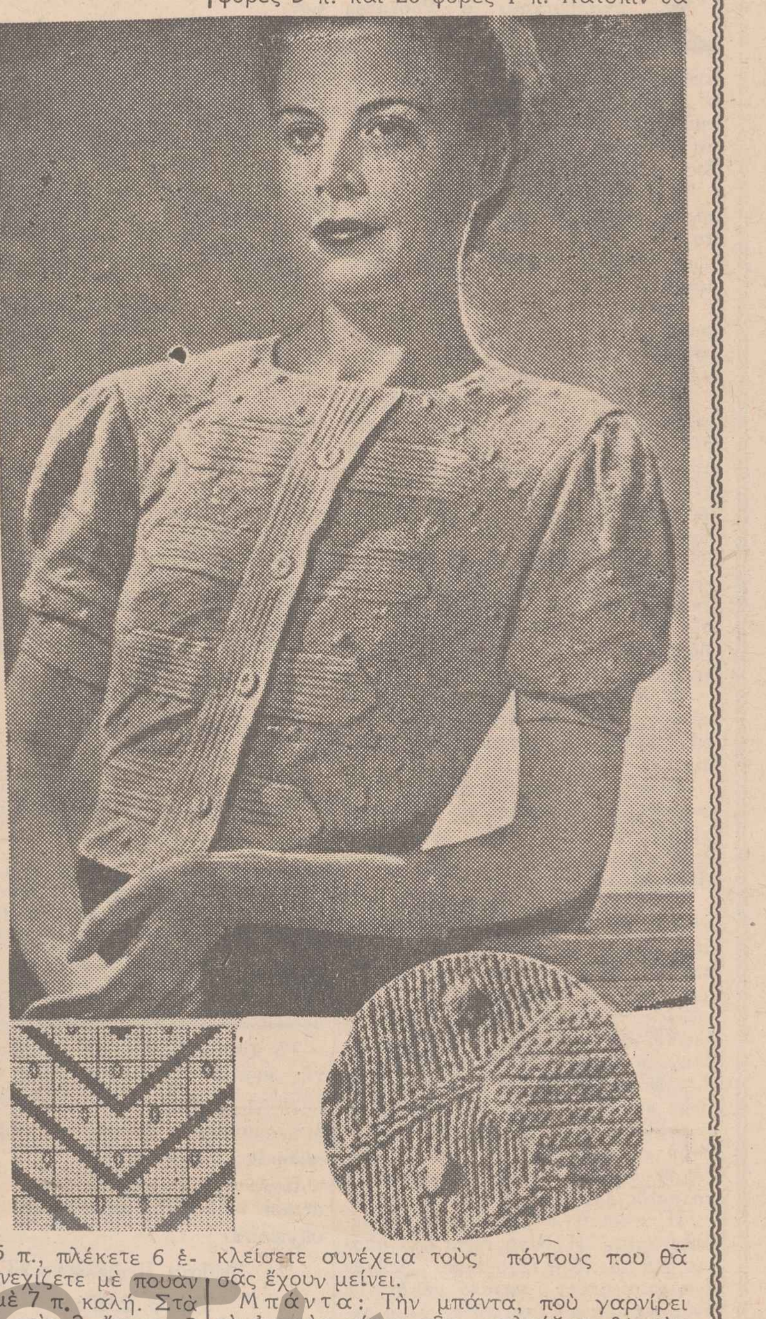

Ὑλικά: 150 γρ. μαλλὶ τρίκλωνο ρόζ, 4 κουμπιὰ φιλντισένια. Βελόνες ἀρ. 2 ½, 1 κροσεδάκι

Βελονιές: Λάστιχο 1 π. καλὴ 1 π. ἀνάποδη. Πουὰν ντὲ σεβρόν. Τὸ μικρὸ τετράγωνο σχέδιο ποὺ σᾶς δίνομε, θὰ σᾶς βοηθήσῃ γιὰ νὰ πλέξετε τὸ πουὰν ντὲ σεβρόν. Τὰ ἄσπρα τετράγωνα, θὰ τὰ πλέκετε ἀπὸ τὴν καλή. τὰ δὲ μαῦρα ἀπὸ τὴν ἀνάποδη.

Ἐμπρόσθιο μέρος: Περνᾶτε 112 π. καὶ πλέκετε λάστιχο 6 ἑκατοστά. Στὸ σημεῖον αὐτὸ χωρίζετε τὸ πλεκτό σας, ἀκριβῶς εἰς τὸ μέσον. 56 π. γιὰ τὴν δεξιὰ πλευρά, 50 γιὰ τὴν ἀριστερή. Πλέκετε πρῶτα τὴν ἀριστερὴ πλευρά, ἀρχίζοντας μὲ 11 π. ἀπὸ τὴν καλή. Στὰ 0 μ. 20 ὕψος, θὰ αὐξήσετε στὴν πλευρὰ τῆς πλαϊνῆς ραφῆς, 3 φορὲς 1 π. κάθε 8 σειρές, 2 φορὲς 1 π. κάθε 6 σειρές, 3 φορὲς 1 π. κάθε 4 σειρές. Στὰ 0 μ. 31 ὕψος, θὰ σχηματίσετε τὴν μασχάλη, κλείνοντας κάθε 2 σειρὲς 6 π., 2 π., 3 φορὲς 1 π. Στὰ 0 μ. 44 ὕψος, θὰ σχηματίσετε τὸ ντεκολτέ, κλείνοντας στὴν πλευρὰ τοῦ ντεκολτὲ συνέχεια 20 π. Ὅταν ἡ μασχάλη ἔχει ὕψος 0 μ. 17, θὰ σχηματίσετε τὸν ὦμο, κλείνοντας κάθε 2 σειρὲς 4 φορὲς 7 π., 1 φορὰ 5 π.

Θὰ τελειώσετε κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο, τὴν δεξιὰ πλευρά, ἀλλὰ ἀρχίζοντας μὲ 3 π. καλή.

Πλάτη: Περνᾶτε 105 π., πλέκετε 6 ἑκατοστὰ λάστιχο καὶ συνεχίζετε μὲ πουὰν ντὲ σεβρόν, ἀρχίζοντας μὲ 7 π. καλή. Στὰ 0 μ. 20 ὕψος, αὐξάνετε στὶς 2 ἄκρες, 2 φορὲς 1 π. κάθε 8 σειρές, 2 φορὲς 1 π. κάθε 6 σειρές, 3 φορὲς 1 π. κάθε 4 φορές. Στὰ 0 μ. 31 ὕψος, σχηματίζετε τὶς μασχάλες, κλείνοντας στὶς 2 ἄκρες κάθε 2 σειρὲς 4 π 6 φορὲς 1. Ὅταν οἱ μασχάλες ἔχουν ὕψος 0 μ. 16, θὰ σχηματίσετε τοὺς ὤμους, κλείνοντας στὶς 2 ἄκρες, κάθε 2 σειρὲς 7 φορὲς 4 π., 5 π. Ἀλλὰ ὅταν κλείσετε 20 π. γιὰ κάθε ὦμο, θὰ σχηματίσετε τὸ ντεκολτέ, κλείνοντας συνέχεια τοὺς 32 μεσαίους πόντους.

Μανίκι: Περνᾶτε 75 π., τοὺς πλέκετε μὲ πουὰν ντὲ σεβρόν, ἀρχίζοντας μὲ 6 π. καλή. Ἀφοῦ πλέξετε 3 σειρές, θὰ αὐξήσετε στὶς 2 ἄκρες, 23 φορὲς 1 π. κάθε 2 σειρές. Στὰ 0 μ. 13 ὕψος, θὰ σχηματίσετε τὸ ἐπάνω στρογγυλὸ μέρος τοῦ μανικιοῦ, κλείνοντας στὶς 2 ἄκρες κάθε 2 σειρὲς 2 φορὲς 3 π. καὶ 26 φορὲς 1 π. Κατόπιν θὰ κλείσετε συνέχεια τοὺς πόντους ποὺ θὰ σᾶς ἔχουν μείνει.

Μπάντα: Τὴν μπάντα, ποὺ γαρνίρει τὸ ἐμπρὸς μέρος τῆς μπλούζας, θὰ τὴν πλέξετε μὲ τὸ κροσεδάκι καθὼς καὶ τὶς μικρὲς ὁριζόντιες μπάντες. Στὴν μεγάλη μπάντα, θὰ κάνετε 4 κουμπότρυπες.

Μπορτούρα γιὰ τὰ μανίκια: Μὲ τὸ κροσεδάκι θὰ περάσετε στὰ μανίκια, γύρω-γύρω, πόντους καὶ θὰ πλέξετε μιὰ μπορτούρα στρογγυλή, 4 ἑκατοστὰ φάρδος.

Συναρμολόγησις: Τοποθετεῖτε πρῶτα τὶς μπάντες, ποὺ σχηματίζουν τὴν γαρνιτούρα τῆς μπλούζας, καὶ κατόπιν ράβετε τὶς πλαϊνὲς ραφὲς καὶ τοὺς ὤμους καὶ τοποθετεῖτε τὰ μανίκια, στὰ ὁποῖα κάνετε λίγες σοῦρες, στὸ ἐπάνω μέρος.

Η ΕΙΔΙΚΗ

ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΚΟΥΖΙΝΑ

ΡΩΣΣΙΚΑ ΜΠΙΦΤΕΚΙΑ

Διαλέγετε ἕνα καλὸ κομμάτι κρέας γιὰ κιμᾶ. Πρὶν τὸ βγάλετε κιμᾶ, τὸ καθαρίζεται καλὰ ἀπὸ τὰ νεῦρα καὶ τὸ πάχος. Βάζετε τὸν κειμᾶ μέσα σὲ λεκάνη, τὸν ραντίζετε μὲ λίγο γάλα καὶ τὸν ζυμώνετε. Κατόπιν, βρέχετε τὰ χέρια καὶ πλάθετε τὸν κειμᾶ σὲ μπιφτέκια, δηλαδὴ σὰν διπλοὺς κεφτέδες, τοὺς ὁποίους κάνετε σωτὲ στὸ τηγάνι μὲ βούτυρο. Δὲν πρέπει οὔτε νὰ ξεροψηθοῦν, οὔτε νὰ μείνουν ὠμά. Τὰ ἁλατίζετε ὅταν ἔχουν μισοψηθῆ στὸ τηγάνι. Ἀφοῦ ψηθοῦν τὰ σερβίρετε σὲ πιατέλα. Στὸ τηγάνι, κατόπιν ρίχνετε δυὸ-τρεῖς κουταλιὲς νερό, λίγο ἁλάτι, καὶ ἀφοῦ πάρῃ ἕνα δυὸ βράσεις, περιχύνετε μὲ αὐτὸ τὰ μπιφτέκια.

ΚΡΟΚΕΤΤΕΣ ΜΕ ΡΥΖΙ

Οἱ κροκέττες μὲ ρύζι γίνονται ἀραιότερες, ὅταν βράσετε τὸ ρύζι μέσα σὲ ζουμί. Μέσα σὲ ἀνάλογο ζουμὶ βράζετε 1½ φλυτζάνι ρύζι. Σκεπάζετε τὴν κατσαρόλα καὶ τὸ ἀφίνετε νὰ σιγοβράσῃ ὅπως τὸ πιλάφι, δηλαδὴ ἕως ὅτου πιῇ ὅλο τὸ ζουμί. Μόλις τὸ κατεβάσετε ἀπὸ τὴν φωτιά, καθὼς εἶναι ἁλάτι, πιπέρι καὶ λίγο μοσχοκάρυδο, ἂν μένο, 20 δρ. ζαμπὸν ψιλοκομμένο, ἀνάλογο ζεστό, ρίχνετε στὸ ρύζι 25 δρ. τυρὶ τριμθέλετε: Τὰ ἀνακατεύετε καλὰ μὲ ξύλινη κουτάλα νὰ γίνουν μιὰ μᾶζα. Ἂν τὸ ρύζι εἶναι στεγνὸ προσθέετε τὸν κρόκο ἑνὸς αὐγοῦ, ἀναλυμένο μὲ λίγο νερό. Τὶς κροκέττες πρέπει νὰ τὶς πλάσετε ἐνόσῳ εἶναι ζεστὴ ἡ μᾶζα. Ἀλευρώνετε τὰ χέρια καὶ πλάθετε τὶς κροκέττες. Πρέπει νὰ τὶς σφίγγετε γιὰ νὰ συγκολληθοῦν καλά. Κατόπιν τὶς πανέρετε μὲ αὐγὸ καὶ γαλέττα καὶ τὶς τηγανίζετε σὲ πολὺ ζεστὴ φριτούρα.

ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Μπορεῖτε εὔκολα νὰ ἐξαλείψετε τοὺς λεκέδες ποὺ κάνουν οἱ μυῖγες πάνω στὰ μετάλλινα ἀντικείμενα, ἂν τοὺς τρίψετε μὲ ἕνα κομμένο κρεμμύδι. Τὸ ἀντικείμενο ποὺ θὰ καθαρίσετε μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, θὰ ἀπαλλαγῇ γιὰ πολὺ καιρὸ ἀπὸ τὶς μυῖγες, γιατὶ δὲν μποροῦν νὰ ὑποφέρουν τὴν μυρωδιὰ τοῦ κρεμμυδιοῦ.

* * *

Δὲν πρέπει ποτὲ νὰ χύνετε τὸ νερό, μέσα στὸ ὁποῖον βράσατε πατάτες. Τὸ νερὸ αὐτὸ χρησιμεύει γιὰ νὰ ἐξαλείφετε τοὺς λεκέδες, νὰ καθαρίζετε, νὰ πλένετε κλπ. Νὰ τὸ διατηρῆτε μέσα σ' ἕνα μπουκάλι, γιὰ νὰ τὸ ἔχετε πάντοτε πρόχειρο.

* * *

Τὸ γάλα ὅταν τὸ ἔχετε στὴ φωτιά, δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ φουσκώσῃ καὶ νὰ σᾶς χυθῇ, ὅταν τοῦ προσθέσετε μιὰ κουταλιὰ τοῦ καφὲ ζάχαρι.

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Εἶμαι ἡ γυναῖκα του

ΤΗΣ ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΡΛΑΫΛ

33ον

ΣΤΟ ἴδιο αὐτὸ κρεββάτι, ἀγαπηθήκαμε ὁ Ροβέρτος κι' ἐγώ. Καὶ εἶναι ὑπερτάτη εἰρωνία νὰ μποροῦν οἱ ἄνδρες κι' οἱ γυναῖκες νὰ φθάσουν σ' αὐτὴ τὴν χωρὶς ὄνομα οἰκειότητα, γιὰ ν' ἀνακαλύψουν ἐν ἐσχάτη ἀναλύσει, ὅτι ἕνα ὕστατο ἐμπόδιον ὑπάρχει ἀκόμη.

Ὁ Ροβέρτος δὲν ἀντιπροσώπευε πλέον γι' αὐτὴν μιὰ πραγματικότητα.

— Ροβέρτε, Ροβέρτε, ποῦ εἶσαι λοιπόν;

Ἄδικα τὸν καλοῦσε. Δὲν μποροῦσε νὰ ἰδῇ παρὰ τὸν Νέλσον, ξαπλωμένο, μεθυσμένο, στὸ ντιβάνι στὸ ἐπιπλωμένο διαμέρισμά της.

Ὁ Νέλσον σηκώθηκε γιὰ νὰ πάρῃ νερό. Στεκόταν μὲ δυσκολία στὰ πόδια του καὶ τὴν ὥρα ποὺ πῆγε νὰ ξαπλωθῇ πάλιν, μὲ τὸ ποτήρι στὸ χέρι, ἔπεσε στὸ πάτωμα. Τὸ ποτήρι ἐκύλησε στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ δωματίου, τὸ δὲ νερὸ χύθηκε στὸ χαλί. Ὁ Νέλσον σηκώθηκε μὲ κόπο, ἔκαμε μιὰ κίνησι νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ, ἐκείνη, ὅμως, τὸν ἀπώθησε μὲ ἀηδία καὶ αὐτὸς ξαναγύρισε στὸ ντιβάνι καὶ δὲν τὴν ἄφηκε πλέον ἀπὸ τὰ μάτια του.

Ἡ Νίνα τὸν κύτταξε κι' ἐκείνη μὲ τὴν συνείδησιν ὅτι αὐτὴ τὴν φορά ἔφθασε στὸν πυθμένα τῆς ἀπελπισίας.

Αὐτὸ τὸ πρόστυχο πλάσμα εἶχε ἀγαπήσῃ, εἶχε λατρεύσῃ. Τὸ κορμὶ αὐτοῦ τοῦ μπεκρῆ εἶχε σφίξη τὸ δικό της καὶ τὸ εἶχε γευθῆ. Ἐκείνη εἶχεν ὑποταχθῆ.

Ἀπόψε ἦλθε σὲ μένα, ὅπως θὰ πήγαινε σ' ἕνα δυσώνυμο οἶκο. Θεέ μου, τί ἁμαρτίες ἔχω κάνει, γιὰ νὰ μοῦ συμβῇ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα! Εἶμαι νικημένη, εἶμαι τσακισμένη, ἐχάλασα τὴν ζωή μου ὡς γυναίκα, ἐνῷ ἤθελα νὰ εἶμαι μιὰ γυναῖκα σ' ὅλη τὴν πληρότητα τῆς μοίρας της, ὅ,τι δὲ ἡ ζωὴ ἔδωκε στὴν γυναῖκα, στὴν μητέρα, αὐτό, αὐτὸ τὸ ἄτιμο κορμὶ ἑνὸς μεθυσμένου, αὐτὴ ἡ πλαδαρὴ καὶ καταραμένη σάρκα — αὐτὸ ὑποτίθεται ὅτι θὰ προστατεύσῃ τὸ παιδί μου!

Ἡ νευρικὴ κρίσις ἄρχισε νὰ ἐκδηλώνεται. Ἡ Νίνα πῆγε στὸ μπάνιο γιὰ νὰ πάρῃ λίγο νερό. Ἄνοιξε ἕνα ντουλαπάκι γεμᾶτο μὲ δισκία ἑνὸς ὑπνωτικοῦ· τὸ πῆρε, νοιώθοντας τὴν καρδιά της ἕτοιμη νὰ σπάσῃ. Ἦταν σὰν νὰ εἶχε κατεβῆ ἀπότομα στὸ μυαλό της ἕνα μαῦρο παραπέτασμα, ποὺ τὴν ἐχώριζε ἀπὸ τὴν ὑπόλοιπη ζωή, ποὺ τὴν ἄφηνε μόνη μὲ τὸν Νέλσον καὶ μὲ τὴν ἀηδία του.

— Χίλιες φορὲς προτιμότερο νὰ τελειώνω μ' ὅλα αὐτά!

Ἔρριξε μερικὰ δισκία στὴν παλάμη της· θὰ ἦταν ἀρκετὸ νὰ τὰ λυώσῃ σ' ἕνα ποτῆρι οὐΐσκυ καὶ ὁ Νέλσον θὰ ἔπινε καὶ θὰ ἔπινε κι' ἐκείνη κατόπιν καὶ θὰ ἦταν τὸ τέλος καὶ τῶν δύο καὶ τὸ τέλος τῆς διαφθορᾶς των.

Ἐπὶ τρία θανάσιμα λεπτά, ἡ Νίνα ἀκούμπησε στὸ λαβομάνο, καὶ χωρὶς νὰ καταλάβῃ γιατὶ τὸ φῶς καὶ ἡ ζωὴ ξαναγύρισαν στὸ μυαλό της· ἂν ἤθελε νὰ τὸν καταστρέψῃ, ἐσήμαινε, λοιπόν, ὅτι ἐπίστευε ἀκόμη στὸν ἔρωτα, στὸ ἔλεος, στὴν καλωσύνη... Μὰ εἶχε θελήσῃ νὰ τὸν ἐξοντώσῃ! — ἡ τρέλλα ὑποχωροῦσε — τὸ εἶχε σκεφθῆ, ἔστω καὶ μιὰ στιγμή! Νά, λοιπόν, τί ἦταν: μία φόνισσα!

Βλοσυρή, εἶχε τρέξῃ ἴσια μπροστά της, ἔτρεχε στὸν διάδρομο, ἄ! ποιὸς θὰ τὴν ἀπελευθέρωνε ἀπὸ αὐτὸ τὸ τέρας ποὺ εἶχε σταλάξῃ μέσα της τὸ φαρμάκι του—βοήθεια! βοήθεια!—καὶ τὴν εἶχε σπρώξῃ στὸν φόνο!

Τί θὰ ἔμοιαζε ἔτσι μὲ τὰ χέρια σηκωμένα, ἀναμαλλιασμένη, μὲ τὸ πρόσωπο ἀλλοιωμένο, μὲ τὰ μάτια ἐπλανῆ, ἔξαλλη; Εἶχε φθάσῃ, σὰν βολίδα, κοντὰ στὸν ἀνελκυστῆρα, ὅπου στεκόταν αὐτὸς ὁ ἄνδρας — ὁ Ροβέρτος — στηριζόμενος στὸ μπαστοῦνι του καὶ ὁ ὁποῖος, μηχανικῶς, ἀπεκαλύφθη ὅταν ἡ Νίνα ἐπλησίασε...

Στὰ πόδια του λιποθύμησε.

Ποτὲ δὲν ἔμαθε ἀκριβῶς τί εἶχε συμβῆ.

*

Ξημερώνει: τὸ βλέπω. Ὁ οὐρανὸς ζεστάθηκε, εἶναι ρόδινος καὶ μενεξεδένιος. Ἔρχεται ἡ μέρα. Τίποτε ἀπ' ὅ,τι μπορῶ νὰ κάνω δὲν θὰ εἶχε τὴν δύναμι νὰ μὲ σταματήσῃ. Καὶ θ' ἀνατέλλῃ ἀκόμα ἐπὶ αἰῶνες αἰώνων, θ' ἀνατέλλῃ χωρὶς ἐμένα, χωρὶς τὰ δισεκατομμύρια τῶν ἀνθρώπων, ποὺ θὰ μὲ ἀκολουθήσουν παρὰ τὴν σκληρότητά τους, τὸ μῖσός τους, τὶς ἀδικίες τους καὶ τὰ πάθη τους, εἰς πεῖσμα τοῦ θανάτου των. Ἡ μέρα ἔρχεται.

Ἡ αὐγὴ ἔφεγγε καὶ μεγάλωνε. Γέμιζε ὁλόκληρο τὸ παράθυρο. Μιὰ καινούργια μέρα.

Καὶ στὴν ἀνάμνησι τῆς φωνῆς τοῦ Ροβέρτου, τόσο καθαρῆς καὶ τόσο δυνατῆς, στὴν ἀνάμνησι τῶν λόγων αὐτῶν, ποὺ εἶχαν ξαναγεννήσῃ μέσα της τὸ θάρρος καὶ τὴν ἐλπίδα, ἡ Νίνα ἔνοιωσε νὰ γίνεται ἁπαλή, στοργική, ὑπάκοη. Τὸ κορμί της χαλάρωσε, ὅλοι οἱ μῦς της ξετεντώθηκαν, ἡ ἠρεμία κατέβηκε ἐπάνω της.

Εἶχε ἀποκοιμηθῆ.

Ἕνα ἐλαφρὸ κτύπημα ἀκούσθηκε στὴν πόρτα τοῦ δωματίου. Μέσ' ἀπὸ τὸν ἄβυσσο τοῦ ὕπνου, ἀπὸ τὶς ἀσφαλεῖς καὶ μακάριες περιοχὲς τοῦ ἀσυνειδήτου, ἡ Νίνα ἔνοιωσε νὰ τραβιέται στὴν ἐπιφάνεια τῆς ζωῆς. Ἡ Κόρα ἐρχόταν ν' ἀναγγείλῃ στὸν Ροβέρτο ὅτι ἦταν ὀκτὼ ἡ ὥρα: ἔπρεπε νὰ σηκωθῇ γιὰ τὸ γραφεῖο.

Ἡ Νίνα πιάσθηκε ἀπὸ τὸν ὕπνο, ἀπὸ τὴν ὁλοκληρωτικὴν εἰρήνην τοῦ ὕπνου.

Κοντά της, ὁ Ροβέρτος σηκωνόταν μὲ ἄπειρες προφυλάξεις, ἀφίνοντας ἕνα μεγάλο χῶρο κενὸ στὸ χλιαρὸ κρεββάτι. Μέσ' ἀπὸ μίαν ὁμίχλη ποὺ δὲν εἶχε ὄνομα, κάτι τὴν εἰδοποιοῦσε γιὰ τὶς προφυλάξεις τοῦ ἀνδρός της, γιὰ τὸν ὑπολογισμὸ τῶν κινήσεών του κι' ἡ φροντίδα αὐτή, αὐτὲς οἱ κινήσεις — τόσο ζεστές, τόσο γεμᾶτες ἔρωτα — εὕρισκαν τὸν ἀντίλαλό τους ἐντός της, ἤρχοντο νὰ ἐνσωματωθοῦν στὴν ἀνάμνησι τοῦ ἄλλου Ροβέρτου, ποὺ τὰ λόγια του εἶχαν ἀποδώσῃ στὸ κορμί της καὶ στὸ πνεῦμα της τὴν ἠρεμία καὶ τὴν γαλήνη.

Κατόπιν, βυθίσθηκε — βαθειά, βαθειά, — σὲ μίαν ἄβυσσο, ὅπου ὁ χρόνος καὶ ὁ χῶρος εἶχαν καταργηθῆ.

... Ν' ἀγαπᾷ! Τὸ παιδὶ ἡ Νίνα ἤθελε ν' ἀγαπᾷ. Ἡ γυναῖκα ἡ Νίνα ἤθελε ν' ἀγαπᾷ.

Λίγες στιγμὲς ἀργότερα ἔνοιωσε νὰ τὴν τραβᾷ ξανά, ἀπὸ κάτω πρὸς τὰ ἐπάνω, ἕνα εἶδος ρευστοῦ — ζωϊκοῦ ρευστοῦ. Ἦταν ὁ Ροβέρτος σκυμμένος ἐπάνω της, ὁ Ροβέρτος ποὺ τὸ ἄρωμά του εἶχε διεισδύσῃ ὥς τὴν βαθειὰ καρδιὰ τοῦ εἶναι της ποὺ διαστελλόταν ἀπὸ εὐτυχία. Ἡ Νίνα κοιμόταν, κοιμόταν, μὲ ὄρεξι.

Τὸ μεταξωτὸ μέσα μέρος τοῦ μπράτσου της ἦταν ἀκουμπισμένο στὸ μάγουλό της. Τὰ μαλλιά της ἦσαν χυμένα στὸ προσκέφαλο, τὸ φίλντισι τῆς ἐπιδερμίδος της ἔμοιαζε διάφανο. Ἀνάσαινε ἁπαλὰ καὶ κανονικά:

Σκυμμένος ἐπάνω της καὶ παρατηρῶντας τοὺς μελανοὺς κύκλους ποὺ εἶχαν σχηματισθῆ, κάτω ἀπὸ τὰ μάτια της, ὁ Ροβέρτος εὐχόταν διάπυρα νὰ τὴν ἰδῇ νὰ ξυπνήσῃ. Ἦταν ἀποφασισμένος νὰ τῆς μιλήσῃ. Ἐντελῶς ἀποφασισμένος. Μὰ ἡ Νίνα ἐξακολουθοῦσε νὰ κοιμᾶται βαθειά : ὁ Ροβέρτος ἀπομακρύνθηκε πατῶντας στὶς μύτες τῶν παπουτσιῶν του.

Ἡ Νίνα χαμογελοῦσε στὸν ὕπνο της.

Ἐκεῖ κάτω, ἐκεῖ κάτω, στὸ βάθος, μιὰ μουσικὴ ἀκουόταν. Τὄνειρό της τῆς ἔφερνε τὴν εἰκόνα ἑνὸς ἀνδρὸς καὶ μιᾶς γυναίκας στὸ κατάστρωμα ἑνὸς καραβιοῦ: ἦταν ἐκείνη κι' ὁ Ροβέρτος.

«Κλείνοντας τὰ μάτια, ἐκεῖ κάτω, βλέπω ἕνα ἄσπρο σπιτάκι...».

Ἡ Νίνα ἔβλεπε ἀμέσως νὰ ὑψώνεται τὸ ἄσπρο σπίτι τῆς ἀγάπης τους.

Σιγὰ-σιγὰ ἡ Νίνα ἄνοιξε τὰ μάτια. Ἄρχισε νὰ γελᾷ. Ἡ μουσικὴ δὲν ἦταν ὄνειρο, ἦταν ἀληθινὴ μουσική. Ἦταν μιὰ λατέρνα ποὺ ἔπαιζε στὸν δρόμο, εἴκοσι πατώματα κάτω ἀπὸ αὐτήν. Ἡ Νίνα ξύπνησε ἐντελῶς. Ἦταν ἄνοιξις, δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία: τὸ πιὸ ἀσφαλὲς σημάδι ἦταν ἡ λατέρνα.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

ΚΟΡΣΕΔΕΣ VIPARIS

Τὸ μυστικὸν τῆς τελείας ἐφαρμογῆς κορσέδων καὶ σουτιὲν εἰς τιμὰς λογικὰς κατέχει ἡ Κα VIPARIS διπλωματοῦχος Ἐπαγγελματικῆς Ἀκαδημίας Πετρουπόλεως.

Πωλοῦνται ἐπίσης κορσέδες ἐλαστικοὶ LASTEX καὶ σουτιὲν ἀπὸ ollywood.

Ἀθῆναι Περικλέους 23
Τηλέφ. 23596

ΙΩΑΝ. ΓΕΩΡΓ. ΛΟΥΓΙΖΙΔΗΣ
ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
ΟΔΟΝΤΟΪΑΤΡΟΣ
Διπλωματοῦχος τῆς Ὀδοντοϊατρικῆς Σχολῆς Παρισίων
Ε. Ρ. Π.
Ἀκαδημίας 29
ἔναντι Δημοσίου Μαιευτηρίου
Τηλέφ. 24 568
Δέχεται 9 - 1 καὶ 3 - 7½

Συμφώνως πρὸς τοὺς κειμένους νόμους καὶ κατόπιν ἐγκρίσεως τοῦ Σ)οῦ ὑπουργείου Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, θὰ λειτουργήσῃ:

ECOLE PROFESSIONELLE FRANÇAISE
DE COUPE ET DE COUTURE

ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ
ΚΟΠΤΙΚΗΣ — ΡΑΠΤΙΚΗΣ — ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΣ

Γυναικείων Φορεμάτων, Ταγιὲρ, Παλτῶν, Πυτζαμῶν, Γυναικείων Πίλων, Κορσέδων, Παιδικῶν Ἐνδυμασιῶν, Ἀσπρορρούχων, Κεντημάτων χειρὸς — μηχανῆς
ΑΘΗΝΑΙ Τηλέφ. 25-542
3 ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΦΟΥ (Πλατεῖα Συντάγματος)

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ:
MADELEINE BERNARD
(DE PARIS)

Καθηγήτριαι: ΧΡΥΣΑΝΘΗ ΒΟΥΡΛΕΚΗ (Κάππου)
ΕΛΙΖ ΔΙΠΛΑΡΑΚΟΥ
ΜΑΙΡΗ ΣΤΕΦΑΝΟΥ
ΠΕΠΠΑ ΖΑΙΡΑ
ΚΑΙΤΗ ΔΡΟΜΕΝΟΥ

Ἔναρξις λειτουργίας μαθημάτων τὴν 1ην Ὀκτωβρίου
Κανονισμὸς ἀποστέλλεται τῷ αἰτοῦντι.

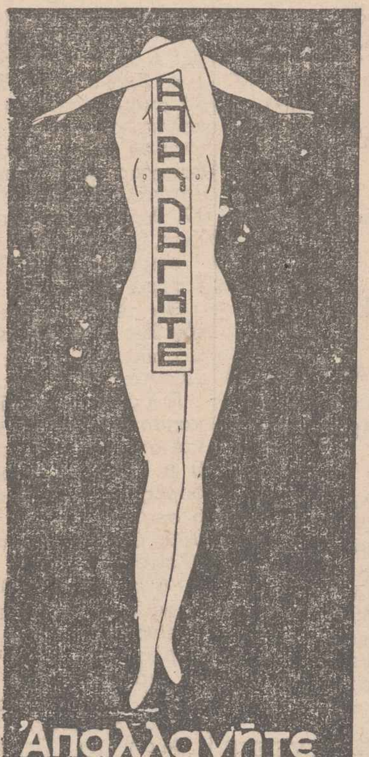
ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ
Ἀπαλλαγῆτε ἀπὸ τὶς περιττὲς τρίχες
ACADÉMIE DE BEAUTÉ
Mme ΚΕΤΤΥ
ΕΡΜΟΥ 35 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ 22-088

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

Ἐθεδόθη καὶ ἐκυκλοφόρησεν ἡ μεγάλη «Πρακτικὴ Ἐγκυκλοπαιδεία», ἕνα ἔργον ποὺ ἔλειπεν ἀπὸ τὸν τόπον μας. Συνταχθεῖσα ἀπὸ ἐπιτελεῖον ὁλόκληρον ἐπιστημόνων, περιλαμβάνει :

Ἀλληλογραφίαν ἐμπορικὴν (ἑλληνογαλλικήν), Ἀνατροφήν, Ἀσφαλιστικὸν δίκαιον, Βρεφοκομίαν, Πρόχειρον δικηγόρον, Ζαχαροπλαστικήν, Ἰατρικὰς συμβουλάς, Συνταγὰς καλλυντικῶν, Ἀνθοκομίαν, Κηπουρικήν, Κοινωνικὰς Ἀσφαλίσεις, Λογιστικήν, Μαγειρικήν, Μελισσοκομίαν, Κονικλοτροφίαν, Σηροτροφίαν, Ὁδηγίας διὰ τὴν ἀεράμυναν. Ὅλα τὰ σχετικὰ μὲ οἰκοδομὰς καὶ ἐνοικιοστάσια, Πολυαρίθμους πρακτικὰς συμβουλάς, Πτηνοτροφίαν, Ὁδηγὸν συμπεριφορᾶς, Διαδικασίαν συντάξεων, Πλῆρες συγκοινωνιακὸν δίκτυον τῆς Ἑλλάδος, Τουριστικά, Ὁδηγίας διὰ τοὺς κατόχους ραδιοφώνων καὶ τοὺς ἐρασιτέχνας φωτογράφους, Τοκαρίθμους, Φορολογικά, Ὁδηγὸν μεταναστεύσεως, Πολυαρίθμους ὁδηγίας χειροτεχνίας, Ὁδηγίας διὰ τὰς συναλλαγὰς μὲ τὰς Τραπέζας, Στρατολογικά, Ὑποδείγματα ἀναφορῶν, αἰτήσεων κ.λ.π., κ.λ.π.

Εἶναι ἕνα ἔργον μνημειῶδες, ἕνα βιβλίον ποὺ θὰ σᾶς χρησιμεύῃ καθημερινῶς καὶ ποὺ θὰ τὸ συμβουλεύεσθε γιὰ νὰ λύσετε μίαν οἱανδήποτε ἀπορίαν σας.

ΣΕΛΙΔΕΣ 700, ΤΟΜΟΙ 2, ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΙ. ΤΙΜΗ (καὶ τῶν δύο τόμων) ΔΡΧ. 350, πληρωτέαι εἰς 3 δόσεις. (Προέμβασμα δραχμῶν 100, ἀπαραίτητον διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς παραγγελίας). Εἰς τοὺς προκαταβάλλοντας ὁλόκληρον τὴν ἀξίαν γίνεται ἔκπτωσις 50 δρχ. Τιμὴ ἐξωτερικοῦ: 1 λίρα Ἀγγλίας (προπληρωτέα). Ἐμβάσματα πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς «Ἐγκυκλοπαιδείας» (ὁδὸς Πατησίων 8 Πρῶτος ὄροφος. Τηλέφ. 25-331, Ἀθῆνας.

ΜΠΡΕΝΤ
ΚΟΠΤΙΚΗ
Γενικαὶ Σπουδαί
ΚΟΠΤΙΚΗΣ — ΡΑΠΤΙΚΗΣ

Ἀθῆναι Μέγαρον ὁδὸς Πετράκη 3, Γωνία Ἑρμοῦ—Βουλῆς. Τηλ. 32-700. Διδασκαλία ὑπεύθυνος συμφώνως μὲ τὰ προγράμματα ἐπισήμων Σχολῶν τῶν Παρισίων.

ΔΙΔΑΚΤΙΚΟΝ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ

Κος καὶ Κα ΜΠΡΕΝΤΕΖΗ, διπλωματοῦχοι καθηγηταὶ τῆς GRANDE ECOLE PROFESS. DE FRANCE, Γεωμ. κοπτική, μοδέλα, ραπτική.

Κα ΡΕΝΕ ΑΡΝΩ τῆς Βασιλικῆς Σχολῆς Κεντημάτων : Κέντημα, ραπτική, ἐργόχειρα.

Κος ΑΝ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ, διπλωμ. DE L' ACADEMIE FRANCAISE καὶ τοῦ ὑπουργείου Παιδείας: Μαθήματα Γαλλικῆς.

Ὁ Οἶκος ΜΠΡΕΝΤΕΖΗ εἶναι ὁ μεγαλείτερος καὶ σοβαρώτερος τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν Βαλκανίων, τὰ δὲ ἀποτελέσματα τῆς διδασκαλίας μας καταπληκτικὰ εἰς μεθοδικότητα καὶ ταχύτητα.

Διαθέτομεν ἑκατοντάδες εὐχαριστηρίων τῶν ἀποφοίτων μας καὶ τῶν γονέων των, μετὰ τῶν φωτογραφιῶν καὶ διευθύνσεων των.

Ἰδιαίτερα τμήματα διὰ κυρίας, διὰ πρακτικὰς μοδίστας καὶ δι' ἀρχαρίους.

Τὸ σύστημα νέας ταχυτάτης διδασκαλίας Γεωμετρ. Κοπτικῆς ΜΠΡΕΝΤ εἶνε προνόμιον ἀποκλειστικὸν τοῦ ἡμετέρου Οἴκου καὶ δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ τὰς ἐμπειρικὰς διδασκαλίας ἄλλων.

Εἰς τὰς μεγάλας αἰθούσας μας, ἐφωδιασμένας μὲ ὅλα τὰ νεώτερα μέσα διδασκαλίας, πίνακας κλπ. ἐξασκοῦνται αἱ μαθήτριαι ὑπὸ τὴν διαρκῆ ἐπίβλεψιν τοῦ διδακτικοῦ προσωπικοῦ μας.

Ἡ ραπτική, ἐφαρμογαὶ καὶ πρόβες διδάσκονται ἐπὶ ὑφασμάτων καὶ φορεμάτων. Τὰ ταγιὲρ καὶ τὰ παλτὰ ὑπὸ εἰδικοῦ.

Διὰ τὴν κατάρτισιν διδασκαλισσῶν Κοπτικῆς εἰδικὴ διδασκάλισσα.

Δεχόμεθα μαθητρίας καθ' οἱανδήποτε ἐποχήν, ὡς ἐξωτερικάς, ἡμισυσσίτους καὶ οἰκοτρόφους.

Αἱ οἰκότροφοι διαμένουν ἐν τῷ μεγάρῳ τῶν ἐργαστηρίων μας, ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐπίβλεψιν τῆς Κας ΜΠΡΕΝΤΕΖΗ.

Διὰ τὰς ἐκ Πειραιῶς, Κηφισσιᾶς καὶ Μεσογείων μαθητρίας γίνονται ἐξαιρετικαὶ ἐκπτώσεις διὰ τὰ ναῦλα των.

Ζητήσατε ἐλευθέρως τὸν Ὁδηγὸν—Κανονισμόν μας.

ΝΤΙΑ ΜΠΡΕΝΤΕΖΗ
ΑΤΕΛΙΕ ΓΥΝΑΙΚ. ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
Κροκὶ—Πατρὸν ἐπὶ μέτρῳ
Ὁδὸς Πετράκη 3. Τηλέφ. 32-700.

ΕΙΧΕ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΣΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 4ης ΣΕΛΙΔΟΣ

δαριά. Τὸ φῶς ἀνάβει στὸ διάδρομο. Ἕνας ἄνδρας. Γυαλιά, γραβάτα, ἄψογη, χαμόγελο στὰ χείλη...

— Μαρία! Μαρία!

Τί τρομερὴ εἶναι ἡ ἀγωνία ποὺ κυριεύει τὴν ψυχὴ ὅταν βρίσκεις ἄδειο τὸ σπίτι ποὺ νομίζεις γεμᾶτο ἀπὸ μιὰ ἀγαπημένη παρουσία! Τὰ δωμάτια φαίνονται δυὸ φορὲς μεγάλα. Κάνει κρύο... Μὰ νὰ στὸ γραφεῖο ἕνα χαρτί, ἕνα μικρὸ ἄσπρο χαρτάκι:

«Χρειάσθηκε νὰ περάσῃ ἕνας χρόνος γιὰ νὰ καταλάβω ὅτι ζοῦσα σὰν νεκρή. Δὲν νομίζεις ὅτι ἔχω κι' ἐγὼ δικαίωμα στὴν εὐτυχία;»

Ὁ Γιάννης πῆρε τὴν πέννα κι' ἔγραψε μιὰ λέξι ἀπὸ κάτω:

Ναί».

Δὲν ἔχει παρὰ νὰ περιμένῃ... Νὰ περιμένῃ... Μά τί ἔκανε ἕνα χρόνο τώρα; Δὲν εἶναι δυνατό. Ποῦ εἶχε τὸ κεφάλι του; Στὸ διάβολο τὰ γεύματα κι' οἱ ὑποθέσεις... Μποροῦν νὰ κανονισθοῦν καὶ στὰ προγεύματα. Νοιώθει ὅτι στὸ μέλλον θὰ τοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ περάσῃ μιὰ βραδυὰ μακρυὰ ἀπὸ τὴν Μαρία...

Ἀκούει τὸ ἀσανσὲρ ποὺ ἀνεβαίνει, τὰ βήματα ποὺ ἀπομακρύνονται ἀδιάφορα... Ἐπιτέλους ἦλθε... Ἀνοίγει, βλέπει φῶς. Τρέχει στὸ γραφεῖο, στὸ δωμάτιο. Στέκεται στὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας. Τί νέα ποὺ εἶναι, ἡ ξανθή, τί ὤμορφη! Καὶ τὰ μάτια της κυττάζουν δειλά, γελοῦν, διστάζουν, ζητοῦν συγγνώμη, δὲν τολμοῦν νὰ πιστέψουν στὴν εὐτυχία... Πόσα πράγματα μποροῦν νὰ ποῦν τὰ μάτια. Νὰ τί λένε τώρα τὰ μάτια τῆς Μαρίας:

«Βγῆκα ἔξω, ἀλλὰ ἔπληξα. Δέκα φορὲς θέλησα νὰ φύγω γιὰ νὰ γυρίσω σπίτι πρὶν ἀπὸ σένα... Ἀλλὰ ἔχει κανεὶς καὶ τὸν ἐγωϊσμό του... Θἆμουνα τόσο εὐτυχισμένη ἂν ἦσουν κι' ἐσὺ μαζύ μου. Ὅλα θὰ μοῦ φαινόταν πιὸ ὡραῖα δίπλα σου...».

Στὸν ἔρωτα μόνο τὰ μάτια μιλοῦν. Τὰ χείλη σκέπτονται τὰ φιλιά...

Ὁ Γιάννης λέει μὲ μιὰ φωνὴ ποὺ προσπαθεῖ νὰ κάνῃ φυσική:

— Μαρία, ἤθελα νὰ σοῦ πῶ ὅτι κράτησα γιὰ αὔριο βράδυ δυὸ θέσεις στὸ θέατρο. Θὰ φᾶμε ἔξω. Κι' ἔπειτα θέλω πολὺ νὰ χορέψω μαζύ σου. Τί καλὰ ποὺ τέλειωσα τὶς δουλειές μου. Εἶχες ἀρχίσει νὰ μοῦ λείπῃς τόσο πολύ...

— Εἶσαι ἕνας παληοψεύτης, ἀλλὰ σὲ πιστεύω... καὶ σ' ἀγαπῶ...

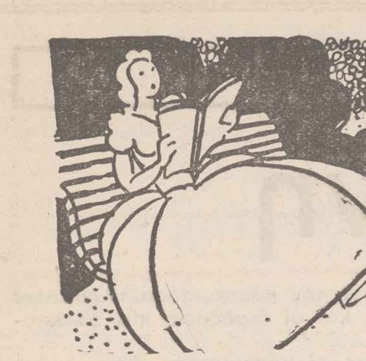

ΔΙΑΛΕΧΤΑ ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΟΙ ΑΝΤΙΖΗΛΟΙ

ΤΟΥ ΓΑΛΛΟΥ ΖΑΝ ΦΑΒΡ

Η ΝΥΧΤΑ εἶχε προχωρήσει κι' ἀπὸ ὥρα ἡ ἀλλέα τοῦ κήπου εἶχε βυθιστῆ στὸ σκοτάδι. Πολλὲς φορὲς ἡ Γαβριέλλα εἶχε πάει ὥς τὸ παράθυρο γιὰ νὰ δῇ ἂν ἐρχόταν ὁ Μπερνάρ.

Δὲν ἦταν ἀκόμα πολὺ ἀνήσυχη. Ἤξερε πὼς πολλὲς φορὲς τοῦ συνέβαινε ν' ἀργήσῃ στὸ νοσοκομεῖο, ὅπου ἡ θέσις του σὰν διευθυντοῦ κλινικῆς τὸν ὑποχρέωνε νὰ μένῃ περισσότερον ἀπ' τὴν κανονισμένην ὥρα.

Ἀλλὰ ἀπόψε ἡ Γαβριέλλα, χωρὶς νὰ ξέρῃ κι' αὐτὴ γιατί, ἀγωνιοῦσε λιγάκι, παρ' ὅλο ποὺ πρὶν μιὰ ὥρα ὁ ἄνδρας της τὴν εἶχε φωνάξει στὸ τηλέφωνο καὶ τῆς εἶχε πῆ πὼς θ' ἀργοῦσε. Ἀδιάκοπα πήγαινε στὸ παράθυρο, ἀνασήκωνε τὸ ριντὼ καὶ κύτταζε μ' ἀδημονία μὴν ἀνοίξῃ ἡ μικρὴ πόρτα τοῦ κήπου, ἀπ' τὴν ὁποία συνήθιζε νὰ μπαίνῃ ὁ Μπερνάρ. Ἐπὶ τέλους τὴν ἄκουσε ν' ἀνοίγῃ, εἶδε τὴν σιλουέττα τοῦ ἄνδρα της νὰ μπαίνῃ κι' ἄκουσε τὴν πόρτα νὰ ξανακλείνῃ. Γρήγορα-γρήγορα πῆγε, ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ τὸν περίμενε στὸ κατῶφλι. Τὸν εἶδε νἄρχεται κάπως πιὸ πολὺ σκυμμένος καὶ τὸ βῆμα του τῆς φάνηκε περισσότερο γοργό.

Μπῆκε μέσα χαμογελῶντας στὴ γυναῖκα του καὶ στὴ θαλπωρὴ τοῦ σπιτιοῦ του, ποὺ ξανάβρισκε μετὰ τὴν κουραστικὴ δουλειά. Κράτησε πολὺ τὴν Γαβριέλλα στὴν ἀγκαλιά του κι' ἐκείνη, εὐτυχισμένη ποὺ τὸν ἔβλεπε ἐκεῖ κοντά της, στὴν ἀγκαλιά της, παρὰ τὶς ρυτίδες ποὺ αὐλάκωναν τὸ μέτωπό του, δοκίμαζε, ὅπως σὲ κάθε του γυρισμὸ ὕστερ' ἀπὸ μιὰν ἀτέλειωτη μέρα ἀπουσίας, ἕνα δυνατὸ συναίσθημα σιγουριᾶς, ποὺ τῆς ἐνέπνεε ἡ παρουσία του.

—Ξέρεις;... μᾶς συμβαίνει κάτι, τῆς εἶπε, κάτι πολὺ εὐχάριστο. Ὅταν σοῦ τηλεφώνησα μὲ εἶχε φωνάξει ὁ διευθυντὴς τοῦ νοσοκομείου. Σκέφθηκα πὼς ἦταν γιὰ ὑπηρεσιακὰ ζητήματα, ἀλλὰ ἦταν γιὰ νὰ μὲ πληροφορήσῃ τὴν προσεχῆ ἀποχώρησι τοῦ διευθυντῆ τοῦ τμήματος ποὺ ἀνήκω. Ναί, σὲ μερικὲς ἑβδομάδες. Καὶ ξέρεις πάνω σὲ ποιὸν συνεργάτη του ἔπεσεν ἡ ἐκλογή του; Σὲ μένα!... Ἔ!... τί λές;

Ἡ Γαβριέλλα ἔμεινε γιὰ μιὰ στιγμὴ βωβὴ κι' ἔσφιξε δυνατὰ πάνω της τὸν ἄνδρα της.

—Πόσο εἶμ' εὐτυχισμένη!... εἶπε στὸ τέλος.

—Ὤ!... δὲν εἶνε ἀκόμα τίποτε ὁριστικό, συνέχισεν ὁ Μπερνάρ. Δὲν εἶνε καὶ τόσον εὔκολο. Ξέρεις πὼς τὸ νοσοκομεῖο ἐξαρτᾶται ἀπ' τὸ δημαρχεῖο καὶ τὸ Κράτος. Ὁ διευθυντής, λοιπόν, δὲν μπορεῖ νὰ κάμῃ τίποτε περισσότερο παρὰ νὰ προτείνῃ τὸν ἀντικαταστάτη. Ἡ ὁριστικὴ ἐκλογὴ ἔρχεται ἀπὸ ψηλότερα.

Ἡ Γαβριέλλα ὠχρίασε. Εἶχαν καθήσει στὸ τραπέζι καὶ ἀπὸ μερικὲς στιγμὲς ἐκείνη εἶχε πάψει νὰ τρώγῃ, γιατὶ τίποτε ἀπὸ κεῖνο ποὺ ἔβαζε στὸ στόμα της δὲν μποροῦσε νὰ διαβῇ στὸ λαιμό της.

—Μήπως, ρώτησε κάτωχρη, ἐξαρτᾶται ἀπ' τὸν... Ρομπὲρ Λοταρύ;

Ἀπ' τὴν ἄλλην ἄκρη τοῦ τραπεζιοῦ ὁ Μπερνὰρ σήκωσε πρὸς τὸ μέρος της τὸ συσπασμένο πρόσωπό του, συννεφιασμένο ἀπὸ ἕνα ξαφνικὸ μῖσος.

—Ναί, ἔκαμεν ἁπλᾶ. Καὶ καταλαβαίνεις πόσο λίγες πιθανότητες ἔχω νὰ πετύχω...

—Αὐτός!... Πάντα αὐτός!... ψιθύρισεν ἡ Γαβριέλλα.

—Πάντα αὐτός, σὰν δήμαρχος καὶ σὰν βουλευτής, εἶνε παντοδύναμος τώρα... Καὶ εἶμαι βέβαιος πὼς δὲν ἔχει ξεχάσει, πὼς δὲν θὰ ξεχάσῃ ποτέ...

⁂

Δὲν συζητοῦσαν πιά. Φαινόταν πὼς τὸ ὄνομα τοῦ Ρομπὲρ Λοταρὺ εἶχε ρίξει ἀνάμεσά τους ἕνα μαῦρον πέπλο. Καθισμένοι τώρα στὰ φωτέϊγ τους πλάϊ-πλάϊ, πολὺ κοντὰ μὲ τὰ σώματα καὶ τὶς καρδιές τους, ἀναπολοῦσαν τὰ περασμένα. Σκέπτονταν τὰ παιδικὰ χρόνια, τότε ποὺ ὁ Ρομπὲρ Λοταρὺ καὶ ὁ Μπερνὰρ ἦταν συμμαθηταὶ στὸ λύκειο τῆς πόλεως. Ἀπὸ τὶς πρῶτες τάξεις, ἀπὸ τὴν ἡλικία ποὺ τὰ παιδιὰ παίζουν ἀκόμα τὶς μπίλιες, ἕνας ἐνστικτώδης ἀνταγωνισμὸς εἶχεν ὀρθώσει τὸν ἕνα ἀπέναντι τοῦ ἄλλου. Ὁ Ρομπέρ, δυνατὸς ἀπότομος, φίλος τῶν βίαιων παιγνιδιῶν, ἦταν τὸ ἀντίθετο τοῦ ἠπίου Μπερνάρ. Ἀλλὰ ὅπως συμβαίνει πολλὲς φορές, τὰ δυὸ παιδιά, παρὰ τὸν ἀνταγωνισμό τους, δὲν μποροῦσαν νὰ ζήσουν χωριστά. Ἔβγαιναν μαζί, εἶχαν τοὺς ἴδιους φίλους, ἔπαιρναν μέρος στὶς ἴδιες διασκεδάσεις...

Ἔτσι ἀπὸ χρόνο σὲ χρόνο, χωρὶς ν' ἀγαπιοῦνται, ἀνέχονταν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο.

Ἀργότερα ἡ ἀντίθεσίς τους πῆρε πιὸ ἔντονη μορφή. Κατὰ τὴν διάρκεια μιᾶς χορευτικῆς βραδυᾶς στὸ σπίτι ἑνὸς κοινοῦ τους φίλου γνωρίσαν καὶ οἱ δυὸ τὴν Γαβριέλλα.

Ἐκείνη δὲν ἦταν τότε παρὰ μιὰ νέα ποὺ μόλις εἶχε βγῆ ἀπ' τὸ οἰκοτροφεῖο καὶ ποὺ τὸ κοσμικὸ περιβάλλον τὴν ἔκανε δειλή. Ἦταν ὁ πρῶτος της χορός. Τοὺς πρόσεξε μόλις, προσπάθησε νὰ γελάσῃ μὲ τ' ἀστεῖα τους καὶ νὰ πῇ μιὰ καλὴ λέξι στὸν καθένα —ὅπως ἄλλωστε τὴν εἶχε συμβουλέψει ἡ μητέρα της.

Ἀλλὰ ὅταν οἱ δυὸ νέοι ἔφυγαν ἀπὸ κοντά της, ἡ Γαβριέλλα εἶχεν ἀφήσει μέσα τους βαθειὰν ἐντύπωσι: κι' ἐδῶ ἀντίζηλοι.

Τέλος οἱ σπουδές τους σὲ διαφορετικὲς σχολὲς τοὺς χώρισαν. Ὁ Ρομπὲρ γράφηκε στὴ Νομικὴ καὶ ὁ Μπερνὰρ στὴν Ἰατρική. Βλέπονταν πολὺ ἀραιά. Ἀλλὰ κάθε φορὰ ποὺ ἡ Γαβριέλλα βρισκόταν σὲ καμμιὰ γιορτή, σὲ κανένα χορό, βρίσκονταν ἐκεῖ κι' οἱ δυό τους ἄψογοι, ἀλλὰ μὲ τὸ νοῦ πάντα στὸ ἴδιο σημεῖο ἀφωσιωμένον: σ' ἐκείνη.

Ἔτσι εἶχε κυλήσει ἡ νεότητά της, ποὺ, καθὼς ἡ φωτιὰ πέθαινε στὸ τζάκι, ἡ νέα γυναῖκα ἀναπολοῦσε μὲ μελαγχολία.

Γύρω της οἱ ξυπνημένες ἀναμνήσεις πλήθαιναν. Τῆς φαινόταν πὼς ξαναζοῦσε ἐκεῖνο τὸ ἀποσήμερο, ποὺ σκεπτική, περίμενε μιὰν ἐπίσκεψι ποὺ ἀργοῦσε.

Ξαφνικὰ τὸ κουδοῦνι χτύπησε. Ἡ καμαριέρα ἀνοίγει τὴν πόρτα καὶ παραμερίζει νὰ περάσῃ ὁ ἐπισκέπτης: δὲν εἶναι ὁ Μπερνάρ, ἀλλὰ ὁ Ρομπέρ.

Μόλις κάθησε ἄρχισε νὰ τῆς λέῃ πὼς πέρασε τὶς πτυχιακές του ἐξετάσεις καὶ πὼς πέτυχε γιὰ τὸ ντεμποῦτο του μιὰ θέσι περίφημη. [illegible] προτάσι, τῆς ζητάει νὰ γίνῃ γυναῖκα του. Γυναῖκα του!... Δὲν τὸ εἶχε σκεφτῆ καθόλου.

Ἀπὸ μιὰ βδομάδα τώρα φύλαγε μέσα στὸ συρτάρι της ἕνα ἐκτεταμένο γράμμα τοῦ Μπερνάρ :

«Εἶμαι ἀπὸ τοὺς πρώτους στὶς ἐξετάσεις, τοῦ ἔγραφε. Ἡ καρριέρα μου ἀρχίζει νὰ διαγράφεται. Βέβαια ἔχω ἀκόμα πολλὰ χρόνια μπροστά μου νὰ δουλέψω, χρόνια σκληρά. Ἀλλὰ πόσο αὐτὰ τὰ χρόνια τῆς σκληρῆς δουλειᾶς θὰ γίνωνται εὔκολα κι' εὐχάριστα, ἂν ἤξερα ὅτι κάποτε θὰ δεχόσαστε νὰ γίνετε ἡ ἀχώριστη συντρόφισσα τῆς ζωῆς μου, ἡ γυναῖκα μου!...»

Ἐκείνη περίμενε νὰ περάσουν ὀκτὼ ἡμέρες πρὶν ἀπαντήσῃ κι' ὕστερα παρακάλεσε τὸ νέο νἄρθῃ, αὐτὸ τὸ ἴδιο βράδυ, νὰ πάρουν μαζὶ τὸ τσάϊ. Αὐτὴ περίμενε τὸν Μπερνὰρ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Ρομπὲρ ἦρθε νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ. Ἀλλὰ τώρα διστάζει. Ἡ ἀποφασιστικότης της, ἡ ψυχραιμία, ἡ τόλμη τοῦ Ρομπέρ, ἡ αὐτοπεποίθησίς του ἀρχίζουν νὰ τῆς ἐπιβάλλωνται.

Καὶ μένει σκεπτική. Χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ.

Τότε μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι ὁ Ρομπὲρ σηκώνεται, πάει κοντά της, τὴν ἁρπάζει, τὴν σφίγγει στὴν ἀγκαλιά του καὶ προσπαθεῖ νὰ τῆς κλέψῃ ἕνα φιλί.

Ἐκείνη τὸν σπρώχνει, ἀμύνεται. Ἡ σπουδὴ τοῦ ἄλλου, ἡ κτηνωδία του, τὴν κάνουν νὰ τὸν σιχαθῇ... Κι' ἀκριβῶς ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὸ κουδοῦνι χτυπᾷ. Ὕστερα ἡ πόρτα τοῦ σαλονιοῦ ἀνοίγει κι' ὁ Μπερνὰρ προβάλλει στὸ κατῶφλι, ἐνῷ ὁ Ρομπὲρ τὴν σφίγγει μὲ λύσσα στὴν ἀγκαλιά του.

Καὶ τότε χωρὶς κι' αὐτὴ νὰ καταλάβῃ πῶς, ξεφεύγει ἀπὸ τὸ σφίξιμο τοῦ Ρομπέρ, προχωρεῖ πρὸς τὸν Μπερνάρ, ποὺ εἶχεν ἀπομείνει ἀκίνητος στὴν πόρτα, τοῦ παίρνει τὸ χέρι καί:

—Ὁ ἀρραβωνιαστικός μου!... λέγει.

Ὤ!... πῶς ξαναβλέπει τώρα, μέσα στὴν παγερὴ σιγὴ ποὺ ἁπλώθηκεν ἀνάμεσά τους, τὸ αἷμα ν' ἀνεβαίνῃ στὸ πρόσωπο τοῦ Ρομπὲρ καὶ τὴν μεταλλικὴ σκληράδα τῶν ματιῶν του γεμάτη μῖσος!...

Κι' ἀπὸ τότε αὐτὸ τὸ μῖσος, αὐτὴ ἡ ἀγάπη ἴσως, δὲν ἔσβυσε.

Ἡ Γαβριέλλα ἀνατρίχιασε. Ἔβλεπε μπροστά της τὸ ταραγμένο πρόσωπο τοῦ ἄνδρα της κι' ἤξερε πὼς κι' ἐκεῖνος σκεπτόταν μαζί [illegible]. Καὶ οἱ δυό τους, μετὰ τὸ γάμο τους, εἶχαν παρακολουθήσει—χωρὶς νὰ τολμήσουν ποτὲ νὰ μιλήσουν γι' αὐτὸ—τὴν ἀνιοῦσαν τοῦ Ρομπέρ. Πρῶτα τὴν δικηγορική του καρριέρα, ὕστερα τὴν πολιτική του, ὅπου κατακτοῦσε μὲ τὴν ὁρμή του καὶ τὴν τόλμη του τὰ σκαλιὰ τῆς ἐξουσίας ἕνα πρὸς ἕνα.

Καὶ τώρα ἦταν παντοδύναμος, ἱκανὸς νὰ βλάψῃ, νὰ καταστρέψῃ, ἴσως, τὸ στάδιο τοῦ Μπερνάρ. Γιὰ πολύ, καθὼς ἡ βραδυὰ περνοῦσε, ἡ Γαβριέλλα σκεπτόταν. Τέλος ἀποφάσισε νὰ μιλήσῃ : «Πίστευες πὼς ὁ Ρομπὲρ εἶνε ἱκανὸς νὰ σ' ἐμποδίσῃ νὰ πάρῃς αὐτὴ τὴ θέσι; εἶπε. Εἶνε τόσο ἄδικος, τόσο κακός;

Ὁ Μπερνὰρ κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ χαμογέλασε θλιβερά:

—Δὲν πιστεύω τίποτε, δὲν ξέρω τίποτε, ἀκούς; Ξέρω μονάχα πὼς θέλει νὰ βάλῃ σ' αὐτὴ τὴ θέσι τὸν Μπαρριμόν, τὸν προστατευόμενό του.

—Τὸν Μπαρριμόν; Ἀλλὰ εἶνε πολὺ νεώτερος ἀπὸ σένα! Κι' ἐξ ἄλλου τὸν ἔχεις ὑφιστάμενο τόσον καιρό!...

—Ἔ, ναί!... Εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς μαθητές μου. Ἀλλὰ τόσο ἀνίκανος. Ἀκόμα διστάζω νὰ τοῦ ἀναθέτω καὶ τὶς πιὸ ἀσήμαντες ἐγχειρήσεις.

Σώπασεν ἐξαντλημένος. Τότε ἡ Γαβριέλλα πῆρε τὴν ἀπόφασί της: θὰ πήγαινε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν Ρομπέρ...

⁂

Μόλις ἔστειλε μὲ τὸν κλητῆρα τὴν κάρτα της, ὁ Ρομπὲρ διέταξε νὰ τὴν εἰσαγάγουν. Τὴν περίμενε ὀρθὸς πίσω ἀπὸ ἕνα τεράστιο γραφεῖο φορτωμένο μὲ χαρτιά. Τὴν ἄφησε νὰ προχωρήσῃ πρὸς τὸ μέρος του κι' ὕστερα τὴν παρεκάλεσε νὰ καθήσῃ καὶ κάθησε κι' ὁ ἴδιος.

—Σὲ τί χρωστάω τὴν τιμὴ τῆς ἐπισκέψεώς σας, κυρία; τὴν ρώτησε μὲ ὕφος παγωμένο.

Βαθειὰ συγκινημένη ἡ ἄλλη, μίλησε γιὰ τὴν ὑπόθεσι τοῦ Μπερνάρ, γιὰ τὶς προσπάθειές του, γιὰ τοὺς ἀγῶνες του. Ἀκόμα τοῦ μίλησε γιὰ τὴν ἐπιστημονική του ἀξία, γιὰ τὴ φήμη ποὺ ἀπόκτησε.

—Ξέρω πὼς θέλετε νὰ τοποθετήσετε τὸν Μπαρριμὸν σ' αὐτὴ τὴ θέσι, τοῦ εἶπε στὸ τέλος, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ γίνῃ. Δὲν ἔχει κανένα δικαίωμα. Κι' ὕστερα ἡ προσωπική σας εὐθύνη!... Δίνοντας σ' ἕνα ἀνίκανο τὸ δικαίωμα νὰ κάνῃ ἐγχειρήσεις χωρὶς ἔλεγχο, δὲν τοῦ δίνετε μήπως τὴν ἐλευθερία νὰ σκοτώνῃ;

Τότε ὁ Ρομπὲρ σηκώθηκε, προχώρησε πρὸς τὸ μέρος της καὶ σκύβοντας πάνω της τῆς εἶπε μὲ τὸ στόμα σχεδὸν κολλημένο στ' αὐτί της:

— Αὐτὲς εἶνε ἰδιωτικὲς ὑποθέσεις. Ἐδῶ δὲν ἔχομε τὴν ἐλευθερία νὰ μιλήσωμε. Ἀντίθετα, στὸ σπίτι μου δὲν εἶνε κανένας. Μένω ἐκεῖ μόνος ἀπὸ δέκα πέντε χρόνων. Κατάμονος. Γιατί νὰ μὴν ἔλθετε ἕνα βράδυ ἐκεῖ;...

Ἀλλὰ ἡ Γαβριέλλα εἶχεν ἤδη σηκωθῆ. Γιὰ μιὰ στιγμὴ κύτταξε μὲ βλέμμα περιφρονήσεως ἐκεῖνο τὸ πρόσωπο, ποὺ θὰ ἤθελε μὲ ὅλη της τὴ δύναμι νὰ φτύσῃ.

Ὕστερα ἔφυγε χωρὶς νὰ πῇ λέξι, χωρὶς νὰ στρέψῃ κάν...

⁂

Ὁ Μπαρριμὸν ἔγινε διευθυντὴς τῆς κλινικῆς.

Λίγο καιρὸ πιὸ ὕστερα σὰν τυχαῖα ὁ Μπερνὰρ μετατέθηκε σ' ἄλλην ὑπηρεσία, ποὺ δὲν ἀγαποῦσε καθόλου. Ἀλλὰ ἔκρινεν ἀνώφελο νὰ παραπονεθῇ. Κι' ἄρχισε τὴ δουλειά του μὲ τὴν ἴδιαν εὐσυνειδησία.

Ἕνα βράδυ, καθὼς ὁ Μπερνὰρ καὶ ἡ Γαβριέλλα εἶχαν καθήσει στὸ τραπέζι μὲ τὰ παιδιά, τὸ τηλέφωνο κουδούνισε:

—Ἐδῶ τὸ νοσοκομεῖο, ἔλεγεν ἡ φωνὴ ἑνὸς ἐσωτερικοῦ ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος. Ὁ κ. διευθυντὴς ἤθελε νὰ σᾶς ἐρωτήσῃ ἂν θὰ μπορούσατε νἄρθῆτε ἐπειγόντως. Ἔγινε ἕνα δυστύχημα στὸν κ. Ρομπὲρ Λοταρύ.

—Στὸ Ρομπὲρ Λοταρύ; Εἶνε σοβαρό; ρώτησεν ὁ Μπερνάρ.

Στὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἡ Γαβριέλλα ἀναπήδησε μὲ τὸ πρόσωπο συσπασμένο ἀπὸ ἀγωνία.

—Ναί, πολὺ σοβαρό, ἔλεγεν ἡ φωνὴ τοῦ ἐσωτερικοῦ. Λίγες ἐλπίδες ἀπομένουν. Ὁ κ. διευθυντὴς νομίζει πὼς μόνο σεῖς εἶσθε ἱκανὸς νὰ τὸν σώσετε.

—Μιὰ στιγμή! εἶπεν ὁ Μπερνάρ.

Καὶ μὲ τὸ χέρι σκέπασε τὸ μικρόφωνο καὶ εἶπε στὴν Γαβριέλλα:

— Ἕνα πολὺ σοβαρὸ δυστύχημα συνέβη στὸν Ρομπέρ. Ὁ ἴδιος ὁ Μπαρριμὸν μοῦ διεβίβασε τὴν παράκλησι νὰ τρέξω. Τί λές;

—Ὅτι πρέπει νὰ πᾶς χωρὶς νὰ χάσῃς στιγμή. Κι' ὅτι πρέπει νὰ κάμῃς ὅ,τι μπορεῖς γιὰ νὰ τὸν σώσῃς.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Μπερνὰρ φωτίστηκεν ἀπὸ ἕνα χαμόγελο εὐτυχίας.

—Ἀλλό, φώναξε τότε στὸ μικρόφωνο, πέστε πὼς ἔρχομαι ἀμέσως.

Κρέμασε τὸ ἀκουστικὸ καὶ πῆρε τὴ γυναῖκα του στὴν ἀγκαλιά του:

—Σ' ἀγαπῶ! τοῦ ψιθύρισε στ' αὐτί. Κι' ἔτρεξε στὴν πόρτα.

Φθάνοντας στὴν αἴθουσα τῶν ἐγχειρήσεων εἶδε πὼς ὅλοι τὸν περίμεναν, τὸν κυττοῦσαν μ' ἀγωνία. Κι' ἐνῷ ἑτοιμαζόταν, ὁ Μπαρριμὸν πῆγε κοντά του κάτωχρος:

— Ἤρθατε γρήγορα. Τόσο τὸ καλλίτερο. Δὲν πρέπει νὰ χάνουμε οὔτε στιγμή.

Ἔφθασε κοντὰ στὸν πληγωμένο ποὺ περίμενε μὲ τὰ μάτια ἀνοιχτά. Μόλις εἶδε τὸν Μπερνὰρ ἔκαμε κάποιο σημεῖο.

—Θέλει νὰ σᾶς μιλήσῃ, εἶπεν ἡ νοσοκόμος.

Ὁ Μπερνὰρ ἔσκυψε πάνω του.

—Ἡ Γαβριέλλα τὸ ξέρει; ρώτησε σὰν νὰ ξεψυχοῦσε.

—Καὶ βέβαια, εἶπεν ὁ Μπερνάρ. Γρήγορα, δεσποινίς, τὴ μάσκα.

Τότε ἀργὰ-ἀργὰ ὁ Ρομπὲρ σήκωσε τὸ χέρι του καὶ προσπάθησε νὰ σφίξῃ τὸ γαντοφορεμένο τοῦ παλιοῦ του φίλου.

—Συγγνώμην, εἶπε, συγγνώμην κι' ἀπ' τοὺς δυό...

Ὕστερα μὲ τὴ γαλήνη καθρεφτισμένη στὸ πρόσωπο ἔκλεισε τὰ μάτια κι' ἀφέθηκε νὰ τὸν κοιμήσουν...

ΖΑΝ ΦΑΒΡ

ΟΙ ΔΕΚΑ ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ἡ πριγκήπισσα Νικοτίνη

Τζαίημς Μπιούκαναν Ντιούκ, ὁ πονηρὸς βασιλιᾶς τοῦ καπνοῦ καὶ ἡ κόρη του Ντόρις, ποὺ ἤθελε νὰ μὴ ξεχωρίζῃ καθόλου ἀπ' τὸν ἄλλο κόσμο.— Τὰ βάσανά της μὲ τοὺς ρέπορτερ καὶ ὁ γάμος της μὲ τὸν ἑκατομμυριοῦχο σοφὸ Κρόμγουελλ.— Ἡ ζωὴ τοῦ ζεύγους στὴ Χονολουλοῦ.— Φιλοσοφία, μουσικὴ καὶ... ἐλεημοσύνες.— Καπνίζετε σιγαρέττα «Λάκυ Στράϊκ».

ΣΤΙΣ Ἡνωμένες Πολιτεῖες τὸ ἐμπόριο τοῦ καπνοῦ εἶν' ἐλεύθερο, δηλαδὴ δὲν ὑπάρχει, ὅπως σὲ πολλὰ κράτη, μονοπώλιο τοῦ καπνοῦ. Μπορεῖ ὁ καθένας, ἐκεῖ, νὰ κατασκευάζῃ σιγαρέττα, ποῦρα καὶ γενικὰ ὅλα τὰ εἴδη τῶν καπνιστῶν.

Σήμερα στὴν Ἀμερικὴ τὸ ἐμπόριο τοῦ καπνοῦ ἔχει περιέλθει κατὰ τὸ μεγαλείτερο ποσοστό του σὲ τρεῖς φίρμες: τὴν Κάμελ, τὴν Τσέστερφιλδ καὶ τὴν Λάκυ Στράϊκ, ὁ δὲ διαφημιστικὸς ἀνταγωνισμὸς μεταξὺ τῶν ἑταιρειῶν αὐτῶν εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ πράγματα μὲ τὰ ὁποῖα οἱ γιάνκηδες διασκεδάζουν πολύ.

Μὲ τὴ σειρά της ἡ κάθε μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς ἑταιρεῖες παίρνει τὴν πρώτη θέσι. Γιατὶ τὸ κοινὸ ἀφίνεται νὰ παρασύρεται ἀπ' τὶς ὤμορφες διαφημίσεις, ὅπου μοιραῖες γυναῖκες καπνίζουν μὲ τὰ μάτια μισόκλειστα ἕνα ὑπέροχο σιγαρέττο, ποὺ — ὑποθετικὰ — τοὺς ἀνοίγει τὸν ἕβδομο οὐρανὸ κλπ. κλπ. Ἐκεῖνος ποὺ κάνει περισσότερη ρεκλάμα, κάνει, φυσικά, καὶ τὶς περισσότερες δουλειές...

Ἤδη ἀπ' τὰ 1899, ἐποχὴ ποὺ ἡ διαφήμισις θεωρεῖται σὰν μιὰ ἀπόκρυφη ἐπιστήμη, ὁ Τζαίημς Μπιούκαναν Ντιούκ, δαπανοῦσεν ἑκατομμύρια ἐπὶ ἑκατομμυρίων γι' αὐτὴ τὴ δουλειά. Καὶ ἡ δύναμίς του πάνω στὸν καπνὸ ἔφτασε σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε νὰ ἐλέγχῃ σχεδὸν τὸ σύνολο τοῦ καπνικοῦ ἐμπορίου. Μιὰ σχετικὴ ἔρευνα ποὺ ἔγινε ἀπ' τὸ κράτος, ἀποκάλυψε πὼς ὁ Μπιούκαναν αὐτὸς εἶχε τὸ μονοπώλιο τῆς καπνικῆς βιομηχανίας στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες.

Ὁ Ἄρειος Πάγος τὸν ὑποχρέωσε τότε νὰ διαλύσῃ τὸ τράστ καὶ ν' ἀφήσῃ μιὰ θέσι κάτω ἀπ' τὸν ἥλιο γιὰ τοὺς συναγωνιστάς του.

Πειθήνια ὁ Μπιούκαναν ὑπετάχθη στὴν διαταγὴ καὶ κατέστρεψεν ὅ,τι ἕως τότε εἶχεν οἰκοδομήσει. Ἦταν στὰ 1911. Τότε ὁ Μπιούκαναν ἦταν πιὰ γέρος. Εἶχε κουραστῆ νὰ μαζεύῃ χρυσάφι. Ἔτσι, πλάϊ στὴ μοναδικὴ «Ἀμέρικαν Τομπάκο» ποὺ διεύθυνε, ξεφύτρωσαν ἄλλες δυὸ μεγάλες ἑταιρεῖες σιγαρέττων καὶ πούρων. Αὐτοὶ οἱ τρεῖς εἶναι ποὺ σήμερα ὑπάρχουν στὴν Ἀμερική.

Βέβαια, μετὰ τὴν διάλυσι τοῦ τράστ, δὲν πρέπει νὰ πιστευθῆ ὅτι ὁ Τζαίημς Μπιούκαναν Ντιοὺκ ἔμεινε στὸ δρόμο. Ἀντίθετα, ὅταν πέθανε, ἄφησε μιὰ περιουσία ἀπὸ ἑκατὸν ἑξῆντα ἑκατομμύρια δολλάρια καὶ μιὰ ξανθὴ κόρη, τὴν Ντόρις, ποὺ λάτρευε πραγματικά.

Ἀμέσως μετὰ τὸν θάνατο τοῦ πατέρα της, ἡ Ντόρις ἀποκαλύφτηκε νὰ εἶναι ἕνα παιδὶ σοβαρὸ καὶ ἰδιαίτερα πρακτικό. Διατελῶντας τέλεια ἐν γνώσει τοῦ μεγαλείου ποὺ τῆς ἔδινε ἡ τεράστια περιουσία της, ἔκαμε τὸ παν γιὰ νὰ τὸ ἐξαφανισῃ.

Ἔγινε πρώτα-πρώτα ὅμοια μὲ τὶς ἄλλες συναδέλφισσές της τοῦ σχολείου. Τίποτε δὲν τὴν ἔκανε νὰ ξεχωρίζῃ, οὔτε οἱ τρόποι της, οὔτε οἱ τουαλέττες της, οὔτε ἀκόμη ἡ ἐξαιρετική της προσήλωσις στὰ μαθήματα.

Ἔμενε δηλαδὴ «φυσική», ὅπως λένε...

Ὅταν ζοῦσε ἀκόμα ὁ πατέρας της διατηροῦσε ἕνα κτῆμα στὸ Σόμμερσβὶλλ, τοῦ Νιοῦ Τζέρσεϋ, ἀλλὰ τὸ κτῆμα αὐτὸ ἄφινε διαρκῶς ἔλλειμμα. Κι' ὅταν ἡ Ντόρις ἔγινε κυρία τοῦ κτήματος, οἱ φίλοι της τὴν συμβούλεψαν νὰ τὸ πουλήσῃ, ἀλλὰ ἐκείνη βάλθηκε νὰ τὸ μεταβάλῃ σὲ κερδοφόρο. Καὶ τώρα ἐκτὸς ἀπ' τὰ φροῦτα καὶ τὰ λαχανικὰ ποὺ τὸ κτῆμα αὐτὸ τῆς προμηθεύει, τῆς ἀφίνει καὶ ἕνα ἀρκετὰ καλὸν εἰσόδημα. Τὰ χρόνια περνοῦσαν καὶ κάποτε ἡ Ντόρις ἔκαμε ἐπίσημα πιὰ τὴν ἐμφάνισί της στὸν κόσμο. Στὴν ἀρχὴ δὲν τὴν παρατήρησαν, ἀλλὰ τυχαῖα κάποιος τὴν ἀναγνώρισε.

Αὐτὸ ἦταν. Ἀπὸ τότε ἄρχισε μιὰ ζωὴ μαρτύριο γιὰ τὴν φτωχὴ ἑκατομμυριοῦχο. Οἱ δημοσιογράφοι, ποὺ στὴν Ἀμερικὴ εἶναι πραγματικὴ μάστιξ, δὲν τὴν ἄφιναν σὲ «χλωρὸ κλαρὶ» ὅπως λέμε. Τὴν κυνηγοῦσαν παντοῦ. Σὲ λίγο ἀναγκάστηκε νὰ μὴν ἐμφανίζεται σὲ δημόσια μέρη καὶ νὰ μπαινοβγαίνῃ στὰ διάφορα σπίτια ἀπ' τὴν πόρτα τῆς ὑπηρεσίας.

Ἀλλὰ ἀντὶ αὐτὸ νὰ τὴν σώσῃ, ἀπεναντίας δὲν ἔκαμε τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ ἐξοργίσῃ μέχρι λύσσης τοὺς Ἀμερικανοὺς ρεπόρτερς, οἱ ὁποῖοι ἐνῷ πρῶτα προσπαθοῦσαν νὰ ἐξακοιβώσουν τὶς διάφορες διαδόσεις, τώρα τὶς ἔγραφαν ἀνεξέλεγκτα. Καὶ οἱ πιὸ παράξενες ἱστορίες ἄρχισαν νὰ κυκλοφοροῦν σὲ βάρος της. Ἔγινε, δηλαδή, τὸ ἴδιο πρᾶγμα, ποὺ καὶ μὲ τὴν Γκρέτα Γκάρμπο. Ὅσο περισσότερο κρυβόταν καὶ ἀπέφευγε τὸν κόσμο, τόσο πλήθαιναν οἱ ἱστορίες καὶ οἱ διαδόσεις καὶ τὸ κουτσομπολιό...

Κι' ἀκόμα, οἱ γκάγκστερς, ἄρχισαν νὰ τῆς στέλνουν ἀπειλητικὲς ἐπιστολές, μὲ τὶς ὁποῖες τῆς ζητοῦσαν φανταστικὰ ποσὰ γιὰ λύτρα. Ἡ νεαρὴ δισεκατομμυριοῦχος ζοῦσε μέσα στὸν ἐφιάλτη τῆς ἀπαγωγῆς.

Κι' ὅμως αὐτὴ ἡ τόσο καταδιωκομένη μικρούλα δὲν ἔκανε τίποτε τὸ παράξενο. Δὲν ζητοῦσε παρὰ νὰ ζῇ ἀθόρυβα, χωρὶς παραξενιές. Ἀλλὰ εἶχε τὴν δυστυχία νὰ εἶναι μιὰ ἀπ' τὶς γυναῖκες—Κροίσους τῆς ἐποχῆς μας. Κι' ἐνῷ δὲν ἦταν παρὰ ἡ τρίτη γυναῖκα σὲ πλοῦτο, ἡ φαντασία τῶν ρεπόρτερς τὴν ἔκαμε πρώτη ἀνάμεσα στὶς πρῶτες.

Τὸν Φλεβάρη τοῦ 1915 ἡ Ντόρις εἶχε γίνει 23 χρόνων, ἔπαψε νὰ κυττάζῃ τὸ φεγγάρι, νὰ πλάθῃ ὄνειρα καὶ παντρεύτηκε τὸν κ. Τζαίημς Κρόμγουελλ.

* * *

Εἶναι πολὺ σπάνιο νὰ συναντήσῃ κανεὶς τὴν πραγματικὴν εὐτυχία στοὺς δισεκατομμυριούχους. Ὡστόσο ἡ κυρία Κρόμγουελλ φαίνεται νἆχῃ βρῆ τὸ μυστικὸ τῆς εὐτυχίας, παρὰ τὴν κολοσσιαία περιουσία της. Ὁ ἄνδρας της, πολὺ πλούσιος φυσικὰ κι' αὐτός, ἀγαπάει τὴν γαλήνη τοῦ σπιτιοῦ καὶ τὴν συντροφιὰ τῶν βιβλίων. Ἔχει γράψει πολλὰ ἀξιοσημείωτα δοκίμια πάνω σὲ κοινωνικὰ καὶ οἰκονομικὰ ζητήματα τῆς ἐποχῆς μας. Οἱ μελέτες του ἀπαιτοῦν μεγάλες ἀναζητήσεις, μακρυνὰ ταξείδια καὶ ὑπομονὴν ἀνεξάντλητη. Ἡ γυναῖκα του εἶναι ἡ σπουδαιότερη συνεργάτις του. Ἀντὶ νὰ τρέχῃ στὶς νυκτερινὲς «μπουάτ» καὶ τὶς μοντέρνες πλὰζ τῶν πέντε ἠπείρων, τὸ ζεῦγος αὐτὸ τῶν διανοουμένων πλουτοκρατῶν, πηγαίνει στὶς Ἰνδίες νὰ συζητήσῃ μὲ τὸν Γκάντι ἢ στὴ Μόσχα νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν Στάλιν.

Ὅταν δὲν ταξειδεύουν ὁ κ. καὶ ἡ κ. Κρόμγουελλ, μένουν στὸ Χονολουλοῦ. Ἐκεῖ, μέσα στὴν ἡσυχία τῆς νήσου αὐτῆς τοῦ Εἰρηνικοῦ, κάνουν μιὰ ζωὴ κανονικὴ καὶ μετρημένη. Κι' ἐνῷ ὁ κ. Κρόμγουελλ ἀφοσιώνεται στὶς μελέτες του καὶ στὰ συγγράμματά του, ποὺ τὸν ἔκαναν παγκόσμια γνωστὸ καὶ σεβαστό, ἡ γυναῖκα του, ἡ παληὰ «πριγκήπισσα Νικοτίνη» περιποιεῖται τὸ σπίτι, μαγειρεύει κλπ.

Ἂν δὲ τυχαῖα τὸ ζευγάρι βρεθῆ στὴ Νέα Ὑόρκη, τὸ μέρος ποὺ ἔχετε τὶς περισσότερες πιθανότητες νὰ τὸ βρῆτε, εἶναι κάποιο παληὸ βιβλιοπωλεῖο, γνωστὸ γιὰ τὰ σπάνια βιβλία του.

Θ' ἀναγνωρίσετε εὔκολα τὴν Ντόρις, γιατὶ εἶναι πολὺ ψηλή, πολὺ λεπτὴ καὶ μοιάζει ἐξαιρετικὰ μὲ τὴν Γκρέτα Γκάρμπο.

Ἡ κυρία Κρόμγουελλ εἶναι μία τέλεια

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 22αν ΣΕΛΙΔΑ)

Η ΗΡΩ̈́ΙΚΗ ΖΩΗ ΜΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Ἡ ζωή μου

ΤΗΣ ΕΜΜΥ ΤΖΟΝΣΟΝ

ΦΥΓΑΜΕ τὸν Ἰούνιο τοῦ 1933 γιὰ νὰ διασχίσωμε τὸν Βόρειο Ἀτλαντικό. Ἐπὶ τριανταεννέα ὧρες νοιώσαμε γιὰ πρώτη φορὰ τὴν εὐχαρίστησι τοῦ νὰ εἴμαστε μόνοι, πραγματικὰ μόνοι. Κανεὶς δὲν κοιμήθηκε. Τρώγαμε σάντουϊτς καὶ καφὲ κι' ἀκούαμε τὸν ἦχο τοῦ ἀεροπλάνου ποὺ μᾶς ἐνέπνεε τόση ἐμπιστοσύνη. Ὡς τότε εἶχα πετάξει μόνη. Τώρα, ἀνάμεσα στὸν οὐρανὸ καὶ στὴ γῆ μ' ἕνα σύντροφο, νόμισα ὅτι ζοῦσα σὲ ὄνειρο.

Ἡ ἀνησυχία μὲ ξύπνησε: διέκρινα πάγους. Ἔγραψα σ' ἕνα χαρτάκι: «πάγοι» καὶ τὸ ἔδωσα στὸν Τζίμ. Ἀσφαλῶς εἴχαμε ξεφύγει ἀπ' τὸ δρόμο μας, βρισκόμασταν πολὺ βόρεια. Ἡ σωτηρία μᾶς ἦρθε πάλι ἀπ' τὸν οὐρανό. Ἕνα κοπάδι πουλιὰ πέρασε πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια μας. Ἦταν πουλιὰ τῆς στεριᾶς: τὸ τέλος μᾶς φάνηκε κοντά.

Μὰ τὸ ταξεῖδι ποὺ ἄρχισε ἄσχημα δὲν μποροῦσε νὰ τελειώσῃ χωρὶς ἀπρόοπτα. Ἑκατὸ χιλιόμετρα ἔξω ἀπ' τὴ Νέα Ὑόρκη ἀναγκασθήκαμε νὰ προσγειωθοῦμε. Στὴν προσγείωσι τὸ ἀεροπλάνο μας καταστράφηκε. Ἀντιπροσώπευε τὶς ἐλπίδες μας καὶ τὰ τελευταῖα χρήματά μας.

Τὴν ἄλλη μέρα κάναμε τὴν ἐμφάνισί μας στὴν Νέα Ὑόρκη, μέσα σ' ἕνα πλῆθος ποὺ οὔρλιαζε ἀπὸ ἐνθουσιασμό.

Σὲ λίγο ὁ Τζίμ κι' ἐγὼ ἀποφασίσαμε νὰ φύγωμε μὲ τὸ καινούργιο ἀεροπλάνο ποὺ μᾶς δώρισαν γιὰ τὴν Βαγδάτη. Μιὰ ἀπρονοησία κατέστρεψε πάλι τὶς ἐλπίδες μας. Δὲν μπορούσαμε νὰ περιμένωμε νὰ καθαρίσῃ ὁ οὐρανὸς καὶ νὰ γίνῃ εὐνοϊκὸς ὁ ἀέρας: ἐπιχειρήσαμε ν' ἀπογειωθοῦμε σ' ἕνα γήπεδο ἀμμῶδες, ὁ ἀέρας φυσοῦσε ἀπ' τὴν ξηρὰ καὶ μᾶς παρέσυρε ἀνοιχτά.

Δὲν εἴχαμε μαζύ μας ἐργαλεῖα καὶ ἀνταλλακτικά. Ἀναγκασθήκαμε νὰ προσγειωθοῦμε γιὰ ν' ἀποφύγωμε τὴ θάλασσα. Δὲν μπορούσαμε νὰ κάνωμε τὴν ἀναγκαία ἐπισκευὴ καὶ νὰ στείλωμε στὸ ἐργοστάσιο τὰ σπασμένα μέρη: μᾶς ἔλειπε ὁ καιρός. Πέρασε ἡ κατάλληλη στιγμὴ κι' ἔτσι ἐγκαταλείψαμε αὐτὸ τὸ σχέδιο ποὺ ὠνειρευόμασταν τόσον καιρό.

Ἔπειτα ἀπὸ τὴν ὑποδοχὴ ποὺ μᾶς ἔκαναν οἱ Νεο-Ὑορκέζοι, ἀπεφάσισα νὰ ξαναπετάξω ἀπ' τὴν Ἀγγλία στὸ Ἀκρωτήριο, ἐπειδὴ ἐν τῷ μεταξὺ τὸ ρεκόρ μου εἶχε καταρριφθῆ.

Σ' ἕνα σταθμό, κι' ἐνῷ εἶχα ἐπιτύχει νέο ρεκόρ, ἔσπασε τὸ σύστημα προσγειώσεως. Ἔμεινα δίπλα στὸ ἀεροπλάνο μου μὲ χτυπημένα τὰ πόδια, μὲ τὰ φτερὰ τοῦ ἀεροπλάνου σπασμένα καὶ χυμένη τὴν βενζίνα.

Ἄλλη φορὰ τὸ παραμικρὸ ἀτύχημα μὲ κατέβαλλε. Τώρα ἔμεινα ἀναίσθητη μὲ τὴν πεισματάρικη ἐπιμονὴ πὤχει τὸ μυρμῆγκι στὴ δουλειά. Πῆγα τὸ ἀεροπλάνο μου στὴν Ἀγγλία, καὶ ἑτοιμάσθηκα γιὰ νέα ἀναχώρησι.

Ὅταν ξαναφεύγω, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ἀποτυχία, εἶμαι ἀνήσυχη. Μιὰ φωνὴ μοῦ ψιθυρίζει ἐπίμονα ὅτι θὰ ξαναπάθω ἕνα ὅμοιο ἀτύχημα. Παρ' ὅλους ὅμως τοὺς φόβους μου, πέταξα καὶ ἔφθασα στὸ Ἀκρωτήριο σὲ 3 ἡμέρες, 6 ὧρες καὶ 33 λεπτά, σημειώνοντας νέο ρεκόρ.

Ἔτσι περνούσαμε μὲ τὸν Τζὶμ μιὰ ζωὴ γεμάτη κινδύνους, ἐγκαταλελειμμένοι στὴν τύχη καὶ στὴν ἀβεβαιότητα.

Περάσαμε μαζὶ θαυμάσιες ὧρες. Μὰ ἡ ἀμείλικτη τύχη ἤθελε κάθε ἐπιτυχία μας νὰ σέρνῃ μαζύ καὶ τὴ σκιά της, κάθε νίκης μας νὰ πληρώνεται μὲ ἕνα δυστύχημα, μ' ἕνα γκρέμισμα τῶν ἐλπίδων μας. Φύγαμε χωριστά, καθένας γιὰ λογαριασμό του. Καὶ τὸ κοινὸ ἔγινε ὁ κριτὴς ποὺ παρακολουθοῦσε κάθε ἐπιτυχία καὶ κάθε ἀποτυχία μας, ποὺ δὲν μᾶς ἐπέτρεπε νὰ εἴμαστε ἑνωμένοι, ἀλλὰ ἴσοι, ὄχι φίλοι, ἀλλὰ ἀντίπαλοι.

Ἂν ἤμουν μιὰ γυναῖκα ἄγνωστη θὰ μποροῦσα νὰ γνωρίσω τὴν εὐτυχία. Ἀλλά, τὸ ἐπαναλαμβάνω, τὸ κοινὸ παρακολουθοῦσε κάθε μας κίνησι, κάθε νέα μας προσπάθεια, γιὰ νὰ μᾶς παραβάλλῃ, γιὰ νὰ μᾶς κρίνῃ, γιὰ νὰ μᾶς φέρῃ σὲ ἀντίθεσι.

Δὲν εἴμασταν πιὰ δυὸ ἐλεύθερα πουλιὰ στὸ διάστημα, δυὸ ἀεροπόροι ὑπεύθυνοι μόνο γιὰ τὸν ἑαυτό τους. Ὅ,τι κι' ἂν ἔκανε ὁ ἕνας ἔρριχνε τὸ φῶς ἢ τὴν σκιά του στὸν ἄλλον, τὸ κάθε τὶ ἔπαιρνε μιὰ ἰδιαίτερη σημασία.

Πετάξαμε ἀκόμη μιὰ φορὰ μαζύ. Ἐπρόκειτο διὰ τὸ ταξεῖδι Λονδίνου — Μελμπούρνης καὶ πολλὰ ἀεροπλάνα διεκδικοῦσαν τὴν νίκη. Ὁ νικητὴς θἄπαιρνε 10.000 λίρες.

Παραγγείλαμε ἕνα καινούργιο ἀεροπλάνο ποὺ στοίχιζε 5.000 λίρες. Ἐδῶ θἄθελα ν' ἀνοίξω μιὰ μικρὴ παρένθεσι γιὰ νὰ μιλήσω γιὰ τὰ ὑλικὰ κέρδη τῶν νικῶν μου.

Στὸ πρῶτο μου ταξίδι Ἀγγλίας — Αὐστραλίας κέρδισα ἕνα σημαντικὸ ποσὸν καὶ κανεὶς δὲν ἔμεινε πιὸ ἔκπληκτος ἀπὸ μένα γι' αὐτὰ τὰ χρήματα. Πῆρα 14.000 λίρες. Ἀφαιρῶντας τοὺς φόρους καὶ τὰ ἔξοδα, ἔμειναν 10.000 λίρες. Αὐτὸ ἦταν καὶ τὸ μεγαλύτερο ποσὸν ποὺ πῆρα ποτέ. Στὰ ἄλλα ταξίδια τὰ διάφορα δυστυχήματα κι' οἱ ἐπισκευὲς ἀπορροφοῦσαν ὅλα μου τὰ χρήματα.

Γιὰ τὴν πτῆσι Λονδίνου — Μέλμπουρν διαθέταμε, ὁ Τζὶμ κι' ἐγώ, ἕνα ποσὸν ποὺ δὲν εἴχαμε καμμιὰ βεβαιότητα ὅτι θὰ πάρωμε πίσω. Εἶναι τὸ πάθος τῆς δουλειᾶς καὶ ὅλο της τὸ μεγαλεῖο, αὐτὸ ποὺ σπρώχνει τὸν ἀεροπόρο νὰ φύγῃ περιφρονῶντας τὰ ἐπίγεια. Ἡ μοναξιὰ τοῦ ἀέρα, μιὰ ἐπιτυχημένη πτῆσι ἐξαφανίζουν τὸν ὑπόλοιπο κόσμο ἀπ' τὰ μάτια τοῦ πιλότου.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

Ἕνας ζωντανὸς νεκρός; Σαρλώ, ὁ ἐρημίτης!

Ἡ «σιωπὴ» τοῦ Σαρλω.— Τὸ ἐρημητηριο του στὸ Κάρμελ.— Τὰ νεα του σχέδια καὶ ἡ Πολέττα Γκοντάρ.— Γράφει, σχίζει, ξαναρχίζει.— Πῶς ζῇ τώρα.— Ἡ πολιτικὴ τὸν ἐνδιαφέρει ἐξαιρετικά.— «Πάρτε την, δὲν μοῦ χρειάζεται, ἀφοῦ ὁ Σαρλὼ πέθανε!».

Εἶνε τόσα χρόνια τώρα ἀπὸ τότε σχεδὸν ποὺ ἔκαμε τὴν ἐμφάνισί του ὁ ὁμιλῶν, ποὺ ὁ Σαρλὼ ἔπαψε νὰ δημιουργῆ. Πολλοὶ λένε πὼς μισεῖ τὸν ὁμιλοῦντα. Φαίνεται ὅμως πὼς δὲν εἶν' αὐτό, ἀφοῦ στοὺς «Μοντέρνους Καιρούς» ὁ ἴδιος λέει κάπου κάποιο... ἐσπεραντίστικο τραγουδάκι. Οἱ λόγοι τῆς ἀδρανείας τοῦ Σαρλώ, τοῦ μεγαλείτερου αὐτοῦ κωμικοῦ τοῦ κόσμου, πρέπει ν' ἀναζητηθοῦν ἀλλοῦ. Ἄλλωστε ὁ Σαρλὼ δὲν μένει τελείως ἀδρανής. Ἐργάζεται, ἀλλὰ μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι κάθε φορὰ ποὺ οἱ συνεργάτες του καὶ ὁ κόσμος περιμένουν κάτι, ἐκεῖνος καταστρέφει ὅλη τὴν προηγουμένη του ἐργασία γιὰ νὰ ξαναρχίσῃ μιὰ ἄλλη. Παρακάτω δημοσιεύουμε μιὰ συνέντευξι ποὺ εἶχε μαζί του ἕνας Γάλλος δημοσιογράφος.

...Ξετρύπωσα τὸν Σαρλὼ μακρυά, πολὺ μακρυά, ἀπ' τὸ Σὰν Φραντζῖσκο. Μένει ἀπ' τὸν περασμένο Δεκέμβρη κατάμονος στὸ Κάρμελ, μιὰ μικρὴ πολιτεία βουτηγμένη στὸ φῶς. Κάθε βδομάδα πηγαίνει καὶ τὸν βλέπει ὁ παλιός του φίλος Ρίϊβς καὶ μιὰ φορὰ τὸ μῆνα τοῦ πηγαίνει καὶ τὰ δυὸ μεγάλα παιδιά του.

Δὲν βλέπει πιὰ κανένα, οὔτε καὶ τὸ χοντρο-Μπέργκμαν, τὸν παλιὸ σύντροφο τῶν πρώτων του ταινιῶν. Πότε πότε ἀνησυχεῖ γιὰ τὶς γυναῖκες ποὺ μοιράστηκαν μαζί του τόσο δυστυχισμένα τὴ ζωή του: γιὰ τὴν Μίλντρεν Χάρρις ποὺ ξαναπαντρεύτηκε, γιὰ τὴν Λίτα Γκρέϋ, κι' αὐτὴ ξαναπαντρεμένη, ποὺ ἀκούει πότε-πότε στὸ ραδιόφωνο νὰ τραγουδάῃ, καὶ γιὰ τὴν παλιά του φίλη Ἔντνα Πούρβιανς, γηρασμένη τώρα κι' ἀγνώριστη, στὴν ὁποία στέλνει κάθε βδομάδα διακόσια δολλάρια.

Ὁ ἄνδρας ποὺ εἶνε μπροστά μου εἶνε ἕνας γέρος μὲ ἄσπρα, κάτασπρα μαλλιά, πολὺ θλιμμένος καὶ πλήττων. Ἀλλὰ μιλάει ἀκόμα μὲ κάποιον ἐνθουσιασμό, ἀνακατεμένο μὲ εἰρωνεία. Εἶνε στιγμὲς ποὺ δὲν ξέρω ἂν μιλάει σοβαρὰ ἢ κοροϊδεύει. Πρέπει ὁ ὁμιλητής του νὰ τὸν ἀκούῃ μονάχα, χωρὶς ν' ἀναζητάῃ ἀνάμεσα στὰ λογια του ἄλλον δεσμὸ παρὰ τὴν παραξενιὰ τῆς κάθε στιγμῆς:

—Ἔχω γράψει τρία σενάρια γιὰ μένα καὶ γιὰ τὴν Πολὲττ (ἐννοεῖ τὴν Πολέττ Γκοντάρ, τὴν τελευταία του γυναῖκα). Ἀλλὰ τὰ ξέσχισα κι' ὕστερα τὰ ξανάρχισα. Πιστεύω πὼς δὲν θὰ φορέσω ποτὲ τὸ κοστοῦμι τοῦ Σαρλώ. Ἀλλὰ καὶ δὲν θὰ «γυρίσω» τὸν Ναπολέοντα... Ποιὸς ξέρει;... ἴσως βρεθῆ καμμιὰ μέρα ἕνας ἄλλος ρόλος γιὰ μένα, πολὺ διαφορετικὸς ἀπ' αὐτὸν ποὺ συνήθισα. Τότε θὰ μιλήσω. Ἐγκατέλειψα τὴ «Μικρὴ ἄγρια τοῦ Μπαλί», ἀλλὰ ἔχω ὑποσχεθῆ στὴν Πολὲττ ἕνα σενάριο, ποὺ θὰ σκηνοθετήσω ἐγώ. Ἐν τῷ μεταξὺ ἐκείνη «γυρίζει» ἀλλοῦ.

»Τὶς ἀναμνήσεις μου! Βέβαια κάποτε θὰ τὶς γράψω, ἀλλὰ δὲν ξέρω ἀπὸ ποῦ ν' ἀρχίσω.

⁂

Τίποτε πιὰ δὲν τὸν ἐνδιαφέρει. Πλούσιος, ἀποτραβηγμένος, ἀνεξάρτητος, ἀδρανής, καπνίζει λίγο, δὲν πίνει καθόλου, τρώγει λίγο, σηκώνεται νωρίς, κοιμᾶται ἀργά, σκέπτεται καὶ περπατάει ἐπὶ ὧρες.

— Οἱ «Μοντέρνοι Καιροὶ» μοῦ ἀπέδειξαν πὼς εἶνε ματαιοπονία τὸ νὰ θέλῃ κανένας νὰ ξαναρχίζῃ.

Περίεργο πρόσωπο. Μήπως βρίσκεται ἐδῶ στὸ Κάρμελ, ἐπειδὴ ἀγαπάει τὴν χάρι μιᾶς μικρῆς; Πολλοὶ τὸ ὑποστηρίζουν. Ἄλλοι ἐλπίζουν σ' ἕνα ξαφνικὸ ξύπνημα τοῦ ἐγωϊσμοῦ του καὶ σὲ μιὰ ἐξόρμησι πρὸς τὴν κατάκτησι μιᾶς νέας ἐπιτυχίας, πιὸ μεγάλης ἀπ' ὅλες τὶς παλιές. Ὁ ἴδιος ξέρει πὼς ὁ σημερινὸς Σαρλὼ δὲν ἔχει πιὰ τὴ φήμη τοῦ παλιοῦ, πὼς οἱ νέες γενεὲς τὸν ἀγνοοῦν καὶ πὼς μεταξὺ τῶν παλιῶν πολλοὶ εἶν' ἐκεῖνοι ποὺ βίασαν τὸν ἑαυτό τους νὰ τὸν λησμονήσουν.

Τὸ ξέρει, ἀλλὰ δυσκολεύεται κάπως νὰ τὸ πιστέψῃ, νὰ τὸ υἱοθετήσῃ. Ἐξακολουθεῖ νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν παγκόσμια πολιτικὴ καὶ νὰ κάνῃ σχέδια διεθνικά.

—Ἐνδιαφέρομαι γιὰ τὸ φράγκο. Πρέπει νὰ τὸ ἀνυψώσουν.

Ἐνδιαφέρεται γιὰ τὸν πόλεμο τῆς Κίνας καὶ τῆς Ἰσπανίας. Μὲ μονοσύλλαβα μπορεῖ κανένας νὰ καταλάβῃ πὼς δὲν ἀγαπᾶ καθόλου τὰ φασιστικὰ καθεστῶτα, πὼς ἐνδιαφέρεται ἐξαιρετικὰ γιὰ τὶς ἀμερικανικὲς ὑποθέσεις, γιὰ τὸν Ροῦζβελτ...

—Πρέπει νὰ χτυπηθῆ πολὺ ἡ ἀπεργία. Ἔχω σκεφτῆ πολλὰ σχέδια γι' αὐτό... Ἀλλὰ πρὶν ἀπ' ὅλα πρέπει νὰ πραγματοποιηθῆ μία διεθνὴς ἕνωσις.

Πρέπει νὰ τὸ πῶ; Εἶμαι πολὺ ἀνήσυχος καὶ ἰδίως συγκινημένος. Ἡ τρέλλα καὶ ἡ μεγαλοφυΐα εἶνε λοιπὸν τόσο τραγικὰ ἀχώριστες;

Μένω μόνος μὲ τὶς σκέψεις μου, ποὺ εἶνε ἀπογοητευτικές. Ὁ Τσάπλιν τὸ νοιώθει. Σηκώνεται. Κάνει μιὰ χειρονομία, ποὺ δικαιολογεῖ τοὺς φόβους μου, ἀλλὰ ποὺ μὲ γεμίζει μὲ χαρά.

Παίρνει τὸ «μπαστουνάκι» του.

—Εἶνε τὸ τελευταῖο μου, λέγει. Μ' αὐτὸ γύρισα τοὺς «Μοντέρνους Καιρούς»... Πάρτε το, δὲν μοῦ χρειάζεται, ἀφοῦ ὁ Σαρλὼ πέθανε!...

ΜΩΡΙΣ ΜΠΕΣΣΥ

Ὁ Σαρλὼ μὲ τὴν Πολέττ Γκοντάρ, τὴν τελευταία του—τετάρτη—γυναῖκα του.

* ΟΤΑΝ ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΓΡΑΦΟΥΝ *

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΚΤΗΣΙ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

ΤΗΣ ΝΤΙΤΑ ΠΑΡΛΟ

Ὅταν ἕνας ἄνθρωπος ἀποφασίσῃ νὰ ἐπιτύχῃ στὴ ζωή, «νὰ γίνῃ κάτι», ἡ πρώτη δουλειὰ ποὺ κάνει εἶνε νὰ στραφῆ πρὸς ἐκείνους ποὺ ἔχουν ἤδη ἕνα ὄνομα καὶ νὰ προσπαθήσῃ νὰ τοὺς μοιάσῃ. Ἔτσι κι' ὅσες θέλουν νὰ γίνουν κινηματογραφικοὶ ἀστέρες, μιὰ σκέψι ἔχουν καὶ μιὰ φιλοδοξία: νὰ μοιάσουν στὴ Γκρέτα Γκάρμπο νὰ μιλοῦν, νὰ περπατοῦν, νὰ μακιγιάρωνται, νὰ χτενίζωνται, νὰ ντύνωνται, νὰ γελοῦν, νὰ κλαῖνε... σὰν κι' ἐκείνη. Αὐτὰ τὰ κορίτσια εἶνε βέβαια ὅτι ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ κατορθώσουν νὰ μιμηθοῦν σὲ κάτι αὐτὴ τὴν ἀσύγκριτη βεντέττα, τὸ μέλλον τους εἶνε ἐξασφαλισμένο.

Πόσο γελασμένες εἶνε ὅλες αὐτὲς οἱ νέες! Καὶ καθὼς σήμερα εἶνε ἀδύνατο νὰ τὶς πείσῃ κανεὶς ὅτι ἔχουν ἄδικο, θὰ ὑποφέρουν ἀργότερα διπλᾶ.

ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ ΣΤΙΣ ΑΠΟΜΙΜΗΣΕΙΣ!

Γιὰ νὰ δημιουργήσετε κάτι καλό, γιὰ ν' ἀποκτήσετε μιὰ ἀξία, πρέπει νὰ ξεχάσετε τί κάνουν οἱ ἄλλοι' νὰ μὴ σκέπτεσθε παρὰ τί θὰ κάνετε ἐσεῖς, πῶς θὰ ἐνεργήσετε ἐσεῖς, πῶς θὰ φερθῆτε ἐσεῖς. Μιὰ μέρα ἦλθε στὸ στούντιο μιὰ νέα ποὺ ἤθελε νὰ παίξῃ στὸ σινεμά. Ἦταν ὡραία, χαριτωμένη, ἤξερε νὰ τραγουδῆ καὶ νὰ χορεύῃ. Κι' ὅμως αὐτὴ ἡ κοπέλλα δὲν μπορεῖ νἄχῃ καμμιὰ ἐλπίδα πὼς θὰ πετύχῃ: μοιάζει σὲ ὅλα μὲ τὴν Ντανιὲλ Νταριέ! Κι' εἶνε ἀσυγχώρητο ἐλάττωμα αὐτό.

Βλέπετε λοιπὸν ὅτι δὲν πρέπει κανεὶς νὰ ζητᾶ νὰ μοιάσῃ στοὺς ἄλλους. Ὄχι μόνο πρέπει νὰ μένετε ὅπως εἶσθε, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐπιδιώκετε νὰ εἶσθε φυσική. Τίποτα δὲν πρέπει νὰ εἶνε πολὺ μελετημένο κι' ἐξεζητημένο. Οὔτε τὸ χτένισμα, οὔτε τὰ φορέματα, οὔτε τὸ μακιγιάζ, οὔτε ἡ ὁμιλία.

ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΑΥΘΟΡΜΗΤΕΣ

Νομίζετε ὅτι μιὰ γυναῖκα ποὺ μελετᾶ τὴ θέσι τῶν μαλλιῶν της καὶ ποὺ ὕστερα δὲν τολμᾶ νὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι γιὰ νὰ μὴ χαλάσῃ τὸ χτένισμά της, μπορεῖ νἄχῃ χάρι; Νομίζετε ὅτι μιὰ γυναῖκα ποὺ ζυγίζει κάθε της λέξι πρὶν τὴν προφέρῃ, μπορεῖ νἄχῃ φυσικότητα; Νομίζετε ὅτι οἱ γυναῖκες ποὺ σκεπάζουν τὸ πρόσωπό τους μ' ἕνα στρῶμα μακιγιάζ, ποὺ βάφουν ὑπερβολικὰ τὰ χείλη τους καὶ τὰ μάτια τους, μποροῦν νὰ κρατήσουν γιὰ πολὺν καιρὸ ἕνα ἄνδρα; Ἀσφαλῶς ὄχι. Κατὰ τὴ γνώμη μου, οἱ πολὺ μακιγιαρισμένες γυναῖκες δὲν ἀρέσουν παρὰ σ' ἐκείνους ποὺ δὲν ξέρουν νὰ βλέπουν.

Ἡ ἔλλειψις φυσικότητος εἶνε κάτι γιὰ τὸ ὁποῖο κατηγορῶ τὶς Ἀμερικανίδες στάρ, ποὺ ὡστόσο ἔχουν δείξει τὸ μεγάλο ταλέντο τους. Εἶδα τελευταῖα ἕνα ἀμερικανικὸ φίλμ: μιὰ δακτυλογράφος ζητοῦσε θέσι. Κάθε φορὰ ποὺ παρουσιαζόταν σ' ἕνα διευθυντὴ ἦταν περιποιημένη καὶ χτενισμένη, σὰν νἄχε βγῆ ἐκείνη τὴν ὥρα ἀπ' τὸ ἰνστιτοῦτο καλλονῆς. Καὶ πραγματικὰ μόλις εἶχε βγῆ ἀπ' τὸ ἰνστιτοῦτο τοῦ στούντιο. Γιὰ μένα αὐτὸ εἶνε ἀνώφελο καὶ βλαβερὸ γιὰ τὸ φίλμ, γιατὶ ὅλος ὁ κόσμος ξέρει ὅτι μιὰ δακτυλογράφος ποὺ ζητεῖ θέσι δὲν ἔχει τὰ μέσα νὰ πηγαίνῃ τρεῖς φορὲς τὴν ἑβδομάδα στὸ κουρεῖο.

Στὴ Γαλλία μάλλωσα συχνὰ μὲ τοὺς σκηνοθέτας μου γιατὶ δὲν ἤθελα νὰ περάσω ἀπ' τὰ χέρια τοῦ κομμωτοῦ. Μοῦ ἔλεγαν ὅτι δὲν ἤμουν ἀρκετὰ κοκέττα. Ἐγὼ δὲν ἤθελα παρὰ νὰ μείνω ἐγώ, ὅπως εἶμαι καὶ νὰ δώσω ἔτσι μεγαλείτερη φυσικότητα στὸ ρόλο μου.

ΜΙΑ ΣΥΝΤΑΓΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΙΤΥΧΙΑ

Γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ κανεὶς στὴ ζωὴ πρέπει νὰ παραβλέπῃ γιὰ λίγο τὰ ὑλικὰ πράγματα. Δὲν εἶνε κακὸ νὰ ὀνειρεύεται κανεὶς λιγάκι. Ἐπίσης δὲν πρέπει νὰ ἀγαπᾶ κανεὶς πολὺ τὰ χρήματα, γιατὶ αὐτὸς ποὺ ἔχει πάθος μ' αὐτὰ δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ εἶνε εὐτυχισμένος. Πάντα πρέπει νὰ θέτωμε ἕνα σκοπό. Μιὰ ἰδέα πρέπει νὰ ὁδηγῆ στὸ δρόμο μας, κάτι ποὺ νὰ εἶνε πραγματικὰ μιὰ αἰτία, ἕνας λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο νὰ ζῇ κανείς.

Γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ κανεὶς μιὰ θέσι στὸν ἥλιο, πρέπει νἄχῃ ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό του, νὰ πιστεύῃ στὶς ἱκανότητές του, χωρὶς βέβαια νὰ παραγνωρίζῃ καὶ τὶς ἱκανότητες τῶν ἄλλων.

ΝΤΙΤΑ ΠΑΡΛΟ

Ἡ Ντίτα Πάρλο

Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ & ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΔΡΑΣΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΩΜΟΡΦΙΑΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΝΝΑ, ἐτῶν 39.
ΜΑΡΙΝΑ, ἐτῶν 48.
ΑΝΔΡΕΑΣ, ἐτῶν 55.

(Δυὸ κυρίες πολὺ κομψές, καθισμένες σ' ἕνα τραπεζάκι, στὸ «Σέσιλ» τῆς Κηφισιᾶς. Τὸ γκαρσόνι ποὺ φέρνει δυὸ ποτήρια μπύρα καὶ μεζέδες, φεύγει).

ΑΝΝΑ.— Γιὰ μένα ἔγινε αὐτὴ ἡ προετοιμασία; ξέρεις πὼς δὲν τρώω τίποτα...Ἡ μπύρα παχαίνει... Ἄμα ὅμως τὴ δῶ ἔτσι μπροστά μου, (ρουφάει ἀπολαυστικὰ λίγες γουλιές), δὲ μπορῶ νὰ συγκρατηθῶ. Εἶναι πειρασμός...

ΜΑΡΙΝΑ (πίνει καὶ κείνη μὲ ἀπόλαυσι τὸ ποτῆρι της).— Κι' ἐγὼ τὴν πίνω, βλέπεις...

ΑΝΝΑ.— Ἐσὺ δὲν παχαίνεις... Ἐγώ, ὅταν κάνω κάποια στροβοτιμονιά, τὴν πληρώνω μ' ἑνὸς μηνὸς βασανστικὴ δίαιτα... δηλ. μὲ ἀπεργία πείνας... Εἶσαι τυχερὴ σ' ὅλα, Μαρίνα, ἀρχίζοντας ἀπ' τὸν ἄνδρα σου, ποὺ σὲ λατρεύει ὅπως τὴ μέρα ποὺ παντρευτήκατε—δὲ σὲ ζηλεύει, σοῦ παραχωρεῖ ὅλα... λοῦσα, διαμαντικά, γλέντια... Ἔχεις φλέρτ.... Καὶ ὅμως δὲν εἶσαι εὐχαριστημένη... Ἐγώ, ποὺ δὲν ἔχω οὔτε τὰ μισὰ ποὺ ἔχεις ἐσύ, εἶμαι γελαστὴ πάντα... Θἄλεγε κανένας πὼς ἔχεις μέσα σου κάποιον καϋμό... ἀγάπης...

ΜΑΡΙΝΑ (λιγάκι πικραμένη).— Ποτέ μου δὲν ἀγάπησα κανένα. Δὲν κατάλαβα τὴ γλύκα, οὔτε τὴν πίκρα τῆς ἀγάπης. Ἀγάπησα ὅμως τὸν ἑαυτό μου τρελλὰ — τὴν ὡμορφιά μου... καὶ τώρα ποὺ θ' ἀρχίση νὰ φεύγη...

ΑΝΝΑ.— Μὲ τὴ ζωὴ ποὺ κάνεις, ἔχεις δέκα, ἴσως καὶ δεκαπέντε χρόνια μπροστά σου... Ὑδροθεραπεῖες, γυμναστική, σπόρ, ἰνστιτοῦτα καλλονῆς, δὲ θ' ἀφήσουν νὰ χαθῆ ἡ ὡμορφιά σου τόσο γρήγορα.

ΜΑΡΙΝΑ (συλλογισμένη). — Θὰ βαστάξη ὡς πότε;... Κι' ἂν δὲ βαστάξη, ξέρω τί μοῦ μένει ἀκόμα νὰ κάνω...

ΑΝΝΑ.— Σὲ ξέρω, Μαρίνα μου, δὲ θὰ ὑποχωρήσης εὔκολα καὶ δὲν πᾶς στὸ περιθώριο τῆς ζωῆς. Γιὰ νὰ διατηρήσης αὐτὴ τὴν ὡμορφιά, γιὰ τὴν ὁποία εἶσαι τόσο περήφανη, εἶσαι ἱκανὴ νὰ ὑποστῆς ὅλα τὰ μαρτύρια...

ΜΑΡΙΝΑ (σκεπτική).— Ὅλα... αἰσθητικὲς ἐγχειρήσεις, βασανιστικὲς κοῦρες (μικρὴ σιωπή).— Ὅταν ὅμως πάρη κανένας τὴν κατηφοριά, δύσκολα ξανανεβαίνει τὸν ἀνήφορο. Πρέπει λοιπὸν νὰ ξοφλήση τὰ χρέη του σ' αὐτὸ τὸν κόσμο καὶ νὰ φύγη.

ΑΝΝΑ.— Μὰ γιατί ὅλη σου τὴν ὑπόσταση τὴ βάζεις στὸ βάθρο τῆς ὡμορφιᾶς; Καμμιὰ γυναῖκα δὲν διατηρήθηκε αἰώνια νέα...

ΜΑΡΙΝΑ.— Ἡ Ὡραία Ἑλένη, ἡ Νινὸν ντὲ Λανκλὸ καὶ τόσες ἄλλες διατηρήθηκαν ὡραῖες ὡς τὰ ἑξῆντα τους χρόνια...

ΑΝΝΑ.— Φαντάζομαι πὼς καὶ σένα θὰ συμβῆ αὐτό... Ὥστε ἔχεις καιρὸ ἀκόμα καμμιὰ εἰκοσαριὰ χρόνια...

ΜΑΡΙΝΑ.— Δὲν τὸ φαντάζομαι.. Τὰ μαλλιά μου ἀρχίζουν ν' ἀσπρίζουν... τὰ μάτια μου χάνουν τὶς σπίθες τῆς νειότης, τὸ χαμόγελό μου δὲν εἶναι πιὰ γλυκό... Οἱ πρῶτες ρυτίδες ἀρχίζουν νὰ φαίνωνται... Ἴσως γρήγορα θὰ παραμορφώσουν...

ΑΝΝΑ.— Τὸ ὡραῖο σου πρόσωπο; Ὄχι Αὐτὰ εἶναι λεπτομέρειες ποὺ ἀντιλαμβάνεσαι μόνον ἐσύ...

ΜΑΡΙΝΑ.— Καὶ ποὺ μοῦ ὑποδεικνύει ὁ καθρέφτης μου...

ΑΝΝΑ.— Μαρίνα μου, εἶσαι γυναῖκα ἔξυπνη... Προσπάθησε νὰ ζήσης λίγο γιὰ τοὺς ἄλλους... Ποτὲ δὲ θέλησες νἄχης παιδί, γιὰ νὰ μὴ χαλάσης τὴ σιλουέττα σου καὶ νὰ μὴν ἔχης μιὰ κόρη ποὺ θὰ σὲ ὑποσκέλιζε μὲ τὰ προκλητικὰ γιάτα της. Ποτὲ δὲ σκέφθηκες κανέναν ἐκτὸς ἀπ' τὸν ἑαυτό σου... Ἂν ἤθελες ν' ἀσχοληθῆς λίγο μὲ τοὺς ἄλλους...

ΜΑΡΙΝΑ (μὲ θυμό).— Οἱ ἄλλοι δὲ μ' ἐνδιαφέρουν... Εἶμαι πιστὴ στὰ ἰδανικά μου... Ἡ ὡμορφιὰ ποὺ μοῦ χάρισε ἡ Μαῖρα, εἶναι πολυτιμό-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 23ην ΣΕΛΙΔΑ

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΟΙ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ

ΤΗΣ ΕΛΕΝΗΣ ΘΕΟΤΟΚΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΥ

Α ΤΟ δώσω; Νὰ μὴν τὸ σω;»

Ἔτσι λέει ὁ κακομοίρης ὁ Γιῶργος καὶ δὲν ξέρει τί νὰ κάμει!

— Καλά, λές, Ἀντρέα... εἶπε ὁ Γιῶργος.

— Ἄκουσε, ἐγὼ νάμουνα στὴ θέση σου, θὰ τόδινα γιὰ νὰ τὸ γλυτώσω ἀπ' τὸ θάνατο. Πιστεύεις ποὺ θὰ μπορέσει νὰ ζήσει μαζί μας.. μιὰ τέτοια ζωή; Δὲν τὸ βλέπεις ποὺ λυώνει μέρα μὲ τὴν ἡμέρα;

Ὁ Γιῶργος χωρὶς ν' ἀπαντήσει, ἔρριξε μιὰ θλιμμένη ματιὰ στὸ παιδί, ποὺ κρατοῦσε στὰ γόνατά του.

— Ἐγὼ πάλι δὲ θὰ τόδινα! εἶπε ἕνας ἄλλος. Νὰ τὸ δώσω λέει; Νὰ τὸ κάμουνε τουρκάκι; Κάλλιο νὰ πεθάνει στὰ χέρια μου!

— Ὄχι, νὰ μὴν πεθάνει! εἶπε ὁ Γιῶργος.

— Αἴ, δός το λοιπόν! Καὶ γιὰ μᾶς καλὸ θὰ εἶναι! Θαρρεῖς πὼς μ' ἀρέσει νὰ τ' ἀκούω νὰ κλαίει καὶ νὰ γυρεύει γάλα καὶ τὴ μάνα του; Γάλα; τὴ μάνα του; Τ' ἀκοῦς αὐτὰ καὶ θυμᾶσαι τὰ περασμένα!»

Οἱ ἄντρες ἀναστενάξανε. Ἦσαν ὅλοι αἰχμάλωτοι, ποὺ σέρνονταν ὡς τὰ βάθη τῆς Μ. Ἀσίας. Εἶχαν σταθῆ κείνη τὴν ἡμέρα σὲ κάποιο χωριό, καὶ τσακισμένοι εἴχανε ξαπλώσει κατάχαμα, κ' ἔλεγε ὁ καθένας τὸ λόγο του γιὰ τὸ παιδὶ τοῦ Γιώργου, ποὺ τριῶ χρονῶ, εἶχε βρεθῆ στὰ χέρια τοῦ πατέρα του τὴ στιγμὴ ποὺ γίνηκε αὐτὸς αἰχμάλωτος.

Κάποια τούρκισσα σ' αὐτὸ τὸ χωριὸ τὸ συμπόνεσε καὶ ζήτησε ἀπ' τὸ Γιῶργο νὰ τῆς τὸ δώση.

— Τί σοῦ μελλόντανε νὰ σὲ πιάσουνε μὲ τὸ παιδί! Πῶς τὄπαθες, καημένε Γιῶργο; ρώτησε κάποιος.

— Φεύγαμε καὶ πάσκιζα νὰ περάσω κι' ἐγώ. Ἡ γυναῖκα μου δὲν εἶχε κανένα δικό της — μοὔλεγε: Ἂν σὲ πιάσουνε θὰ χαθῶ! Ἔτρεμε, κι' ἄφινε ἕνα ἕνα νὰ πέφτουνε τὰ λίγα πράμματα ποὺ εἶχε μαζί της. Ποῦ νὰ κρατήσει τὸ παιδί; Τὸ κρατοῦσα γώ. Μὰ ὅπως πάσκιζα νὰ περάσω τὴν τουρκικὴ ζώνη, μ' ἐπιάσανε. Θέλησα νὰ δώσω στὴ γυναῖκα μου τὸ παιδί, μὰ κείνη, σὰν εἶδε ποὺ μὲ τραβοῦσαν οἱ τοῦρκοι, ἔπεσε λιγόθυμη... Δὲν μ' ἀφίσανε νὰ τὴ σιμώσω. Γύρω της ἤτανε ὅλοι ξένοι... Ἔτσι τὴν εἶδα, λιγοθυμισμένη τὴ Μαρίτσα γιὰ ὕστερη φορά...».

— Μὴ στενοχωριέσαι! Τὶς γυναῖκες τὶς ἀφήσανε νὰ περάσουνε. Πῆγε κι' αὐτὴ μὲ τὶς ἄλλες στὴν Ἑλλάδα. Ἂν γυρίσεις, μὲ τὸ καλό, θὰ τὴν ἀνταμώσεις.

— Μὰ ...ἂν ἀνταμωθῆτε, τότες, θὰ λευτερωθοῦμε! εἶπε κάποιος μὲ κομμένη ἀπ' τὸ χτυποκάρδι φωνή. Μὰ θὰ μοῦ πῆς: μπορεῖ νὰ λευτερωθῆτε σεῖς καὶ 'γὼ ὄχι! Σάματι ὅλοι θὰ λευτερωθοῦμε;»

Ἡ πρόσκαιρη ἀνάπαψη εἶχε τελειώσει. Οἱ τοῦρκοι διαλέγανε αἰχμάλωτους γιὰ νὰ τοὺς στείλουνε σὲ «ἀγγαρία». Λίγο παρέκει κάτι λεγότανε... χτυποῦσαν; Σκότωναν;... Οἱ αἰχμάλωτοι μὲ κομμένη φωνὴ ἀκροαζόντανε καὶ τὸ παιδὶ ἄκουε κι' αὐτὸ ἀγριεμένες φωνές, χτυπήματα, βόγγους. Ἔκρυψε τὸ κεφάλι στὸ στῆθος τοῦ Γιώργου.

— Πᾶμε νὰ φύγουμε!» τοῦ μουρμούρισε. Μὰ κατάλαβε ποὺ οἱ τοῦρκοι εἴχανε σιμώση τὸν πατέρα του. Τινάχτηκε. Ὁ Γιῶργος ἔπρεπε νὰ πάει στὴν ἀγγαρία.

— Ἄφησε τὸ παιδί!» τοῦ εἶπαν. Κεῖνο τὸν ἔσφιγγε.

Ὁ Γιῶργος εἶδε νὰ ὑψώνεται τὸ καμτσίκι πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τοῦ παιδιοῦ. Τὸ πέταξε πρὸς τὸν Ἀντρέα καὶ τοὔπε: «Κράτησέ το». Φεύγοντας ἄκουσε τὰ ξεφωνητὰ τοῦ παιδιοῦ, ποὺ πολεμοῦσε νὰ ξεφύγει ἀπὸ τὸν Ἀντρέα, καὶ φοβήθηκε μὴ τὸ κλάψιμο ἐρεθίση τοὺς τούρκους.

Πρέπει νὰ τὸ δώσω!» στοχάστηκε.

Τὸ βράδυ σὰν γύρισε, πρὶν σωριαστῆ ἀποκαμωμένος, τ' ἅρπαξε, ἀκόμα παραπονεμένο, καὶ εἶπε μὲ τὴν ματιὰ ναί, στὴν τούρκισσα ποὺ ἦρθε γιὰ τὴν στερνὴν ἀπάντηση.

Κόλλησε τὰ χείλια του πάνω στὸ παιδιάτικο πρόσωπο... Κανένας ἀπ' τοὺς αἰχμαλώτους δὲ μιλοῦσε κείνη τὴ στιγμὴ γύρω του. Μόνο τὸ παιδάκι, ποὺ τοῦ χάϊδεψε τὸ μέτωπο, φώναξε: Ἦρθες; Θὰ ρθῆ καὶ ἡ Μαμά;» Ὁ Γιῶργος τὄσφιξε στὴν ἀγκαλιά του, καὶ εἶπε μὲ ἀπόφαση:

«Δὲν τὸ δίνω, μαζὶ θὰ πεθάνουμε!»

……

Ἀνάμεσα σὲ κείνους τοὺς σκλάβους, ποὺ φτάνοντας στὴ Σμύρνη, ξαναβλέπουμε σὰν ζωντανὲς τὶς εἰκόνες τῆς φωτιᾶς καὶ τοῦ διωγμοῦ, παγαίνει ἀργά, γερασμένος, ὁ πατέρας μὲ τὸ παιδί του στὴν ἀγκαλιά.

— Δημητρό» τοῦ λέει ὁ Γιῶργος, γιὰ ἰδές! Θὰ πᾶμε νὰ βροῦμε τὴ Μαμά!

Τὰ βασιλεμένα μάτια λάμπουνε τότες κι' ἀπ' τὸ ἀχρωμάτιστο χεῖλι βγαίνει μιὰ λέξη χαρούμενη: «Στὴ Μαμά!» κι' ἁπλώνονται τὰ χεράκια.

Θυμᾶμαι τὴ Μαμά μου μὲ πόθο, ὅλο γι' αὐτὴν τοῦ μιλεῖ ὁ πατέρας του. Τόσον καιρό, σὲ κάθε στιγμὴ πόνου ἢ τρομάρας ἢ πείνας, ὁ πατέρας τὸ παρηγοράει μὲ τὸ τάξιμο:

— Θὰ πᾶμε νὰ βροῦμε τὴ Μαμά!

Μὰ κι' αὐτὸς ἔχει παρηγοριὰ αὐτὴ τὴν ἐλπίδα σ' ὅλο τὸν καιρὸ τῆς σκλαβιᾶς. Καὶ τώρα ἀρχινάει ν' ἀληθεύει αὐτὴ ἡ ἐλπίδα του. Εἶναι ἀπ' τοὺς τυχεροὺς ποὺ λευτερώνονται. Ἡ Σμύρνη, ποὺ θυμίζει τὴν καταστροφή, σκορπάει τὴν αὔρα τοῦ πέλαγου ὅπου θ' ἀντικρύσει τὸ καράβι τῆς λευτεριᾶς. Θὰ πάει νὰ βρῇ τὴ Μαρίτσα!

Σὲ ποιὸ μέρος τῆς Ἑλλάδας νὰ τὴν πῆρε τὸ καράβι τὶς φοβερὲς μέρες; Πῶς πέρασε! Σὰν τὴ βροῦνε πῶς θ' ἀρπάξει στὴν ἀγκαλιά της τὸ παιδί, ποὺ θὰ τὸ πιστεύει τώρα πεθαμένο! Τὸ κοιτάζει, μὰ στὸ κοίταγμα αὐτὸ τὸν πιάνει τρομάρα. Θὰ προφτάσει; Θὰ τὸ φέρει ζωντανό, ἢ τὴν ὕστερη στιγμὴ θ' ἀδειάσει ἡ ἀγκαλιά του; Εἶναι παγωμένο τὸ κορμάκι του καὶ τὸ σχισμένο ἀντρικὸ σακκάκι δὲν τὸ σκεπάζει καλά. Εἶναι φαρδύ, καὶ τοῦ φτάνει μονάχα ὡς τὰ γόνατα. Τὰ κοκκαλιάρικα πόδια κρεμιῶνται ξεσκέπαστα..

Ὅπως πάσκιζε νὰ τὰ τυλίξει, ὁ Ἀντρέας ποὺ γυρίζει μαζί, τοῦ λέει:

— Γιῶργο, ἄκουσα ποὺ σ' ἕνα τούρκικο σπίτι, μιὰ πλούσια χανούμισα βοηθάει τοὺς αἰχμαλώτους. Τοὺς δίνει ροῦχα. Πῆγε ὁ Συμεωνίδης καὶ τοὔδωσε μιὰ φορεσιά. Στὸν Κώστα τὸν Καραντώνη ἔδωσε παπούτσια. Πᾶμε καὶ μεῖς. Ἴσως σοῦ δώσει κανένα ροῦχο γιὰ τὸ παιδί.

Ὁ Γιῶργος στεκόταν ἀναποφάσιστος, μὰ ἦρθε κι' ἄλλος αἰχμάλωτος καὶ τοὺς ἔδειξε χαρούμενος δυὸ φανέλλες.

— Εἶναι καλὴ γυναῖκα αὐτὴ ἡ χανούμισα! Πρώτη φορὰ βλέπω νὰ μᾶς συμπονάει τοῦρκος!

Ὁ Γιῶργος μὲ τὸ παιδί του, καὶ ὁ Ἀντρέας πῆγαν στὸ σπίτι τοῦ Μπέη. Μπήκανε στὴ μεγάλη αὐλή, ὅπου περίμεναν κι' ἄλλοι αἰχμάλωτοι. Ἕνα κορίτσι τοὺς ἔφερνε ἕναν ἕναν μπροστὰ στὴ χανούμισα, ποὺ στέκονταν στὸ χαγιάτι, στὸ βάθος, τυλιγμένη σ' ἕνα μεταξωτὸ μαῦρο γιασμάκι καὶ σκεπασμένη ἀπ' τὸ μαῦρο φερετζὲ. Σιμά της μιὰ γρηὰ τούρκισσα ἔρριχνε ματιὲς ἔχτρικὲς σὲ κάθε αἰχμάλωτο, ποὺ ἔφευγε μὲ τὸ δῶρο του καὶ μ' ἕνα ἐγκάρδιο εὐχαριστῶ. Σὰν ἡ μικρὴ ἔφερε τὸ Γιῶργο καὶ τὸ παιδὶ μπροστὰ στὴ χανούμισα, κείνη τοὺς κοίταξε, ἔκαμε δυὸ βήματα πρὸς τὸ μέρος τους, στάθηκε, κάθισε σ' ἕνα χαμηλὸ ντιβάνι σιμὰ στὸν τοῖχο, κι' ἔμεινε ἀκίνητη. Σ' ὀλίγο κάτι ψιθύρισε. Ἡ μικρὴ πῆγε σιμά της κι' ἔπειτα γύρισε πρὸς τὸ Γιῶργο, ποὺ εἶχε σταθῆ ὀρθὸς κοντὰ στὴν πόρτα.

— Ἡ χανοὺμ ρωτάει ἀπὸ ποῦ ἤρθατε καὶ τί ἔχει τὸ παιδί, τόσο ἀδύνατο; εἶπε ἡ μικρή.

— Μᾶς πῆραν στὴν Ἄγκυρα... τὸ παιδὶ εἶναι ἔτσι ἀπὸ τὴν κακοπέραση.

— Εἶναι ψυχόπονη ἡ χανούμισα; τῆς εἶπε ὁ Γιῶργος.

— Ναί, εἶπε τὸ κορίτσι, κι' ἐγὼ θὰ ἤμουνα χαμένη χωρὶς αὐτή. Εἶμαι κιρκάσια.

Ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ ξανάρθε ἡ χανούμισα μὲ δυὸ δέματα στὰ χέρια. Χωρὶς νὰ προχωρήσει ἔκαμε νόημα στὴν κιρκάσια νὰ σιμώσει, τῆς μίλησε, καὶ κείνη πῆρε τὰ δέματα καὶ τάφερε στὸ Γιῶργο.

— Ἐδῶ ἔχει φαγὶ καὶ γάλα γιὰ τὸ παιδί, καὶ ἐδῶ ροῦχα. Νὰ ἔρθεις καὶ αὔριο νὰ σοῦ δώσει κι' ἄλλα ροῦχα γιὰ τὸ παιδί. Πότε θὰ φύγετε;

— Λένε αὔριο, προσμένουμε τὸ βαπόρι. Θὰ πᾶμε νὰ βροῦμε τὴ μάνα του... ποὺ μᾶς ἔχασε ἀποκρίθηκε ὁ Γιῶργος.

— Μὴν ξεχάσεις νὰ περάσεις αὔριο! ξανάπε ἡ μικρή.

Οἱ αἰχμάλωτοι φύγανε.

— Γάλα, αὐγὰ καὶ ψωμάκι ἄσπρο! Παιδάκι μου πόσο καιρὸ εἴχαμε νὰ ἰδοῦμε τέτοια πράγματα!

Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα χρόνο ὁ αἰχμάλωτος πλάγιασε μὲ ξαλαφρωμένη καρδιά.

Σὰν ξύπνησε τὴν αὐγή, τούπανε ποὺ τὸ πλοῖο ἔφτασε καὶ ποὺ θὰ φεῦγαν τὸ βράδυ. Οἱ αἰχμάλωτοι κλαίγανε. Τ' ἀδέρφια ποὺ εἴχανε χωριστεῖ στὴν αἰχμαλωσία ρωτιόντανε γιὰ τὴν τύχη τῶν ἀδερφιῶνε τους, κι' οἱ πατέρες ποὺ εἴχανε χάσει τοὺς γιούς τους τοὺς μελετοῦσαν μὲ πόνο.

Ὁ Γιῶργος θυμήθηκε ποὺ τοὔχε παραγγείλη ἡ χανούμισα νὰ ξαναπάει καὶ κίνησε γιὰ τὸ σπίτι τοῦ Μπέη μὲ τὸ παιδί. Μόλις τοῦ ἀνοίξαν τὴν πόρτα τῆς αὐλῆς βρέθηκε μπροστὰ ἡ μικρὴ κιρκάσια.

«Ἔλα, τοῦ εἶπε, ἡ χανούμισα σὲ προσμένει».

Ὁ αἰχμάλωτος στάθηκε σιμὰ στὴν πόρτα, καὶ τὸ παιδὶ κοντά του, κρατῶντας τον ἀπ' τὸ κουρελιασμένο πανταλόνι, κοίταζε γύρω του περίεργα. Ἡ χανούμισα ἔκαμε νόημα στὴν κιρκάσια, ποὺ ἔτρεξε κι' ἔφερε ἕνα μπόγο μὲ παιδιάτικα ροῦχα κι' ἕνα ἄσπρο μακρουλὸ ψωμί.

— Ἐδῶ εἶναι ροῦχα γιὰ τὸ παιδί, τοὖπε. Κι' αὐτὸ τὸ ψωμί... ἄκουσε: Θὰ τὸ κόψεις στὸ ταξίδι, σὰν θὰ φύγει τὸ βαπόρι, ὄχι πρῶτα! Κατάλαβες;

Ἡ μικρὴ μιλοῦσε καὶ τὸν κοίταζε σοβαρή. Ὁ Γιῶργος ἅπλωσε τὸ χέρι του καὶ σὰν πῆρε τὸ μακρουλὸ ζεστὸ ψωμί, τοῦ φάνηκε πὼς ἡ χανούμισα κάτω ἀπ' τὸ μαῦρο μαγνάδι της εἶχε τὰ μάτια στυλωμένα κατὰ κεῖνον. Κι' ὅπως εἶχε κινήσει νὰ φύγει πιάνοντας τὸ χέρι τοῦ παιδιοῦ, γύρισε πρὸς τὸ μέρος της καὶ εἶπε:

— Τὸ καλὸ ποὺ κάνεις νὰ τὸ βρῆς ἀπ' τὸ Θεό!

Κείνη, σὰ νὰ κοίταζε τώρα πρὸς τὸ παιδί, κι' ὁ Γιῶργος τὄσπρωξε πρὸς τὸ μέρος της καὶ τοῦ εἶπε:

— Πήγαινε, Δημητρό, νὰ φιλήσεις τὸ χέρι τῆς κυρᾶς, ποὺ σοὔδωσε τόσα πράματα!

Καὶ τὸ παιδὶ πῆγε σιμά της, ζήτησε τὸ χέρι της καὶ τόφερε στ' ἀχνὰ χείλη του.

Ἐκείνη ἔσκυψε, σήκωσε στὴν ἀγκάλη της τὸ σκελετωμένο κορμάκι καὶ σίμωσε στὸ πρόσωπό της τὸ κέρινο προσωπάκι του, ποὺ τὄχωσε κάτω ἀπ' τὸ φερετζὲ καὶ τὸ φίλησε ἀθόρυβα. Μὰ ὅπως δὲν τὄχε κατεβάσει ἀμέσως, κι' ἀκόμα τὸ κρατοῦσε κάτω ἀπ' τὸ πυκνό της τὸ σκέπασμα, ξαφνικὰ δυνατή, χαρωπή, ἀντήχησε ἡ φωνὴ τοῦ παιδιοῦ:

— Μαμά!....

Καὶ πρόβαλε κάτω ἀπ' τὸ μαῦρο μαγνάδι, γύρισε κατὰ τὸν πατέρα του μὲ χαμόγελο καὶ φώναξε:

— Εἶναι ἡ Μαμά!

Ἡ χανούμισα τ' ἄφησε νὰ γλυστρήσει κατὰ γῆς, γύρισε κατὰ τὸ Γιῶργο καὶ τοὔδειξε μ' ἕνα κίνημα γοργὸ τὴν πόρτα.

Κεῖνος στεκόντανε σὰν καρφωμένος στὴ θέση του.

Μὲ πεῖσμα, παρασταίνονταν τὴ Μαρίτσα νὰ τὸν περιμένει στὸν Πειραιᾶ, μαζὶ μ' ἄλλες γυναῖκες... κι' ὅμως δὲ μποροῦσε νὰ φύγει!

Ἡ κιρκάσια ἔσπρωξε κατὰ κεῖνονε τὸ παιδὶ καὶ τοῦ εἶπε:

— Φεῦγα!

Μὰ ἡ γρηὰ τούρκισα σφάλισε τὴν πόρτα κι' ἐφώναξε:

— Δὲ θὰ φύγει κανένας, ἂν δὲν ἔρθη ὁ Μπέης! Καὶ ἀνοίγοντας τὴν πόρτα, στὸ βάθος, φώναξε δυὸ ὑπηρέτες, τοὺς διάταξε νὰ φυλάξουνε τὸν αἰχμάλωτο, διάβηκε τὴν πόρτα καὶ γύρισε λίγο ὕστερα μαζὺ μὲ τὸ Μπέη.

Κεῖνος, ἤτανε ἀκόμα νέος, καλοκαμωμένος, μὲ κουρασμένη ὄψη, καὶ μὲ μάτια βαθουλωμένα, σκοτεινά.

— Πῶς ὀνομάζεσαι;

— Γιῶργος Ἀξιώτης.

Στ' ὄνομα αὐτὸ ὁ τοῦρκος ἔκαμε δυὸ βήματα πρὸς τὰ ὀπίσω, γύρισε πρὸς τὴ χανούμισα καὶ κούνησε τὸ κεφάλι. Ἀπὸ τὴ θέση της ἅπλωσε κείνη τὰ χέρια σ' αὐτόνε παρακαλεστικά... μόνο τὰ χέρια της φαίνονταν, μὰ στὸ τρεμούλιασμα φανερώνανε ὅλο τὸ σάλαγο τῆς ψυχῆς της.

Ὁ Γιῶργος ἐκεῖ στὴ γωνιά, ὅπως εἶχε βρεθῆ, εἶχε σηκώσει τὸ παιδὶ στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὄχε κοιτάξη μὲ τέτοιο τρόπο, ποὺ στάθηκε κεῖνο ἀκίνητο καὶ σοβαρό, ὅπως εἶχε μάθη στὴν αἰχμαλωσία νὰ στέκεται πολὺ ἥσυχο κάποιες στιγμές. Καὶ κεῖνος φοβόντανε μὴ χάση τὸ λογικό του. Τὰ μηλίγγια του χτυποῦσανε μὲ δύναμη, τὰ γόνατά του τρέμανε,... κι' ὡς τόσο στοχάζονταν: τὸ παιδὶ γελάστηκε! Μὰ ὅλα ἐκεῖνα

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 22αν ΣΕΛΙΔΑ

ΣΤΗΛΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Τ. Σ., Σφαγεῖα.— Ἀγαπητὴ φίλη πάντοτε σκύβομε μὲ πολὺ προσοχὴ στὰ ποιήματά σας. Θέλετε νὰ πῆτε κάτι ὤμορφο καὶ ποιητικὸ μὰ σᾶς ἐμποδίζει ἡ μὴ κατοχὴ τῆς γλώσσας. Δὲν ξέρω ἐὰν οἱ συνθῆκες σᾶς ἐπιτρέπουν νὰ μορφωθῆτε. Ἐὰν ὄχι τουλάχιστον πρέπει νὰ μάθετε νὰ ἐκφράζεσθε σωστά. Θὰ σᾶς σύστεινα νὰ προσπαθῆτε νὰ φτιάχνετε τραγούδια γιὰ μουσική. Ἔχετε μιὰ ἁπλότητα στὴν ἔκφρασι ἀξιοθαύμαστη, ἀλλὰ δὲν καταφέρνετε νὰ τὴν διατηρήσετε μέχρι τέλους. Ἔχετε ταλέντο, ἀναμφισβητήτως, μὰ τὸ δυστύχημα εἶναι ποὺ δὲν ξέρετε γράμματα. Βάζομε τὸν πρῶτο στῖχο σας ἀπὸ τὴν «Χαμένη εὐτυχία»:

Κι' ὡστόσο θὰ μπορούσαμε
Καλή μου, μέσ' τὴν ἀγάπη μας
Μοναχοί, ξεχασμένοι,
Νὰ ζοῦμε μιὰ ζωὴ εὐτυχισμένη...

Ἀθανασ. Κάνιστρας, Πειραιεύς. — Μὲ πολὺ συμπάθεια διαβάσαμε τὸ γράμμα σας καὶ τὴν μελέτη σας γιὰ τὶς Σωματικὲς Ἀσκήσεις. Δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία ἐὰν δὲν τὴν δημοσιεύσομε καὶ ἂν σᾶς ποῦμε μερικὲς κρίσεις. Εἶσθε τόσο νέος ποὺ ἡ διάθεσίς σας φτάνει γιὰ νὰ σᾶς ὁδηγήση νὰ γράψετε κάτι καλλίτερο. Προσπαθεῖστε νὰ μὴν καταπιάνεσθε μὲ θέματα ποὺ θέλουν εἰδικότητα γιὰ νὰ μιλήση κανείς. Ἐὰν ἔχετε νὰ πῆτε κάτι πρέπει νὰ εἶναι πρωτότυπο καὶ βγαλμένο ἀπὸ τὸ φρέσκο μυαλό σας. Ἐπίσης καὶ ἡ γλῶσσα σας χρειάζεται τὴν ἴδια ἁπλότητα. Γιατί δὲν προτιμᾶτε τὴν δημοτική;

Μαίρη Χ., Ἀθῆναι. — Πολὺ μεγάλο τὸ διήγημά σας. Εἶναι εὐνόητο πὼς σὲ μιὰ στήλη συνεργασίας νέων δὲν εἶναι ποτὲ δυνατὸν νὰ μπαίνουν παρὰ μικρὰ κομματάκια. Κι' ὕστερα, γιατί τόσες ἐπαναλήψεις; Ἡ πλαδαρότητα τοῦ ὕφους εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ χειρότερα μειονεκτήματά του. Ἀρχίσετε ἀπὸ ἁπλᾶ θέματα καὶ προσπαθεῖστε νὰ πῆτε καθαρὰ αὐτὸ ποὺ σκέπτεσθε καὶ ποὺ αἰσθάνεσθε.

ΕΛΑ

Δειλὰ-δειλὰ στὸ δειλινὸ ξαναπεθαίνει ἡμέρα
Τὰ μῦρα ὅλα σβύνονται χάνονται στὸν ἀγέρα,
Τὰ λούλουδα, τὰ γιασεμιά, τὰ ρόδα καὶ τὰ κρῖνα, . .
Τ' ἀηδόνια τ' ἀγριολούλουδα σένα προσμένουν Μίνα.

Τ' ἀστέρια τρεμοσβύνουνε λάμπουνε στὸν αἰθέρα
Πλησιάζει φθάνει ἀργὰ-ἀργὰ στὴ θλιβερὴ ἀτμοσφαῖρα
Ἡ αὔρα ἡ ἑσπερινὴ ποὺ θὰ μᾶς βρῇ στὰ σκῖνα
Ἀγκαλιασμένους, εὐτυχεῖς, μένα καὶ σένα Μίνα.

Τὴν ὥρα ποὺ βαθειὰ σιωπὴ θ' ἁπλώνει τὴν ἑσπέρα
Καὶ μιὰ ἀπέραντη ἡδονὴ θ' ἀνοίγει στὸν αἰθέρα
Κάποιο πουλὶ θὰ πικροκλαίῃ μὲ τόνο λυπηρό,
Σὰν μιὰ ψυχὴ ἀνθρώπινη ποὺ θέλει λυτρωμό.

ΛΑΚΗΣ Α. ΛΙΒΙΤΣΑΝΟΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ

ΣΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ. - ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ ΣΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ. - ΠΑΝΤΟΥ...

Στὴν Ἱστορία

Ἡ γυναῖκα ποὺ στὴν ἀρχὴ εἶχε ξεχωριστὸ ρόλο ἀπὸ τὸν ἄνδρα καὶ προωρίζετο ἀποκλειστικὰ γιὰ τὸ νοικοκυριό της καὶ τὴν ἀνατροφὴ τῶν παιδιῶν της, σιγὰ-σιγὰ ἀποκτᾶ ἀνωτερότητα, πρωτοβουλία κάποια σχετικὴ ἀνεξαρτησία καὶ μαζὶ μὲ τὸ νοικοκυριό της φροντίζει νὰ καλλιεργήση τὸ πνεῦμα της, τὶς γνώσεις της, καὶ πολλὲς φορὲς ἐπιχειρεῖ σπουδαῖα ἔργα ποὺ μπροστὰ σ' αὐτὰ ὁ ἄνδρας δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἐκδηλώση τὸν θαυμασμό του.

Γι' αὐτὲς τὶς γυναῖκες, ποὺ μὲ τὸ ὑπέροχο πνεῦμα τους, καὶ τὶς καλὲς ἢ κακὲς πράξεις τους χάραξαν μιὰ γραμμὴ στὴν ἱστορία ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων ὡς σήμερα, θὰ πραγματεύεται ἡ παροῦσα στήλη καθ' ἑβδομάδα.

ΑΣΠΑΣΙΑ

Ἂν δὲν ὑπῆρχαν οἱ μαρτυρίες τοῦ Σωκράτη κι' ἄλλων μεταγενεστέρων καὶ πιστεύαμε στὰ λόγια καὶ τὶς περιγραφὲς τῶν κωμικῶν ποιητῶν Ἀριστοφάνη, Κρατίνου καὶ Εὐπόλιδος, τότε θὰ νομίζαμε πὼς ἡ Ἀσπασία δὲν ὑπῆρξε τίποτε παραπάνω ἀπὸ μιὰ διάσημη ἑταίρα τῆς ἀρχαιότητος, ποὺ ἔσουρνε ἀπ' τὴ μύτη τὸν μεγάλο Περικλῆ.

Ὅταν ἡ Ἀσπασία ἔφθασε ἀπ' τὴν πατρίδα της Μίλητο κι' ἐγκαταστάθηκε στὰς Ἀθήνας, τὴν καρδιὰ τῆς Ἑλλάδος, κατὰ τὸ 450 περίπου π. Χ., ἡ ἄφιξί της ἔγινε ἀπ' ὅλους γνωστή.

Ὡραία κι' ἔξυπνη, πνεῦμα ἐξαιρετικὸ καὶ πεπαιδευμένο, σῶμα ἁρμονικό, μ' ἀλέγρες κινήσεις καὶ πρόσωπο μὲ κλασσικὸ τύπο ὡμορφιᾶς, γίνηκε ἀμέσως τ' ἀντικείμενο προσοχῆς καὶ πολλὲς ἀνδρικὲς καρδιὲς κτύπησαν γι' αὐτήν.

Ὁ Σωκράτης κι' ὁ Πλάτων εὐχαριστοῦνται νὰ συζητοῦν μαζί της καὶ στὸ σπίτι της μαζευόταν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ πνεύματος ἐκείνης τῆς ἐποχῆς.

Καὶ τ' ἄστρο τῆς Ἀσπασίας θὰ πέρναγε ἀπαρατήρητο, ἂν δὲν ἕνωνε τὄνομά της μὲ τὄνομα τοῦ ἔνδοξου πολίτου καὶ διοικητοῦ τῶν Ἀθηνῶν, τοῦ Περικλῆ.

Ἡ Ἀσπασία εἰδοποίησε τὸν Περικλῆ:

— Πότε θὰ τιμήσετε τὸ σαλόνι μας μὲ τὴν παρουσία σας;

Κι' ὁ Περικλῆς, ἀπ' τὴν ἡμέρα ποὺ πάτησε τὸ πόδι του στὸ σπίτι τῆς Ἀσπασίας δὲν τὸ κούνησε πιὰ ἀπὸ κοντά της, κι' ὅταν πῆρε τὸ διαζύγιο ἀπ' τὴν πρώτη του γυναῖκα κι' αὐτὸ τοῦ ἀφήρεσε πολὺ ἀπ' τὴν αἴγλη του, τὴν παντρεύθηκε, τὴν ἀνέδειξε ἀκόμα περισσότερο καὶ μαζί της δοκίμαζε τὶς δόξες, τὶς τιμὲς καὶ τὰ μεγαλεῖα.

Ὅταν πέθανε ὁ Περικλῆς ἀπὸ πανούκλα, τὸ 429 ἔτος π. χ., ὅλα τελείωσαν γιὰ τὴν Ἀσπασία κι' ἀπ' τὸ ἐκτυφλωτικὸ φῶς ποὺ τὴν περιτριγύριζε, γύρισε στὸ πυκνὸ σκοτάδι καὶ κανεὶς δὲν μίλαγε πιὰ γι' αὐτήν...

*

ΙΩΣΗΦΙΝΑ

Μιὰ ἀπ' τὶς γνωστότερες προσωπικότητες τῆς Ναπολεοντείου ἐποχῆς, ἦταν ἀναμφιβόλως ἡ Ἰωσηφίνα.

Τὴν σύντροφο τοῦ Βοναπάρτου παρουσιάζουν στὸ λαὸ οἱ πολιτικοί του ἀντίπαλοι ὡς ἀγία γυναῖκα καὶ οἱ ἱστορικοὶ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης προσπαθοῦσαν νὰ τὴν παρουσιάσουν ὡς θῦμα τῶν καπρίτσιων τοῦ αὐτοκράτορος. Αὐτὸ ὅμως ἀπεῖχε πολὺ τῆς ἀληθείας.

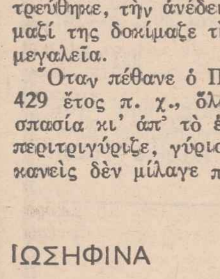

Οἱ γράψαντες τὰ ἀπομνημονεύματα τοῦ αὐτοκράτορος διατείνονται ὅτι παρευρέθησαν στὴ σκηνὴ ποὺ ἡ Ἰωσηφίνα ἔμαθε τὸ διαζύγιό της.

Ἡ δραματικὴ αὐτὴ σκηνὴ ἔλαβε χώραν τὴν 30 Νοεμβρίου τοῦ 1809. Μέσα στὴν αὐτοκρατορικὴ αἴθουσα γινόταν μεγάλος θόρυβος. Ἡ Ἰωσηφίνα φώναζε κλαίγοντας: «Ὄχι, ὄχι, δὲν μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς τὸν Ναπολέοντα...».

Κι' ὁ αὐτοκράτωρ ποὺ τἄκουσε αὐτό, διέταξε τὸν Μπωσσέ, τὸν αὐλάρχη του, νὰ μεταφέρῃ τὴν Ἰωσηφίνα στὰ διαμερίσματά του.

Σὲ λίγο, ὁ Μπωσσὲ καὶ οἱ κυρίες τῆς τιμῆς ἀποσύρονται.

Τώρα ὁ Ναπολέων τὴν κυττᾷ κατάματα καὶ μὲ φωνὴ πνιγμένη ἀπ' ὀσυγκίνησι λέγει:

— Τὸ συμφέρον τῆς Γαλλίας καὶ τῆς δυναστείας παραβιάζουν τὴν καρδιά μου... Τὸ διαζύγιο εἶναι τώρα γιὰ μένα σκληρὸ καθῆκον... Εἶμαι πολὺ συγκινημένος γι' αὐτὴ τὴν τραγικὴ στιγμή... Συμπονῶ τὴ θέσι σου μ' ὅλη μου τὴν καρδιά... Ὅσο κι' ἂν ἤμουν βέβαιος γι' αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα, δὲν εἶχα προετοιμασθῆ νὰ δοκιμάσω τέτοιον πόνο...

Καὶ τὰ μάτια τοῦ αὐτοκράτορος βούρκωσαν ἀπ' τὰ δάκρυα, καὶ πρόσθεσε:

— Κουράγιο, Ἰωσηφίνα, κουράγιο... Πάντοτε θὰ εἶμαι ὁ καλός σου φίλος...

Τὸ διαζύγιο ἀνεκοινώθη ἐπισήμως στὴν Αὐλὴ στὰς 13 Δεκεμβρίου τοῦ ἰδίου ἔτους.

Ἡ Ἰωσηφίνα ἐγκατέλειψε τὸ θρόνο μ' ὅλες τὶς τιμὲς καὶ μὲ μιὰ γενναία ἐπιχορήγησι ποὺ τῆς ἐπέτρεπε νὰ ζήσῃ ἄνετα καὶ ἀξιοπρεπῶς.

Στὸν ἔρωτα

Ἀπὸ τῆς στήλης αὐτῆς θὰ ἀναφέρωμε τί ἔγραψαν οἱ μεγαλύτεροι συγγραφεῖς, ποιηταί, καὶ φιλόσοφοι ὅλων τῶν χωρῶν καὶ ὅλων τῶν αἰώνων γιὰ τὸν ἔρωτα καὶ τὴν γυναῖκα.

Σὲ μερικοὺς ἀνθρώπους ἡ ἐπιθυμία τοῦ κατακτητοῦ καὶ τοῦ κατακτημένου εἶνε ἴσια κι' ὅμοια. Ἔτσι ἡ ἀμοιβαία ἰδέα τῆς ἀφοσιώσεως κυριαρχεῖ αὐτὸς λέγεται κανονικὸς ἔρως.

Σ' ἄλλους ἀνθρώπους ἡ φροντίδα τῆς κατακτήσεως εἶνε ἰσχυρότερη, χωρὶς ὅμως κι' ἡ φροντίδα τοῦ κατακτημένου νὰ παραμελῆται αὐτὸς εἶνε ὁ γεμᾶτος τρυφερότητες μὰ καὶ βίαιος ἔρως.

Σ' ἄλλους ἡ ἐπιθυμία τῆς κατακτήσεως εἶνε ὁ μόνος σκοπός αὐτὸς εἶνε ὁ ὑποτεταγμένος ἔρως.

Τέλος σ' ἄλλους δὲν ὑπάρχει παρὰ μιὰ μόνον ἐπιθυμία τοῦ κατακτητοῦ ἢ τοῦ κατακτημένου.

Στὶς δύο τελευταῖες περιπτώσεις δὲν ὑπάρχει ἔρως παρὰ ἐμπόριον, καθὼς λέει κάπου καὶ ὁ Λὰ Ρυσεφουκῶ.

Στὴν πρώτη τῶν τελευταίων δύο περιπτώσεων ὑπάρχει ἡ κατάκτησις καὶ στὴ δεύτερη ἡ ἐγκατάλειψις. Στὴν πρώτη ἡ ἐκδήλωσις τοῦ «ἐγὼ» νομίζεται πὼς εἶνε ἐρωτικὴ ἔξαψις καὶ στὴ δεύτερη ἡ ἐξαφάνισις τοῦ «ἐγὼ» νομίζεται ὡς ἀφοσίωσις, μὰ δὲν εἶνε παρὰ ἀδυναμία.

Σ' ὅλες τὶς ἄλλες περιπτώσεις ὑπάρχει ὁ ἔρως, δηλαδὴ μερικὴ κατάκτησις καὶ μερικὴ ἐγκατάλειψις.

Μὰ πάντα ὑπάρχει στὸν ἔρωτα καὶ τὸ φιλότιμο καὶ πολὺ σωστὰ ὁ Λὰ Ρυσεφουκῶ λέει: Ἂν νομίζῃ κανεὶς πὼς ἀγαπάει τὴν μαιτρέσσα του γιὰ τὸν ἔρωτά της εἶνε πολὺ γελασμένος...».

Τὸ αἴσθημα τῆς ἐγκαταλείψεως πάντοτε ὀρθώνεται μπροστὰ στὸν ἔρωτα καὶ σχετικὰ γράφει ὁ Νίτσε: «Κι' ἡ πιὸ πονηρὴ γυναῖκα κι' ὁ πιὸ ἀπαθὴς ἄνδρας σκέπτονται καλὰ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ ἔρως θὰ κάνῃ φτερὰ καὶ θὰ φύγῃ ἀπὸ κοντά τους...».

Ὁ ἔρως ἐπειδὴ εἶνε ἐγωϊστὴς δημιουργεῖ μὲ τὸν ἐγωϊσμό του ἰσχυρὴ θέλησι καὶ θυσίες. Ἀνάμικτη ἡ θέσλησι κι' ἡ θυσία ἀποτελοῦν τὸν ἡρωϊσμό. Καὶ πραγματικὰ στὸν ἔρωτα ὑπάρχει μιὰ προσπάθεια ἡρωϊσμοῦ γι' αὐτὸ καὶ τὰ μεγάλα πνεύματα τοῦ 1630 ἔλεγαν: Ἕνα «ὡραῖο πάθος» δημιουργεῖ ἕναν «τίμιο ἄνθρωπο...». Μὰ δὲν παύει καὶ νὰ κάνῃ καὶ γελοῖο τὸν ἄνθρωπο γι' αὐτὸ κάποιος ἔγραφε: «Ὁ ἔρως εἶνε τραγωδία γι' αὐτοὺς ποὺ τὸν δοκιμάζουν καὶ κωμωδία γι' αὐτοὺς ποὺ τὸν παρατηροῦν ἀπὸ μακρυά...».

Κάπου ὁ Νίτσε λέει: «Πάντοτε ὑπάρχει καὶ κάποια τρέλλα στὸν ἔρωτα, μὰ καὶ στὴν μεγαλείτερη τρέλλα ὑπάρχει πάντοτε καὶ λίγη λογική...».

ΑΙΜΙΛΙΑ ΦΑΓΚΕ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Τὸ μεγαλύτερο βάρος ποὺ αἰσθάνεται ἡ γυναῖκα στὴ ζωή της εἶνε ὅταν παύσουν νὰ τὴν ἀγαποῦν οἱ ἄντρες.

ΛΕΜΟΝΤΑΙ

Ὅταν οἱ καρδιὲς τῶν ἐρωτευμένων ξεχάσουν τὰ χάδια τους, δὲν μένει ἄλλη χαρὰ ἀπὸ τὸ θάνατο.

ΒΥΡΩΝ

Οἱ νέες γυναῖκες ποὺ δὲν θέλουν νὰ φαίνωνται κοκέττες κι' οἱ ὥριμοι ἄνδρες ποὺ δὲν θέλουν νὰ φαίνωνται γελοῖοι, ποτὲ δὲν πρέπει νὰ μιλοῦν γιὰ ἔρωτα, παρὰ νὰ τὸν θεωροῦν σὰν ἕνα πρᾶγμα ποὺ δὲν ἐπιθυμοῦν νὰ τὸ κατακτήσουν.

ΛΑ ΡΥΣΕΦΟΥΚΩ

Μᾶς ἀρέσει νὰ μιλᾶμε γιὰ μιὰ γυναῖκα ποὺ ἀγαπήσαμε, μὰ ποὺ ἀπὸ καιρὸ πάψαμε νὰ τὴν ἀγαπᾶμε.

ΡΕΤΙΦ ΝΤΕ ΛΑ-ΜΠΡΕΤΤΟΝ

Καμμιὰ γυναῖκα δὲν μιλάει γι' ἄλλη γυναῖκα ἂν δὲν σκέπτεται καὶ λίγο τὸν ἑαυτό της καὶ καμμιὰ δὲν σκέπτεται τὸν ἑαυτό της χωρὶς νὰ σκεφθῇ συγχρόνως καὶ τὶς ἄλλες ὅμοιές της.

ΣΥΑΡ

Οἱ γυναῖκες μιλοῦν χωρὶς νὰ βγάλουν μιλιὰ ἀπ' τὸ στόμα τους καὶ παραδίδονται ὅταν σᾶς ἀρνοῦνται τὰ πάντα.

ΛΟΠΕ ΝΤΕ ΒΕΓΚΑ

Τὰ χρυσαφικὰ καὶ τὰ διαμαντικὰ συγκινοῦν περισσότερο τὴ καρδιὰ τῆς γυαίκας ἀπὸ τὰ αἰσθηματικώτερα λόγια.

ΣΑΙΞΠΗΡ

Ὁ ἔρως εἶνε ἡδονὴ ποὺ μᾶς ταράζει, μὰ κι' αὐτὴ ἡ ταραχὴ εἶνε πάλι ἡδονή.

ΣΚΡΙΜ

Στὰ γράμματα

Ὅλες οἱ γυναῖκες τῶν ἀρχαίων καὶ τῶν μετέπειτα χρόνων μέχρι τῶν σημερινῶν, ποὺ διέπρεψαν στὰ γράμματα καὶ μὲ τὰ ἔργα τους ἔδωσαν πλούσια πνευματικὴ τροφὴ στοὺς ἀνθρώπους, θὰ ἀπασχολήσουν κάθε ἑβδομάδα τὴν παροῦσα στήλη.

ΣΑΠΦΩ

Ἡ Σαπφώ, ἡ γλυκειὰ λυρικὴ ποιήτρια καὶ περίφημη γιὰ τὶς ἐλευθέριες ἰδέες της γιὰ τὴν θέσι τῆς γυναίκας στὴν κοινωνία, γεννήθηκε στὴ Λέσβο κατὰ τὸν 7ον π. Χ. αἰῶνα καὶ πέθανε κι' ἐκεῖ κατὰ τὸ μέσον τοῦ 6ου π. Χ. αἰῶνος.

Ἡ Σαπφὼ καταγόταν ἀπὸ πτωχική, μὰ ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια καὶ ἦταν σύγχρονη τοῦ ποιητοῦ Ἀλκαίου καὶ ὑπῆρξε καὶ στενὴ φίλη του, μὰ τὰ χάλασε γιὰ πάντα μαζί του, ὅταν ὁ Ἀλκαῖος παρεξήγησε τὴ φιλία κι' ἄρχισε τὶς ἐρωτοτροπίες μαζί της.

Ἡ Σαπφὼ ἔκανε λυρικὰ ποιήματα καθὼς καὶ διάφορες ὠδὲς καὶ ὕμνους σὲ διάφορες θεότητες, ὅπως στὴν Ἀφροδίτη, τὴν Ἥρα, τὸν Ἀπόλλωνα ἐπίσης ἔκανε καὶ ἐπιγράμματα διάφορα καὶ ποιήματα γιὰ τὶς γαμήλιες τελετές. Ἀπὸ ὅλ' αὐτά, ποὺ οἱ Ἀλεξανδρινοὶ τὰ περιέλαβαν σὲ 9 βιβλία, ἀπὸ τὰ ὁποῖα σήμερα σώζονται λίγα ἀποσπάσματα καὶ μιὰ ὁλόκληρη ὠδή.

Ἡ Σαπφὼ ἦταν φύσις ἐλεύθερη ἀπὸ τὶς κοινωνικὲς προλήψεις καὶ μὲ τὰ ποιήματά της καὶ τοὺς τρόπους της ἔκανε πολλοὺς ὀπαδούς, ποὺ μαζεύθηκαν στὴ Λέσβο ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τῆς Γῆς, ἀπ' τὴν Ἑλλάδα, ἀπ' τὴ Φρυγία, ἀπ' τὴ Λυδία καὶ τὴ Μικρὰ Ἀσία γιὰ νὰ φοιτήσουν στὴ σχολή της.

Ἡ ἐπανάστασις ἐξώρισε τὴ Σαπφὼ ἀπ' τὴν πατρίδα της, μὰ οἱ ἰδέες της κ' ἡ διδασκαλία της γιὰ τὴ θέσι τῆς γυναίκας εἶχαν ἀφήσει βαθειὲς ρίζες. Γι' αὐτὸ βλέπομε μόνον στὴ Λέσβο ἡ γυναῖκα νὰ ἔχῃ πολιτικὰ δικαιώματα καὶ νὰ παίζῃ στὸ θέατρο χάριν μορφωτικῶν καὶ φιλανθρωπικῶν σκοπῶν, πρᾶγμα ποὺ πουθενὰ ὡς τὴν ἐποχὴ ἐκείνη δὲν εἶχε παρατηρηθῆ, οὔτε στὴν προηγμένη στὸν πολιτισμὸ Ἑλλάδα.

Ἔτσι ἡ Σαπφώ, μποροῦμε νὰ ποῦμε, ἔγινε ἡ πρωτοπόρος τοῦ γυναικείου χειραφετισμοῦ.

*

ΛΕΣΠΙΝΑΣ

Μιὰ ἰσάξια, καθὼς ὑπὸ πολλῶν εἰδικῶν κρίνεται, μὲ τὴν Σαπφώ, εἶναι ἡ Γαλλὶς λογία Ἰωάννα, Ἰουλία, Ἐλεονώρα Λεσπινάς, ποὺ ἔζησε κατὰ τὸν 17ον αἰῶνα (1732—1776).

Κόρη τῆς κομήσσης ντ' Ἀλμπόν, ἀνετράφηκε σ' ἕνα μοναστήρι τῆς Λυὼν μέχρι τοῦ 1754, ὅτε ἡ κ. Ντυ Ντεφφὰν τὴν πῆρε κοντά της καὶ στ' ἀνοιχτὰ σαλόνια της γνώρισε ὅλη τὴν ἀφρόκρεμα τοῦ πνεύματος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, καὶ μὲ τὴν ἐξαιρετικὴ ὡμορφιά της, τὸ σπινθηροβόλο πνεῦμα της καὶ τὴν καλωσύνη της δὲν ἄργησε νὰ συνδεθῇ μὲ τοὺς ἐργάτες τοῦ πνεύματος δι ἀστενῆς φιλίας. Ἡ κ. Ντὺ Ντεφφάν, ἡλικιωμένη πιὰ καὶ πολὺ ζηλότυπη γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς προστατευομένης της, τὴν ἔδιωξε ἀπὸ κοντά της.

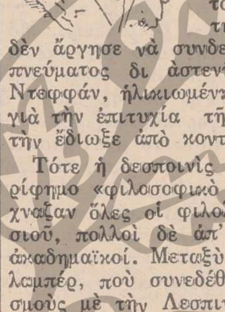

Τότε ἡ δεσποινὶς Λεσπινὰς ἄνοιξε τὸ περίφημο «φιλοσοφικὸ σαλόνι» της, ὅπου σύχναζαν ὅλες οἱ φιλολογικὲς δόξες τοῦ Παρισιοῦ, πολλοὶ δὲ ἀπ' αὐτοὺς ἔγιναν κατόπιν ἀκαδημαϊκοί. Μεταξὺ αὐτῶν ἦταν κι' ὁ Νταλαμπέρ, ποὺ συνεδέθη καὶ μὲ ἐρωτικοὺς δεσμοὺς μὲ τὴν Λεσπινάς, τὴν ἴδια ἐποχὴ ποὺ αὐτὴ μοίραζε τὴν καρδιά της μὲ τὸν Κοντιρσέ, τὸν Τυργκό, τὸν μαρκήσιο Μόρα καὶ τὸν κόμητα Λὲ Γκυμπάρ. Περισσότερο ὅμως ἀγάπησε τὸν Μόρα καὶ μὲ τόσο πάθος ποὺ ἐπέδρασε πολὺ στὴν ὑγεία της, ποὺ ἐπεδεινώθη ἀπ' τὸ κάπνισμα τοῦ ὀπίου, ποὺ τὴν ἔφερε καὶ γρήγορα στὸν τάφο.

Οἱ «ἐρωτικὲς ἐπιστολές» της εἶναι ἀριστουργηματικὲς σὲ ὕφος καὶ παραβάλλονται σὲ ποιητικὴ ἔξαρσι μὲ τῆς Σαπφοῦς καὶ τῆς Ἐλοΐζας.

*

ΛΟΜΠΡΟΖΟ

Ἡ Πάουλα Λομπρόζο γεννήθηκε στὴν Ἰταλία τὸ 1871. Ἦταν κόρη τοῦ διάσημου ἀνθρωπολόγου καὶ ἐγκληματολόγου Κάρολου Λομπρόζο καὶ ἀπ' τὶς καλλίτερες Ἰταλίδες συγγραφεῖς καὶ διηγηματογράφους.

Συνέγραψε πολλὰ ἔργα διαφόρου περιεχομένου κι' ὅλα τὰ διακρίνει ἡ βαθειὰ παρατήρησι, ἡ χαριτωμένη περιγραφή, τὸ λεπτὸ χιοῦμορ καὶ τὸ ἄφθαστο λεκτικό. Ὅλα τὰ ἀνθρώπινα συναισθήματα, τὰ πιὸ εὐγενικὰ καὶ τὰ πιὸ ποταπά, ὅλες οἱ εὐαίσθητες ἢ ἀναίσθητες χορδὲς τῆς καρδιᾶς, ὅλη ἡ χαρούμενη ἢ θλιμμένη ζωή, ὁ θάνατος, περιγράφονται μ' ἐξαιρετικὴ πρωτοτυπία καὶ δεξιοτεχνία.

Παντοῦ...

Ἡ γυναῖκα δὲν διέπρεψε μόνον στὰ γράμματα μὰ καὶ στὶς τέχνες, στὸ θέατρο, τὶς ἐπιστήμες καθὼς καὶ πολλὲς διεστραμμένες φύσεις καὶ στὶς μαγγανεῖες καὶ τὰ ἐγκλήματα.

Γι' αὐτὲς τὶς καλὲς καὶ τὶς κακὲς ἐκδηλώσεις τῆς γυναίκας, ἡ «ΓΥΝΑΙΚΑ» θὰ παραχωρήσῃ τὴν παροῦσα στήλη.

ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ

ΣΑΡΡΑ ΜΠΕΡΝΑΡ

Ἡ Σάρρα πέθανε ἀφοῦ θριάμβευσε στὴ σκηνὴ ἑξῆντα ὁλόκληρα χρόνια...

Γεννήθηκε στὸ Παρίσι τὸ 1844 ἀπὸ Ἑβραῖο πατέρα ποὺ γεννήθηκε στὴν Ὀλλανδία καὶ πολὺ νέος ἐγκατεστάθηκε στὸ Παρίσι.

Ἡ Σάρρα μεγάλωσε σ' ἕνα σχολεῖο καλογραιῶν στὶς Βερσαλλίες καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ μάλιστα εἶχε ἀποφασίσει νὰ γίνῃ καλόγρηα. Τὸ δραματικό της ταλέντο φανερώθηκε σὲ μιὰ ἱστορικοθρησκευτικὴ παράστασι ποὺ ἔδωσαν στὸ σχολεῖο της. Ὁ δοὺξ τοῦ Μιρνὺ ἐνδιαφέρθηκε γι' αὐτὴν καὶ τὴν ἔβαλε στὸ Κονσερβατουάρ, ἀπ' τὸ ὁποῖο πῆρε τὸ δεύτερο βραβεῖο γιὰ τὴν κωμωδία.

Τὸ 1862 παρουσιάστηκε στὸ Παρισινὸ κοινὸ καὶ στὸ ρόλο τῆς «Ἰφιγενείας», μὰ αὐτὴ ἡ ἐμφάνισί της πορῆλθε σχεδὸν ἀπαρατήρητη καὶ μόλις μετὰ δέκα χρόνια ἀναδείχθηκε στὸ «Διαβάτη» τοῦ Φρανσουᾶ Κοππέ.

Σὲ λίγο προσλαμβάνεται στὴ Γαλλικὴ Κωμωδία, ὅπου ἔπαιξε στὸν «Ἐρνάνη» καὶ τὸ «Ρουΐ-Μπλὰς» τοὺς ρόλους τῆς Μόνα Σὸλ καὶ τῆς Μαρίας ντὲ-Ντεμπούργ. Τὸ κορύφωμα τῆς ἐπιτυχίας της ἦταν ἡ Φαιδώρα ποὺ τὸ κοινὸ κυριολεκτικῶς τὴν ἀπεθέωσε.

Τὸ 1880 ἔφυγε γιὰ μεγάλη τουρνὲ στὴν Ἀμερικὴ κι' ὅταν γύρισε στὸ Παρίσι μὲ τὰ λεπτὰ ποὺ κέρδισε ἀγόρασε τὸ θέατρο «Πὸρτ-Σαὶν-Μαρτέν».

Τὸ κορύφωμα τῆς δόξης της κι' ἡ ἀρχὴ τῆς καταπτώσεώς της ἦταν ἡ «Ἑρμιόνη». Αὐτὸς ἦταν ὁ τελευταῖος ρόλος της, γιατὶ σιγὰ σιγὰ ὕστερα ἀπ' αὐτόν, ζωντανὴ ἀκόμα μὰ ἀνάπηρη ἔμπαινε στὸ περιθώριο τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἱστορίας τοῦ θεάτρου.

Κι' ἔτσι σιγὰ σιγὰ ἔσβυσε αὐτὴ ἡ νέα— γρηὰ ποὺ διετήρησε ὡς τὸ τέλος τῆς ζωῆς της τὶς ἀναλαμπὲς τῶν νεανικῶν της ματιῶν καὶ τὸ μειδίαμα τῶν εἴκοσι χρόνων...

*

ΣΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ

ΜΗΔΕΙΑ

Ἡ διάσημη αὐτὴ κακοῦργος καὶ φαρμακεύτρια ἦταν κόρη τοῦ βασιλέως τῆς Κολχίδος Αἰήτου καὶ τὸ πρῶτον ἀναφέρεται στὴ «Θεογονία» τοῦ Ἡσιόδου.

Ἡ Μήδεια ἀγάπησε παράφορα τὸν Ἰάσωνα, ὁ ὁποῖος τὴν ἀπαγάγει κατὰ τὴν Ἀργοναυτικὴν ἐκστρατείαν καὶ τὸν προτρέπει νὰ κοιμήσῃ τὸν δράκοντα μὲ τὸ ὑπνωτικὸ ποὺ ἡ ἴδια εἶχε παρασκευάσει καὶ ν' ἁρπάξῃ ἀπ' αὐτὸν τὸ χρυσοῦν δέρας τὸ ὁποῖο φύλαγε.

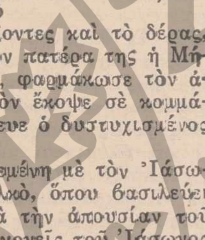

Οἱ δύο ἐρασταὶ ἔφυγαν ἀπ' τὴν Κολχίδα μὲ τὸ πλοῖο «Ἀργὼ» μετακομίζοντες καὶ τὸ δέρας, γιὰ νὰ ἀπασχολήσῃ δὲ τὸν πατέρα της ἡ Μήδεια ποὺ τοὺς κατεδίωκε, φαρμάκωσε τὸν ἀδελφόν της Ἄψυρτον, τὸν ἔκοψε σὲ κομμάτια καὶ τὰ κομμάτια μάζευε ὁ δυστυχισμένος πατέρας.

Τώρα ἡ Μήδεια παντρεμένη μὲ τὸν Ἰάσωνα βρίσκονται στὴν Ἰωλκό, ὅπου βασιλεύει ὁ Πελίας, ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ Ἰάσωνος ἀνάγκασε τοὺς γονεῖς τοῦ Ἰάσωνος ν' αὐτοκτονήσουν καὶ εἶχε ἐξαφανίσει τὸν ἀδελφόν του Πρόμαχον.

Ἡ Μήδεια γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ ὑπόσχεται στὶς κόρες τοῦ Πελία νὰ κάνῃ μὲ διάφορα μάγια νέο τὸν πατέρα της καὶ μετέβαλε μπροστὰ στὰ μάτια τους τὸν Πελία σὲ ἀρνὶ καὶ διέταξε τὶς κόρες του νὰ τὸν κόψουν κομμάτια καὶ νὰ τὸν ρίξουν σ' ἕνα καζάνι μὲ βραστὸ νερό. Μετὰ ὅμως ἡ Μήδεια δὲν κράτησε τὴν ὑπόσχεσί της κι' ἔτσι ὁ Πελίας σφάχτηκε ἀπ' τὰ ἴδια του κορίτσια. Ὁ γυιὸς τοῦ Πελία ἄκαμπτος διώχνει τὴν Μήδεια καὶ τὸν Ἰάσωνα ἀπὸ τὴν Ἰωλκό.

Μετὰ τὴν φυγή τους ἀπ' τὴν Κολχίδα ἡ Μήδεια καὶ ὁ Ἰάσων ἐγκατεστάθησαν στὴν Κόρινθο, ὅπου ἡ Μήδεια ἐλατρεύθη καὶ ὡς θεὰ μὲ τὸ ὄνομα «Ἐφύρα» καὶ ἐκεῖ ἵδρυσε καὶ τὴν λατρεία τοῦ Ἀπόλλωνος. Λέγεται ὅτι τὴν Μήδεια ἀγάπησε καὶ ὁ Ζεύς, ἀλλ' αὐτὴ δὲν ἀνταπεκρίθη γιατὶ φοβήθηκε τὸ θυμὸ τῆς Ἥρας.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Ἰάσων ἐγκαταλείπει τὴν Μήδεια χάριν τῆς ἐρωμένης του Γλαύκης καὶ τότε γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν ἄπιστο Ἰάσωνα σφάζει τὰ παιδιά του.

Μετὰ τὸ νέο κακούργημά της φεύγει γιὰ τὰς Ἀθήνας καὶ προσπαθεῖ νὰ σκοτώσῃ τὸν γυιὸ τοῦ Αἰγέως, Θησέα, μὲ τὸ ἴδιο πατρικὸ χέρι. Τέλος ξαναγυρίζει στὴν Κολχίδα καὶ ἐπαναφέρει στὸν θρόνο τὸν πατέρα της

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΩΝ

Θέλω νὰ συστήσω στὰς ἐνδιαφερομένας, ὅτι ἂν ἀμέσως δὲν ἀποστέλλουν τὴν πραγματικήν των διεύθυνσιν, τουλάχιστον ὀφείλουν νὰ τὸ πράξουν μετὰ τὴν ἀγγελίαν των, εἰς τὴν ἀπάντησιν ποὺ θὰ λαμβάνουν διὰ μέσου τῆς στήλης τῶν συνοικεσίων.

Καὶ ἕνα ἄλλο: Δὲν πρέπει νὰ νομίζουν ὅτι ἀμέσως μετὰ τὴν ἀγγελίαν θὰ ἔχουν προτάσεις, ἢ καὶ ἂν δὲν ἔχουν ὅτι πρέπει νὰ ἀπελπίζωνται γι' αὐτό. Θὰ ἤθελα ἀκόμη νὰ σᾶς συστήσω νὰ εἶσθε εἰλικρινεῖς ἀπέναντί μου δίνοντας ὅλα τὰ στοιχεῖα σας, γιὰ νὰ ἀποφεύγεται κάθε σύγχυσις.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Δνὶς ἡλικίας 35 ἐτῶν, διδασκάλισσα μὲ ἀνωτέραν πανεπιστημιακὴν μόρφωσιν, μὲ σύνταξιν 3.000 μηνιαίως, τὴν ὁποίαν θὰ πάρῃ μόλις παντρευθῆ, ἐνδιαφερομένη πολὺ διὰ τὴν λογοτεχνίαν, ἡ ὁποία καὶ τῆς ἀποφέρει 50—60 χιλ. δραχμὰς κατ' ἔτος, ζητεῖ σύζυγον σοβαρὸν καὶ μορφωμένον καὶ εἰ δυνατὸν νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν πνευματικὴν κίνησι, ἡλικίας ὄχι κάτω τῶν 40.

Κύριος ἡλικίας 40 ἐτῶν, πολὺ σοβαρὸς καὶ εὐπαρουσίαστος, μὲ ἠθικὰ καὶ ψυχικὰ προτερήματα σπανίως συναντώμενα καὶ μὲ κεφάλαια ἀτομικά του περὶ τὰς 600 χιλιάδας δραχμῶν, αὐτοδημιούργητος, δραστήριος καὶ ἐργατικός, διαμένων εἰς ἐπαρχίαν, ζητεῖ σύζυγον παρουσιάσιμον, ἠθικὴν καὶ μὲ λεπτὰ καὶ εὐγενῆ αἰσθήματα, μὲ ἀνάλογον προῖκα καὶ ἡλικίας 28—32 ἐτῶν. Θὰ προτιμοῦσε τὴν διδασκάλισσα μὲ τὰ 28 χρόνια καὶ τὸ ὑψηλὸν ἀνάστημα. Ἂς μᾶς γράψῃ ἡ Δνὶς ἂν συγκατατίθεται.

Νέος ἡλικίας 30 ἐτῶν, διατηρῶν κομμωτήριον εἰς κεντρικὴν θέσιν τῶν Ἀθηνῶν, συγκεντρώνων ὅλα τὰ προσόντα τοῦ πολιτισμένου ἀνθρώπου κερδίζων περὶ τὰς τρεῖς χιλιάδας μηνιαίως, ἔχων καὶ σπίτι δικό του, ζητεῖ μίαν νέαν μορφωμένην, εἰ δυνατὸν νὰ γνωρίζῃ καὶ μουσικὴν καὶ μὲ ἀνάλογον προῖκα.

Δνὶς ἡλικίας 25 ἐτῶν, ἠθικῆς οἰκογενείας, μὲ αὐστηρὰς ἀρχάς, ἀπόφοιτος ἑξατάξίου γυμνασίου, γνωρίζουσα μουσικὴν καὶ πολὺ καλὴν γεγραφικήν, οἰκοκυρικήν, συγχρόνως δὲ ἀσχολουμένη καὶ λαμβάνουσα μαθήματα κατ' οἶκον κοπτικῆς καὶ ραπτικῆς, ἔχουσα ὡς προῖκα 80—100 χιλιάδες ἐκτὸς τοῦ ρουχισμοῦ της, ζητεῖ νέον ἠθικὸν, ἐργατικόν, εἰλικρινῆ καὶ τίμιον, διὰ νὰ τὴν καταστήσῃ εὐτυχῆ.

Δνὶς 28 ἐτῶν λεπτή, μελαχροινή, ὕψους 1.63, ἠθικωτάτη, ἀρίστη οἰκοκυρὰ καὶ οἰκονόμος, ἀπόφοιτος τοῦ γυμνασίου, γνωρίζουσα τὴν γαλλικήν, μ' ἐξαιρετικὰ ψυχικὰ χαρίσματα. Ἔχει βαθεῖαν γνῶσιν τῶν ὑποχρεώσεων καὶ εὐθυνῶν τῆς συζύγου καὶ μητρός καὶ λατρεύει τὰ μικρὰ παιδιά. Ἡ προῖκα της εἶναι 100 χιλιάδες δρχ. Ζητεῖ σύζυγον ἡλικίας 38—45 ἐτῶν μὲ καλὰς ἀρχάς, μορφωμένον, ἠθικὸν καὶ μὲ εὐγενῆ αἰσθήματα. Δὲν ἀποκλείεται καὶ χῆρος μὲ ἕνα παιδάκι.

Κύριος ἡλικίας 32 ἐτῶν, ὑγιέστατος, καλός, εὐγενής, χῆρος μὲ δύο παιδάκια ἡλικίας 7 καὶ 3 ἐτῶν, ὑγιῆ καὶ καλοκαμωμένα, ἔχων εἰσόδημα 3.000 μηνιαίως καὶ φροντίζων πρὸς ἐξεύρεσιν ἐργασίας διὰ νὰ δύναται νὰ ζήσῃ ἀνετώτερα, ἔχων σπίτι ἀξίας 200 χιλιάδων δραχμῶν, ζητεῖ μίαν νέαν ἠθικήν, εὐγενικὴν ποὺ νὰ δυνηθῆ νὰ ἀγαπήσῃ καὶ τὰ παιδιά του. Γίνεται δεκτὴ καὶ χωρὶς προῖκα ἂν συγκεντρώνει τὰ ἄλλα χαρίσματα. Ὁ κύριος ἔχει τὴν στέγην ἐξησφαλισμένην εἰς ἕνα προάστειον τῶν Ἀθηνῶν.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Δδα Σ. Μ.—Ὅταν παρουσιασθῆ εὐκαιρία θὰ σπεύσω νὰ σᾶς γράψω μετ' εὐχαριστήσεως, σᾶς συνιστῶ νὰ μὴ βιάζεσθε. Δὲν παύω νὰ ἀσχολοῦμαι καὶ νὰ ἐνδιαφέρωμαι γιὰ σᾶς.

Δδα Κ. Σ., διδασκάλισσα.—Ἔχετε πρότασιν ἀπὸ ἕνα Κύριον ἡλικίας 47 ἐτῶν πολὺ μορφωμένον, λογιστὴν μὲ μισθὸν 7.000 καὶ μὲ δικό του σπίτι σὲ ἕνα προάστειον τῶν Ἀθηνῶν. Παρακαλεῖσθε νὰ περάσετε ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας.

Δδα Λ. Χ., Κρήτην.— Ἡ φωτογραφία σας ἐλήφθη, ἡ ἀγγελία σας δημοσιεύεται καὶ θὰ εἰδοποιήσω ὅταν πρέπει.

Α. Χ. Κ., ἀγρότην.—Θὰ γράψω ἀπ' εὐθείας εἰς τὸν περὶ οὗ ὁ λόγος κύριον, καὶ ἂν μοῦ ἔχετε στείλῃ ἀκριβῆ διεύθυνσι θὰ σᾶς εἰδοποιήσω, ἄλλως διὰ μέσου τῆς στήλης τῶν συνοικεσίων θὰ εὕρετε τὴν ἀπάντησιν ποὺ ζητεῖτε.

Κον Σ. Μ. Ο. Κραν.— Ἡ ἀγγελία σας δημοσιεύεται ἀλλὰ δὲν ἔχετε δηλώσει ἀκριβῶς ποίαν προῖκα ζητεῖτε. Γράψετε σαφέστερον.

Δδα Ι. Β. Κ. — Ἐπιτρέψατέ μου νὰ ἀργήσω νὰ σᾶς ἀπαντήσω λίγο, διὰ νὰ πάρω ὅσον τὸ δυνατὸν περισσοτέρας πληροφορίας. Ἐντὸς τῆς προσεχοῦς ἑβδομάδος θὰ ἔχετε εἰδήσεις μου.

Δδα Γ. Σ. — Θὰ γράψω στὴν ἰδιαιτέρα σας διεύθυνσιν.

Υ. Γ., Θεσσαλονίκην. — Ἡ φωτογραφία σας ἐλήφθη, ἀλλὰ σᾶς συνιστῶ νὰ περιμένετε μιὰ καλὴ εὐκαιρία. Γιατὶ ἡ τόση σπουδή; Ἄλλως τε εἶσθε πολὺ νέος ἀκόμη.

Ε. Μ., κομμωτήν. — Ἡ ἐκλογή σας πολὺ λαμπρά. Δυστυχῶς ἡ Δνὶς σκέπτεται διαφορετικά. Προτιμήσατε καμμίαν ἄλλην, μὲ ὀλιγωτέρας ἀπαιτήσεις.

Κον Ἀπολλωνίτην. — Ἕνας νέος τῆς ἡλικίας σας δὲν πρέπει νὰ σκέπτεται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Τί σᾶς βιάζει νὰ συνάψετε ἕνα γάμον τόσον ἀσυμβίβαστο; Ἐμεῖς τοιούτου εἴδους συνοικέσια τὰ ἀπορρίπτομεν. Γιατὶ δὲν παίρνετε μιὰ νέα ἔστω καὶ μὲ ἐλαχίστην προῖκα;

Μ. Α., Αἴγινα. — Ἡ φωτογραφία σας ἐλήφθη. Εἶσθε πολὺ χαριτωμένη. Ἐνεργῶ, ὄχι βεβαίως γιὰ τὸ πρόσωπο ποὺ σᾶς ἐνδιαφέρει, ἀλλὰ γιὰ ἄλλο, ποὺ θὰ σᾶς κάνῃ ἴσως εὐτυχεστέραν.

Δδα Ε. Χ. — Πλεῖσται ὅσαι μορφωμέναι καταφεύγουν σὲ μᾶς. Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν ἐμπιστοσύνη καὶ τὰ καλά σας λόγια. Μὴν ἀμφιβάλλετε περὶ τῶν ἐνεργειῶν μας, ἀλλὰ νὰ μὴ βιάζεσθε.

Δδα Γ. Σ. — Ἔλαβα τὴν διεύθυνσί σας καὶ θὰ σᾶς γράψω σχετικὰ ἀπ' εὐθείας.

Ι. Τ. Ρωμαῖον. — Περάσετε ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας, ἔχουμε τόσα νέα γιὰ σᾶς.

Κα ΙΩΑΝΝΟΥ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Μαρ. Ν. Ἐνταῦθα. Στὸ ἑπόμενό σας γραμματάκι μοῦ περιγράφετε πόσο δύσκολη εἶνε ἡ ζωὴ τῆς οἰκοδιδασκάλισσας σὲ σπίτια ποὺ ὑπάρχουν μεγάλα ἀγόρια, ὅταν ἐκείνη εἶνε νέα καὶ ὄμορφη. Μὲ συγκίνησε πάρα πολύ. Ἀγαπημένη μου φίλη, σᾶς καταλαβαίνω πολὺ καλὰ γιατὶ τώρα βολευθήκατε σ' αὐτὸ τὸ πλούσιο καὶ καλὸ σπίτι καὶ σκεπτόσαστε πῶς δύσκολα θὰ βρῆτε ἄλλη θέσι τόσο ἱκανοποιητική. Δὲ θάτανε ὅμως δυνατὸ νὰ κρατήσετε σὲ ἀπόστασι τὸ νέο αὐτὸ παλληκάρι, ποὺ, ὅπως λέτε, «ἐπιβουλεύεται τὴν τιμή σας»; Σᾶς δίνω αὐτὴ τὴ συμβουλὴ, γιὰ νὰ μὴ χάσετε τὴ θέσι σας, ἀφοῦ ἔχετε τόση ἀνάγκη νὰ δουλέψετε... Ἂν ὅμως βρίσκετε πῶς αὐτὸ εἶνε ἀδύνατο, ἂν δοκιμάσετε καὶ δὲ μπορέσετε ν' ἀντικρούσετε τὶς δελεαστικὲς προτάσεις τοῦ νέου αὐτοῦ, ἂν νοιώθετε πῶς ἡ καρδιά σας ἀρχίζει νὰ χτυπάῃ γι' αὐτὸν, τότε φτωχή μου κοπελίτσα ζητῆστε κάποια ἄλλη θέσι. Μοῦ γράφετε πῶς ὁ πειρασμὸς εἶνε πολὺ μεγάλος καὶ πῶς ἂν μείνετε περισσότερο σ' αὐτὸ τὸ σπίτι θᾶναι δύσκολο νὰ συγκρατηθῆτε καὶ νὰ μὴν πέσετε ἀσφαλῶς. Ἂν φαντάζεσθε πῶς μένοντας θὰ καταστραφῆτε κα ἰθὰ καταστρέψετε τὴ ζωή σας, τότε πρέπει ἀσφαλῶς νὰ φύγετε κα ἰνὰ ζητήσετε ἄλλη θέσι.

Ἐλ. Τ. Κέρκυραν. Προσπαθῆστε ν' ἀποφεύγετε τὶς σκηνὲς μὲ τὸν ἄνδρα σας, γιατὶ μποροῦν νὰ σᾶς ὁδηγήσουν στὸ ἀδιέξοδο. Οἱ φιλονεικίες μεταξὺ ἀνθρώπων ποὺ ζοῦνε μαζὶ καὶ βλέπονται κάθε μέρα, καὶ ἰδίως μεταξὺ συζύγων, δὲ μποροῦν παρὰ νὰ ψυχράνουν καὶ τοὺς δυὸ, ὅπως συμβαίνει μὲ σᾶς. Κάντε περισσότερη ὑπομονὴ, σὰν γυναῖκα ποὺ εἶσαστε, φερθῆτε πιὸ ἱπποτικὰ, φανῆτε πῶς μερικὰ πράγματα δὲν βλέπετε καὶ δὲν τ' ἀντιλαμβάνεσθε. Γίνετε πιὸ περιποιητικὴ στὸν ἄνδρα σας, περισσότερο συμπαθητική. Ἡ γκρίνια καὶ οἱ κλάψες, τὰ κόκκινα μάτια καὶ τὰ κατσουφιασμένα πρόσωπα νευριάζουν τοὺς ἄνδρες—τοὺς κάνουν σκληρούς, ἀντὶ νὰ τοὺς μαλακώνουν τὴν καρδιά τους. Οἱ ἀντεγκλήσεις καὶ αἱ ἱερεμιάδες τοὺς κουράζουν, τοὺς κάνουν ν' ἀντιπαθοῦνε τὰ σπίτια τους, νὰ ζητήσουν ἀλλοῦ τὴν ἠθικὴ ξεκούρασι, τὴν ἡσυχία. Τὸ χαμόγελο τῆς γυναίκας ποὺ ὀμορφαίνει καὶ τὸ πιὸ ἄσχημο πρόσωπο, εἶνε τὸ ἀσφαλέστερο ὅπλο ἐναντίον τῶν ἐγωϊσμῶν τοῦ ἀνδρός. Δὲ θὰ θέλατε νὰ δοκιμάσετε νάστε πιὸ γελαστὴ και περισσότερο εὔθυμη; Κρατῆστε με ἐνήμερο τῆς καινούργιας σας τακτικῆς. Εἶμαι βέβαιη πῶς θᾶναι πολὺ ἀποτελεσματική.

Γ. Προσ... Θεσσαλονίκην.— Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ θερμά σας λόγια καὶ τὴν τόση ἐμπιστοσύνη ποὺ ἔχετε σὲ μένα. Ἀφοῦ ὅμως ἔχετε πεποίθηση στὰ λόγια μου, θὰ σᾶς συμβούλευα νἄχετε περισσότερη ὑπομονὴ καὶ νὰ μὴν ἐρεθίζετε τὸν ἄνδρα σας, ποὺ εἶναι φυσικὰ εὐερέθιστος.

Ἀπάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα θὰ σᾶς ἀναφέρω κάποια Σκανδιναυΐκὴ παράδοση. Μιὰ κυρία νέα καὶ ὄμορφη, ποὺ μάλλωνε μὲ τὸν ἄνδρα της διαρκῶς, πῆγε νὰ συμβουλευθῆ σ' ἕνα μακρυνὸ χωριὸ μιὰ μάγισσα, καὶ νὰ τὴν παρακαλέση νὰ τῆς δώση μιὰ συμβουλὴ γιὰ νὰ καλλιτερεύσῃ τὴ ζωή της. Ὅταν τῆς εἶπε πῶς μαλλώνουν ἐξακολουθητικὰ μὲ τὸν ἄνδρα της καὶ πῶς οἱ ἀτέλειωτες συζητήσεις φαρμακεύουν τὴ ζωή της, τῆς ἔδωσε ἕνα θαυματουργὸ γιατρικό. Ἂν τόπαιρνε ἐπὶ ἕνα μῆνα κατὰ συνέχεια, τὰ ἀποτελέσματα θἄτανε καταπληκτικά. Ἔπρεπε ὅμως νάρθῃ καὶ νὰ πῆ στὴ μάγισσα τί εἶχε συμβῆ. Ὅταν ἡ κοπέλλα ρώτησε ἂν ἀπ' αὐτὸ τὸ «θαυματουργὸ γιατρικὸ» ἔπρεπε νὰ δώσῃ καὶ στὸν ἄνδρα της, ἡ μάγισσα τῆς εἶπε πῶς αὐτὸ ἔπρεπε νὰ τὸ πάρῃ μόνον ἐκείνη. Ὕστερα ἀπὸ ἕνα μῆνα, ἡ νέα γυναῖκα παρουσιάστηκε στὴ μάγισσα, γιὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ, ποὺ τὴν ἔκανε εὐτυχισμένη... νὰ τὴν πληρώσῃ καὶ νὰ τὴν παρακαλέσῃ νὰ τῆς ξαναδώσῃ τὸ φάρμακο ποὺ τῆς ἔδωσε «τὴν καλὴ ζωή».

Τὸ γιατρικὸ αὐτὸ ἦτανε σκέτο νερό, ποὺ ἡ κοπέλλα ἔπρεπε νὰ πιῆ καὶ νὰ κρατῆ στὸ στόμα, ὅταν ἐρχόταν ὁ σύζυγός της στὸ σπίτι. Ὅταν ἐκεῖνος φώναζε καὶ τὴν ἔβριζε, ἐκείνη δὲν ἀπαντοῦσε καὶ ἔτσι ἡ φιλονεικία ἔπεφτε μόνη της. Ὁ ἄνδρας, ὅταν εἶδε πῶς ἡ γυναῖκα του ἦταν ὑπομονητική, χωρὶς νὰ ξέρῃ τὶς ἰδιότητες τοῦ «θαυματουργοῦ φαρμάκου», σιγὰ-σιγὰ ἀφωπλίστηκε ἀπ' τὴν ὑπομονὴ τῆς γυναίκας του. Ἄρχισε νὰ τὴ θαυμάζῃ γιὰ τὴν ὑπομονή της, τὴν ἀνεξικακία της, τὴν καλωσύνη της, καὶ ἔγινε «μεταξωτός», κατὰ τὴ λαϊκὴ παροιμία.— Αὐτὸ μᾶς λέγει ἡ παράδοσις, ἀγαπητὴ φίλη. Σὲ σᾶς δὲ δίνω κανένα θαυματουργὸ φάρμακο, γιατὶ δὲν εἶμαι μάγισσα. Σᾶς δίνω ὅμως τὴ συνταγὴ τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς καλῆς θέλησης. Θὰ μπορέσετε νὰ τὴν ἐφαρμόσετε; Δοκιμάστε την λίγο καιρό, καὶ θὰ δῆτε πῶς τ' ἀποτελέσματα θᾶναι καταπληκτικά. Θὰ σᾶς ζητήσω μόνον μιὰ χάρι... Νὰ μοῦ τὸ γράψετε, ἀγαπητὴ φίλη, γιὰ νὰ εὐχαριστηθῶ καὶ ἐγὼ ποὺ σᾶς ἔδωσα τὴ συνταγὴ αὐτή.

Μ. Ν. Ἐνταῦθα.— Στὸ λακωνικὸ γραμματάκι σας, ἀγαπητή μου φίλη, βλέπω τὸν θυμὸ ἐναντίον τοῦ ἀνδρός σας, ποὺ πρόδωσε τὴν ἀγάπη σας, νὰ φτάνῃ στὸ κατακόρυφο. Θέλετε νὰ τὸν ἐκδικηθῆτε, νὰ τοῦ ρίξετε βιτριόλι, νὰ τὸν παραμορφώσετε... Μοῦ λέτε αὐτὴ τὴ λύση... ποὺ θὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν ἐκδίκησή σας.

Ἡ Διάνα δὲν μπορεῖ νὰ ἐγκρίνῃ μιὰ τέτοια ἐκδίκηση, ἀγαπητή μου. Δὲν εἶσθε τόσο κακιά, ὅσο θέλετε νὰ παραστήσετε τὸν ἑαυτό σας. Ἂν ἤσαστε διεστραμμένη φύσις, ὅπως γράφετε, θὰ κάνατε αὐτὸ τὸ κακούργημα χωρὶς νὰ τὸ ἀναγγείλετε στὴ Διάνα. Καταλαβαίνω πόσο ἡ προδοσία τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἀγαπᾶτε περισσότερο ἀπὸ τὴ ζωή σας, σᾶς ἔχει πικράνει καὶ σκοτώσει ἠθικά. Δὲν εἴσαστε ὅμως ἡ πρώτη, οὔτε ἡ τελευταία γυναῖκα, στὴν ὁποία κάνει ἀπιστίες ὁ ἄνδρας της. Ἂν λοιπὸν ἐκδικοῦνταν ὅλες, τί θὰ γινόταν; Προτιμότερο ἀπ' τὴν ἐκδίκηση εἶναι τὸ διαζύγιο. Ἂν αἰσθάνεσθε τὸν ἑαυτό σας ἀδύνατο καὶ δὲν μπορεῖτε ν' ἀντιδράσετε, τότε καλλίτερη εἶναι αὐτὴ ἡ λύσις... Ἀφοῦ δὲν ἔχετε παιδιά, μπορεῖτε νὰ ξανακάνετε τὴ ζωή σας. Γιατί νὰ παραμορφώσετε ἕναν ἄνθρωπο ποὺ ἔπαυσε νὰ σᾶς ἀγαπᾶ καὶ ποὺ καὶ σεῖς δὲν ἀγαπᾶτε;

DIANA

Υ. Γ. Οἱ ἀπαντήσεις μου στὰ γράμματα τῶν ἀναγνωστριῶν μου, κατὰ σειράν, στὸ ἑπόμενο φύλλο τῆς Γυναίκας».

ΕΛΕΥΘΕΡΑΙ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΑΙ
ΣΠΟΥΔΑΙ ΕΡΓΟΔΗΓΩΝ
Ο "ΤΕΚΤΩΝ„

Ὁδοποιια, Οἰκοδομική, Τοπογραφία καὶ τοπογραφικὰ ὄργανα, Ὑδραυλική, Σχεδιάσεις καὶ πάντα τὰ τεχνικὰ μαθήματα μετὰ σχεδίων, ἐφαρμογῶν, μελετῶν καὶ ἀσκήσεων εἰς τὸ ὕπαιθρον διδάσκονται παρὰ πεπειραμένων πολιτικῶν Μηχανικῶν κατὰ πολὺ πρακτικὸν σύστημα. Διάρκεια ἐκπαιδεύσεως δεκάμηνος, εἰς ἡμερήσια καὶ βραδυνὰ τμήματα. Ἐπαγγελματικὴ σταδιοδρομία ἐξησφαλισμένη.

Τὰ μαθήματα ἄρχονται ἀπὸ 15ης Ὀκτωβρίου. Ἀναλυτικαὶ πληροφορίαι καθ' ἑκάστην 12—1 καὶ 7—8 μ. μ.
Γραφεῖα: Ἴωνος 5, Ὁμόνοια. Τηλέφ. 52.532.

ΟΙ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 20ῆς ΣΕΛΙΟΣ

τριγύρου, ἡ γρηὰ ἡ ἐρεθισμένη, ἡ τρομαγμένη κιρκάσια, ὁ Μπέης ποὺ τὴν κοίταζε ἔτσι αὐτήν, καὶ αὐτὴ σὰν ζαλισμένη... Μὰ δὲν ἦτανε αὐτή! Δὲν εἶχε πέσει στὴν ἀγκαλιά του, δὲν τοὔχε ἁρπάξει τὸ παιδί! Τὴν κοίταζε πάνω ἀπ' τὸ μαγνάδι της καὶ λαχταροῦσε νὰ ξεδιαλύνει αὐτὸ τὸ μυστήριο....

Ὡς τόσο ἡ ταραχὴ τοῦ Μπέη εἶχε σιγάσει. Περιφρονητικὴ ἡ ματιά του ἔπεφτε πάνω στοὺς δύο ζωντανοὺς σκελετοὺς ἔκαμε ἕνα κίνημα μὲ τὸ χέρι πρὸς τὰ κάτω — ὅπως σὰ θέλουμε νὰ διώξουμε ἕνα σκυλί — καὶ εἶπε:

— Ἂς φύγουν.

Τ' ἀναστέναγμά της ἦρθε σὰ χαιρετισμὸς πρὸς τὸ Γιῶργο. Ἡ κιρκάσια ὥρμησε ν' ἀνοίξει τὴν πόρτα, μὰ κεῖνος στεκόντανε ἐκεῖ. Πῶς μποροῦσε νὰ φύγει; Ὁ τοῦρκος τὸν ἔδιωχνε μ' αὐτή; Κεῖνο τὸ μαῦρο μαγνάδι ποὖχε κολλήσει πάνω της, νὰ μπόρειε νὰ σηκωθεῖ, νὰ ἰδῆ αὐτὸς τὶ γενόντανε. Ἔστεκε κεῖ, κι' ὅλο τὸν ἐκοίταζε ὁ Μπέης. Κι' ἡ κιρκάσια τὸν ἔσπρωξε πρὸς τὴν πόρτα.

— Γλύτωσε τὸ παιδί! Κιντυνεύετε! τοῦ μουρμούρισε.

Ἔβαλε αὐτὸς τὸ χέρι του πάνω στὸ κεφάλι τοῦ παιδιοῦ κι' ἔκαμε ἕνα πάτημα πρὸς τὴν πόρτα... ἐκεῖ πάλι στάθηκε καὶ γύρισε κατὰ τὴ γυναῖκα... Ἡ κιρκάσια βρέθηκε πάλι σιμά του καὶ τοὖπε:

— Πάρε τὸ ψωμί!

Τὸ ψωμὶ ποὺ εἶχε δεχτεῖ λίγο πρῶτα μὲ τόση χαρά, τὸ μοσχόβολο φρέσκο ψωμί, τὄχε ἀφίσει κεῖ, σὲ μιὰν ἄκρη. Καὶ τώρα... τοῦ τὸ προσφέρνανε ἀκόμα τὸ ψωμὶ τοῦ τούρκου! Ἀποτραβήχτηκε, τὄσπρωξε:

— Ἂν δὲν τὸ πάρεις κείνη πεθαίνει, θὰ ἰδῆς, τοῦ εἶπε ἡ κιρκάσια τόσο σιγαλά, ποὺ κεῖνος μόλις τὴν ἄκουσε, κι' ἠθέλησε νὰ τοῦ τὸ ξαναδώσει. Μὰ δὲν ἐπρόφτασε. Ἡ γρηὰ τούρκισσα, ποὺ ἀκολουθοῦσε ὅλα μὲ τὴ ξεταστικὴ ματιά της, ὥρμησε, κι' ἁρπάζοντας τὸ ψωμί, τὸ κομμάτιασε. Καμμιὰ λίρα δὲν ἔπεσε, ὅμως φάνηκε μπηγμένο ἕνα διπλωμένο χαρτάκι. Ἡ γρηὰ τὸ τράβηξε καὶ τὄδωσε στὸν τοῦρκο.

— Μπέη μου, ἕνα γράμμα!

Κεῖνος τὸ πῆρε στὰ χέρια του.

— Εἶναι ρωμαίηκα, εἶπε, καὶ γυρίζοντας κατὰ τὸν ὑπηρέτη.

— Πήγαινε νὰ φέρεις ἀμέσως ἐδῶ τὸ Δαβίδ!

Ὁ ὑπηρέτης ἔτρεξε ἀμέσως κι' ὁ Μπέης, προσμένοντας τὸν ἑβραῖο διερμηνέα του, κρατοῦσε τὸ γράμμα στὰ χέρια του, κυριευμένος ἀπὸ ἔγνοια.

Ἡ στενοχώρια τῆς μαυροφόρας γυναίκας ξέβγαινε σ' ὅλα της τὰ κινήματα κι' ἡ μικρὴ κιρκάσια δακρυσμένη τὴν κοίταζε, χωρὶς νὰ μπορεῖ νὰ συνεννοηθῆ μ' αὐτήν, γιατὶ ἡ γρηὰ ἀκολουθοῦσε κάθε κίνημά τους.

Ἡ καρδιὰ τοῦ Γιώργου χτύπησε δυνατὰ σὰν μπῆκε ὁ ἑβραῖος — ἕνας κοκκαλιάρης μαυρειδερός, ταπεινός, μ' ἕνα ἀδιάκοπο χαμόγελο — καὶ σὰν ὁ Μπέης δίνοντάς του τὸ γράμμα τὸν διάταξε νὰ τὸ διαβάσει καὶ νὰ τὸ ξηγήσει κεῖνος ἐδιάβασε:

«Γιῶργο μου,

Ἐσὺ πᾶς νὰ βρῆς τὴ γυναῖκα σου, κι' ἔχεις ἔγνοια γι' αὐτήνε, καὶ δὲ φαντάζεσαι, ποὺ ἂν καταντοῦσε ζητιάνα, δὲ θὰ ὑπόφερνε τὸ μαρτύριο ποὺ τραβάει τώρα. Στὰ δάκρυα ποὺ ἔχυσα ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ χωρίσαμε δὲν ἔκλαψα μόνο γιὰ σένα καὶ γιὰ τὸ παιδί, μὰ καὶ γιὰ τὴ δική μου τὴ σκλαβιά... καὶ τὶ σκλαβιά! Σύρε στὸ καλό, καὶ ἂν μὲ σπλαχνίζεσαι, σὰν φτάσεις στὴν Ἑλλάδα, εἰδοποίησε τὴν ἐπιτροπὴ ποὺ ἐδῶ, στὴ Σμύρνη, στὸ σπίτι του, ὁ Μπουρχὰν Μπέης, τὸ σκυλί, κρύβει μιὰ χριστιανή, τὴ γυναῖκα σου, καὶ ἂς ἔρθουνε νὰ μὲ λευτερώσουν.

Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς δίνει γειά.

ΜΑΡΙΤΣΑ»

Ὅπως διάβαζε ὁ Ἑβραῖος, δείχνοντας κακοφωνισμό, ξηγοῦσε στὰ τούρκικα κάθε λέξη, τονίζοντας ὅ,τι καταλάβαινε πῶς κακοφαινόταν τοῦ Μπέη. Κεῖνος ἄκουε σκυμμένος, μὲ ἀνάσα βαρειά, μὲ τὰ μάτια σὰν πιὸ χωσμένα. Ἡ φωνή του ἔμοιαζε μὲ ἀναστέναγμα, τόσο ἦταν βραχνή, σὰν εἶπε: «Μαρίτσα, Μαρίτσα!». Κ' ἑλληνικά: «Σκυλί!».

Κείνη ἔπεσε στὰ γόνατα. Καὶ ὁ Γιῶργος πεθύμησε νὰ τὴν φυλάξῃ στὴν ἀγκαλιά του ἀπὸ κάθε κακό, νὰ τὴν παρηγορήσῃ ἀπὸ τὰ τόσα βάσανά της.

Ἔκαμε δυὸ πατήματα πρὸς τὸ βάθος, πρὸς τὴ γυναῖκα. Ὀρθώθηκε τώρα κι' αὐτή.

Μὰ ὁ Μπέης βρέθηκε ἀνάμεσα καὶ ἅπλωσε τὰ χέρια. Στὴ χλωμάδα τῆς ὄψης του ξέβγαινε μιὰν ἄναψη. Στὴ σκοτεινὴ ματιά του φεγγοβολοῦσανε ἀστραπές. Ἡ φωνή του ἔτρεμε:

— Κλεῖστε τὶς πόρτες τῆς αὐλῆς. Πάρτε τον αὐτόνε καὶ τὸ παιδί, ἔξω ἐκεῖ, σ' ἐκείνη τὴ θέση. Ἐκεῖ θὰ πεθάνουνε!

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Μπέη βρεθῆκαν ἀμέσως ἐκεῖ.

Ἄλλοι τρέξαν νὰ κλείσουν τὶς πόρτες, κι' ἄλλοι κυκλώσανε τὸ Γιῶργο καὶ τὸ παιδί. Μὰ κεῖ, ἡ γυναῖκα ποὺ εἶχε ὀρθωθῆ, ἅπλωσε μ' ἀπελπισιὰ πρῶτα τὰ χέρια κι' ἔπειτα τὰ σήκωσε πρὸς τὸ κεφάλι της, καὶ γοργὰ τράβηξε, ξέσκισε ὅλα ἐκεῖνα τὰ μαῦρα μαγνάδια, κεῖνα τὰ τούρκικα τὰ καλύμματα, καὶ ἡ Μαρίτσα ξεσκέπαστη, μὲ ἀγωνία στὴ

ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΤΗΣ "ΓΥΝΑΙΚΑΣ„

ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΚΑΙ ΖΗΤΗΣΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ὑπηρεσία ἡλικίας 30—35 ἐτῶν, σοβαρὰ καὶ ἔντιμος, δι' ἓν ἀνδρόγυνον. Μισθὸς 600 δρ. Ἀρ. ἐντολῆς 406.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ἁπλῆ μαγείρισσα μὲ καλὰς συστάσεις, ἡλικίας 25—45 ἐτῶν. Μισθὸς 600—700 δρ. Ἀριθ. ἐντολῆς 408.

ΖΗΤΕΤΑΙ μαγείρισσα καὶ καμαριέρα διὰ σοβαρὰν οἰκογένειαν, μὲ καλὰς συστάσεις καὶ βιβλιάριον. Μισθὸς ἱκανοποιητικός. Ἀριθ. ἐντολῆς 410.

ΖΗΤΕΤΑΙ τραπεζιέρα καὶ καμαριέρα, μὲ καλὰς συστάσεις καὶ βιβλιάρια. Ἀριθ. ἐντολῆς 415.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ νταντᾶ 25—40 ἐτῶν διὰ ν' ἀναλάβῃ 2 παιδάκια. Μισθὸς 1000 δρ. Ἀριθ. ἐντολῆς 416.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ κυρία 30—40 ἐτῶν, διὰ ν' ἀναλάβῃ τὴν ἐξυπηρέτησιν οἰκογενείας τετραμελοῦς ἄνευ οἰκοδεσποίνης, διαμενούσης εἰς ἐπαρχίαν. Μισθὸς ἱκανοποιητικός. Ἀρ. ἐντολῆς 419.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ δακτυλογράφος γνωρίζουσα καλῶς γραφομηχανὴν Ὄλιβερ Ἑλληνικὴν καὶ Ἄντεργουντ, Ἀγγλικήν. Μισθὸς ἱκανοποιητικός. Πληροφορίαι Ἐφημ. «Ἀνατολή».

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ὑπηρέτης ἡλικίας 17—20 ἐτῶν δι' οἰκογένειαν. Μισθὸς 500—600 δρ. Ἀριθ. ἐντολῆς 413.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ δακτυλογράφος μορφωμένη καὶ εὐπρόσωπος, γνωρίζουσα καλῶς γραφομηχανὴν Ἄντλερ. Μισθὸς ἱκανοποιητικός. Πληροφορίαι ἐφημερὶς «Ἀνατολή».

ΖΗΤΕΙΤΑΙ διδασκάλισσα Γαλλικῆς, διπλωματοῦχος διὰ 2 δεσποινίδας. Μισθὸς ἱκανοποιητικός. Πληροφορίαι ἐφημερὶς «Ἀνατολή».

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ὑπηρεσία ἡλικίας 35—40 ἐτῶν δι' ὅλας τὰς ἐργασίας, διὰ σοβαρὰν οἰκογένειαν. Μισθὸς 600 δρ. Ἀριθ. ἐντολῆς 400.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ μαγείρισσα ἡλικίας 35—50 ἐτῶν διὰ σοβαρὰν καὶ ὀλιγομελῆ οἰκογένειαν. Μισθὸς 800 δρ. Ἀριθ. ἐντολῆς 401.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ὑπηρεσία ἡλικίας 20—30 ἐτῶν, γνωρίζουσα καὶ καλὴν μαγειρικήν, διὰ 3μελῆ οἰκογένειαν. Μισθὸς 700 δρ. Ἀριθ. ἐντ. 402.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ δακτυλογράφος καὶ ἀλληλογράφος ἑλληνικῆς πεπειραμένη καὶ μὲ πιστοποιητικὰ προϋπηρεσίας. Τηλ. ἐντολή.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ μικρὸς παῖς διὰ τυπογραφεῖον. Παρέχεται τροφή, ὕπνος καὶ ἀνάλογος μισθός. Π. ἐντ.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ δεσποινὶς δακτυλογράφος, γνωρίζουσα καλῶς γραφομηχανὴν συστήματος Ὄλιβερ.Π.Ε.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ δεσποινὶς ἐγγράμματος καὶ εὐπαρουσίαστος διὰ χειρουργικὸν ἰατρεῖον. Τηλ. ἐντ.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ δακτυλογράφος γνωρίζουσα καὶ γαλλικὴν ἀλληλογραφίαν. Τηλ. ἐντολή.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ὑπηρεσία ἡλικίας 15—25 ἐτῶν δι' ὅλας τὰς οἰκιακὰς ἐργασίας δι' οἰκογένειαν ἐκ 5 ἀτόμων. Μισθὸς 300—500 δρ. Ἀριθ. ἐντολῆς 443.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ὑπηρεσία ἡλικίας 18—25 ἐτῶν, μὲ καλὰς συστάσεις, διὰ τριμελῆ οἰκογένειαν. Μισθὸς 500 δρ. Ἀριθ. ἐντολῆς 444.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ὑπηρεσία νὰ ξέρῃ καὶ μαγειρικήν, ἡλικίας 25 — 35 ἐτῶν, σοβαρά, νὰ ἔχῃ δὲ ἀπαραιτήτως καὶ βιβλιάριον. Μισθὸς 600 δρ. Ἀριθ. ἐντολῆς 445.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ὑπηρεσία εὐπαρουσίαστος, ἡλικίας 18 — 30 ἐτῶν, μὲ καλὰς συστάσεις προϋπηρεσίας, δι' οἰκογένειαν ἐκ 4 ἀτόμων. Μισθὸς 600—700 δρ. Ἀριθ. ἐντολῆς 446.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ὑπηρεσία γνωρίζουσα καὶ μαγειρικήν, ἡλικίας 25—40 ἐτῶν, μὲ καλὰς συστάσεις καὶ βιβλιάριον, διὰ τριμελῆ οἰκογένειαν. Μισθὸς 600—700 δρ. Ἀρ. ἐντ. 447.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ὑπηρεσία σεμνὴ καὶ ἠθική, νὰ ἔχῃ ἐπίσης γνώσεις μαγειρικῆς καὶ μὲ καλὰς συστάσεις διὰ σοβαρὰν οἰκογένειαν. Μισθὸς 500—600 δρ. Ἀρ. ἐντολῆς 448.

ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ζητεῖ θέσιν ταμίου ἢ ὑπαλλήλου. Πιστοποιητικὰ προϋπηρεσίας, μὲ ἀρίστας συστάσεις καὶ μὲ μικρὰν ἐγγύησιν. Διεύθυνσις: Πατησίων 6, Περίπτερον.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ δεσποινὶς μορφωμένη, εὐπαρουσίαστος, δι' ἐξωτερικὴν ἐργασίαν γραφείου. Πληροφορίαι: Αἰόλου 105, ἀριθ. γραφείου 8, μόνον 7 ½ — 9 μ. μ.

ΖΗΤΕΙΤΑΙ Δ)νὶς δακτυλογράφος ἢ δυνατὸν μὲ προϋπηρεσίαν Γραφείου, μὲ μισθὸν μέχρι δρ. 1500. Ε. Κωνσταντινίδηςκ Χαρ. Τρικούπη 14.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΚΥΡΙΩΝ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Ἰουλίαν Σπαρ., Χανιὰ Κρήτης.— Θέσεις οἰκονόμων σπανίως μᾶς παρέχονται τελευταίως. Δὲν δυνάμεθα ἑπομένως νὰ σᾶς ὑποσχεθῶμεν.

Κ. Μ. Β., Θεσσαλονίκην.— Θέσιν δακτυλογράφου ἔχομεν κενὴν ἐπὶ τοῦ παρόντος, τὴν ὁποίαν δύνασθε ν' ἀναλάβετε, ἐφ' ὅσον ἔχετε οἰκογένειαν συγγενικὴν ἐνταῦθα νὰ διαμείνετε.

«Ἀτυχῆ χήραν», Μυτιλήνην.— Ἡ κατάστασίς σας μᾶς συγκινεῖ, ἀλλὰ τί ἠμποροῦμεν νὰ σᾶς κάμωμεν, ἐφ' ὅσον εὑρίσκεσθε τόσον μακρυά;

«Μορφωμένην Κυρίαν, Ν. Ἰωνίαν.— Μεταβῆτε τὸ ταχύτερον εἰς τὴν διεύθυνσιν τὴν ὁποίαν σᾶς ὑποδείξαμεν δι' ἐπιστολῆς μας, ν' ἀναλάβετε ὑπηρεσίαν νοσοκόμου.

Κ. Γ. Π., Καισαριανήν, Ἐνταῦθα.— Ὁμοίως ν' ἀναλάβετε ὑπηρεσίαν ἡμερομισθίας ὡς ἐξωτερική.

Διονυσίαν Πέππα, Παγκράτι.— Ὁμοίως ὑπηρεσίαν δακτυλογράφου Ἑλληνικῆς — Γαλλικῆς.

Ὀρφανὴν ἀπροστάτευτον», Περιστέρι.— Ὁμοίως ν' ἀναλάβετε ὑπηρεσίαν μαγειρίσσης.

Αἰκατερίνην Κοκκ., Ν. Κοκκινιᾶ.— Ὁμοίως ν' ἀναλάβετε ὑπηρεσίαν νοσοκόμου.

Κατίναν Περδ..., Ν. Ἰωνίαν.— Ὁμοίως, ὑπηρεσίαν γραφέως.

«Ἀπροστάτευτον», Σέρρας.— Ἡ κατάστασις—ὡς μᾶς τὴν περιγράφετε — εἶναι πράγματι δύσκολος. Ἐὰν δέχεσθε νὰ ἐκτελέσετε ἐλαφρὰς οἰκιακὰς ἐργασίας ὡς ἐσωτερικὴ ἐν οἰκογενείᾳ, τότε ἀποφασίσατε νὰ ἔλθετε, θὰ σᾶς τακτοποιήσωμεν.

«Ὀρφανήν», Θεσσαλονίκην. Νὰ ἔλθετε, θὰ προσπαθήσωμεν νὰ σᾶς τοποθετήσωμεν ὡς ἐσωτερικὴ ἐν οἰκογενείᾳ.

·Διδασκάλισσαν Γερμανικῆς, Π. Φάληρον.— Ἀκόμη δὲν μετέβητε ν' ἀναλάβετε ὑπηρεσίαν; Τί ἀναμένετε; Μεταβῆτε τὸ ταχύτερον.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΝΙΚΟΤΙΝΗ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 18ης ΣΕΛΙΔΟΣ)

μουσικός. Τὸ πάθος της εἶναι ἡ συμφωνικὴ μουσική. Ἂν δὲν τὴν βρῆτε στὸ βιβλιοπωλεῖο, θὰ τὴν βρῆτε ἀσφαλῶς σὲ καμμιὰ αἴθουσα συναυλιῶν.

Μὴν συμπεράνετε, ὅμως, μὲ αὐτὰ ποὺ διαβάσατε πῶς ἡ νεαρὴ δισεκατομμυριοῦχος ζῇ μιὰ ζωὴ ἀπόλυτα εὐτυχισμένη, κλειστὴ καὶ ἐγωϊστική. Οἱ ἐλεημοσύνες της εἶναι ἀπέραντες...

Βέβαια, δὲν παίρνει μέρος σὲ χορούς, κρατῶντας κανένα πανέρι λουλούδια στὸ χέρι, μοιράζοντας φιλιὰ καὶ κάνοντας διάφορες ἀνοησίες. Αὐτὴ μοιράζει ποσὰ τεράστια, φροντίζοντας νὰ τὸ κάνῃ ὅσο μπορεῖ κρυφά. Δίνει κατὰ προτίμησιν ἐμμέσως χωρὶς νὰ φαίνεται ἡ ἴδια.

Ἔτσι τὸ χρῆμα, ποὺ ὁ κόσμος πετάει στὰ σιγαρέττα καὶ στὰ ποῦρα, πηγαίνει κατὰ ἕνα μεγάλο ποσοστὸ στὰ χέρια ἐκείνων, ποὺ ἔχουν μεγάλην ἀνάγκη. Εἶναι μιὰ παρηγοριὰ μεγάλη νὰ σκεφτόμαστε κάθε φορά, ποὺ ἀνάβουμε ἕνα σιγαρέττο Λάκυ Στράϊκ ὅτι συμβάλλομε ἔν τινι μέτρῳ στὴν εὐτυχία κάποιου φτωχοῦ ποὺ δὲν ξέρομε....

ΤΙΤΑ·Υ·ΝΑ

Η ΡΩΜΑΝΤΙΚΗ ΓΕΡΜΑΝΙΣ ΚΑΤΑΡΓΕΙΤΑΙ

ΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 13 ΣΕΛΙΔΟΣ

ξεις, ἀλλὰ «ἰσοπεδωμένες». Μπουρζουάδες, ἀριστοκράτισσες, φοιτήτριες, χωρικές, ἐργάτριες... δὲν εἶναι πιὰ παρὰ ἡ «γερμανίδα γυναῖκα».

Ἀλλὰ πρέπει, μήπως, νὰ πιστέψωμε ἀμέσως στὸ ξαφνικὸ θαῦμα, στὴ μεταμόρφωσι δηλαδὴ τὴν συνολικὴ τῆς γυναίκας ἀπὸ σάρκα καὶ ὀστᾶ σὲ γυναῖκα ἀπὸ ὀρείχαλκο;

Νά, ἡ μόνη ἀπάντησι, ἡ μόνη ποὺ ἐπιτρέπεται νὰ δώσουν οἱ γερμανίδες:

«Ἀγαπᾶμε τὴν πατρίδα μας, ἀλλὰ ξέρωμε πῶς ἡ γενεά της δὲν εἶναι παρὰ μιὰ στιγμὴ τῆς αἰωνίας ζωῆς. Θέλουμε νὰ βαδίσουμε κατ' εὐθεῖαν μπροστά μας, μὲ τὸ κεφάλι ψηλά, μὲ τέλεια ἐπίγνωσι πῶς τὸ μεγαλεῖο καὶ ἡ δύναμις τοῦ κράτους προέρχεται ἀπ' τὸ μεγαλεῖο καὶ τὴν δύναμι τῶν ἀτόμων ποὺ τὸ ἀποτελοῦν. Αὐτὸ εἶναι τὸ μεγάλο καὶ ἱερὸ καθῆκον μας. Εἴθε νἄμαστε πάντα σὲ θέσι νὰ τὸ ἐκτελοῦμε....».

Εἴθε...

ΖΕΡΑΡ ΝΤΕ ΝΟΥΣΕΝΖΕ

Η ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 8ης ΣΕΛΙΔΟΣ

τὸ μηχάνημα ὁ κομμωτὴς κανονίζει τί εἴδους περμανὰντ θέλει νὰ σᾶς κάμῃ, γιατὶ ἀναλόγως μὲ τὰ μαλλιά σας κανονίζει τὸ φάρμακον ἢ ἀφίνει 1—2 λεπτὰ περισσότερον τὴ μηχανὴ στὸ ρεῦμα καὶ τοιουτοτρόπως κάμνει ὅ,τι θέλει καὶ ὁ,τιδήποτε σχέδιον θέλει.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Φανατικὴν ἀναγνώστριαν, Ἐνταῦθα.— Μπορεῖτε νὰ κάμετε περμανάντ, ἡ χρῆσις τοῦ Fatori δὲν σᾶς ἐμποδίζει. Ὅσον ἀφορᾶ τὰ μπάνια τῆς παραφίνης, ποὺ μοῦ γράφετε, γιὰ τὸ ἀδυνάτισμα τῶν γοφῶν σας, θὰ τὰ κάμετε ὡς ἑξῆς: Θὰ λυώσετε σὲ μπαίνμαρὶ στερεὰν παραφίνην καὶ μὲ μιὰ πλακὲ βούρτσα θὰ κάμετε ἐπαλείψεις μερικάς, ἕως ὅτου κάμετε ἕνα στρῶμα σὰν ἕνα φύλλο χαρτονιοῦ εἰς τὸ σημεῖον ποὺ θέλετε ν' ἀδυνατίσετε. Θὰ τὸ ἀφήσετε μίαν ὥραν καὶ κατόπιν, τραβῶντας το ἀπὸ τὴν ἄκρη, θὰ τὸ βγάλετε σὰν μιὰ πετσέτα. Μετ ἀεὶς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο θὰ κάμετε ἐπὶ ἕνα τέταρτον κομπρέσσες παγωμένες καὶ μετὰ μασσάζ, χρησιμοποιῶντας γι' αὐτὸ λίγο τάλκ.

Κ. Α. Α., Λαμίαν.— Τὸ κομὸλ δὲν βλάπτει εἰς τὴν περμανάντ.

Καν Ἀναγνώστου Γ., Ἐνταῦμα. Ἐφ' ὅσον ἡ περμανὰντ ποὺ σᾶς ἔκαμαν ἀπέτυχε, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐπαναλάβετε ἐὰν δὲν περάσῃ ἀρκετὸν χρονικὸν διάστημα, διότι κινδυνεύετε νὰ καταστρέψετε τελείως τὰ μαλλιά σας. Σᾶς συνιστῶ ἐλαιόλουτρα μὲ oleocap κάθε 10 μέρες, γιὰ νὰ φέρετε τὰ μαλλιά σας σ' ἕνα λογαριασμὸ καὶ κατόπιν θὰ κάμετε περμανάντ.

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

φλογισμένη ματιά της, ὥρμησε καὶ ἀγκάλιασε τὸν αἰχμάλωτο:

— Ἀγάπη μου!

Τὴν ἔσφιξε κεῖνος στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴν ἐφίλησε.

Καὶ τὸ παιδί, κρατῶντας μὲ τὸ ἕνα χέρι τὸ κουρελιασμένο πανταλόνι τοῦ πατέρα, ἔπιασε μὲ τἄλλο τὸ φουστάνι τῆς μάνας, καὶ κοιτάζοντας τὴ χλωμὴν ὄψη της, ὅπου ὁ αὐγινὸς ἥλιος φεγγοβολοῦσε, χαμογέλασε εὐτυχισμένο.

Κανένας δὲν εἶχε προφτάσει νὰ τοὺς ἐμποδίσῃ...

Ὁ Μπέης, σὰ νἄχε χάσει τὰ φρένα, χτύπησε πολλὲς φορὲς τὰ ποδάρια του στὸ πάτωμα, καὶ φώναξε:

— Σκοτῶστε τους...

Καὶ ὅπως τοὺς τραβούσανε καὶ τοὺς τρεῖς, ἅρπαξε αὐτὸς τὴ Μαρίτσα καὶ τὴν ἔσυρε πρὸς τὰ πίσω. Κείνη σὰ νὰ τὴν εἴχανε ἀγγίξει μὲ ἀναμμένο σίδερο, ἀποτραβήχτη, τοῦ ξέφυγε σὰν πληγωμένη, ἔκαμε δυὸ πατήματα πρὸς τὸν ἄντρα της κι' ἔπεσε λιγόθυμη. Κι' ὁ Γιῶργος, τινάχτη τόσο ξαφνικά, ποὺ στὰ χέρια τῶν Τούρκων μείνανε τὰ σάπια κουρέλια, καὶ γυμνὸς γύρισε καὶ ὥρμησε καταπάνου στὸ Μπέη. Τὸν ἅρπαξε ἀπὸ τὸ λαιμό, τὰ πόδια του τὸν κυκλώσανε, τὰ δόντια του μπηχτῆκαν στὶς σάρκες.

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Μπέη, σέρνοντας καὶ τὸ παιδί, ριχτῆκαν καταπάνου στὸν αἰχμάλωτο καὶ χτυπῶντας ὅλοι μαζὶ μὲ μαχαίρια—αὐτόνε καὶ τὸ παιδὶ — λευτέρωσαν τὸν ἀφέντη της, κι' ὁ Γιῶργος σωριάστηκε πλάϊ στὸ παιδί του...

ΟΙ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 20ῆς ΣΕΛΙΔΟΣ

τερη ἀπ' τὰ δῶρα ποὺ χαρίζει ἡ θεὰ καλωσύνη στὶς εὐνοούμενές της. Τὴν αὐταπάρνηση, τὴν ἀνεκτικότητα, τὴν ὑπομονὴ τὶς θεωρῶ ἀρετὲς περασμένης μόδας. Δὲν ἔχουνε καμμιὰ πέραση στὸν αἰῶνα ποὺ ζοῦμε...

ΑΝΝΑ.— Κι' ὅταν πιὰ δὲν θἆσαι ὄμορφη—τίποτα δὲ βαστάει αἰώνια—τί ἔχεις σκοπὸ νὰ κάνῃς;

ΜΑΡΙΝΑ (ἀποφασιστική).— Θὰ φύγω ἀπ' τὴ ζωή, ἀφοῦ πρὶν πάω στὸν κουρέα μου φορέσω τὸ ὡραιότερο φουστάνι μου... Θὰ στείλω στὸν ἄνδρα μου ἕνα γραμματάκι λακωνικό, παρακαλῶντας τον νὰ μὲ βάλει στὸ θαυμάσιο φέρετρο ποὺ ἔχω παραγγείλει...

ΑΝΝΑ.— Παράγγειλες τὸ φέρετρό σου; Μὰ εἶσαι τρελλή, γιὰ δέσιμο.

ΜΑΡΙΝΑ.— Εἶμαι λογική, Ἄννα μου... Σ' αὐτὸ τὸ φέρετρο, φοδραρισμένο μὲ γαλάζιο ἀτλάζι, θὰ κοιμηθῶ τὸν αἰώνιο μου ὕπνο...

ΑΝΝΑ.— Τὸ ξέρει ὁ ἄνδρας σου;

ΜΑΡΙΝΑ.— Ἔπρεπε νὰ τοῦ τὸ πῶ... Στὴν ἀρχὴ ἔβαλε τὶς φωνές, ὅταν ὅμως τοῦ εἶπα ὅτι αὐτὸ θὰ γινόταν σὲ πολὺ ἀπομεμακρυσμένο μέλλον...

ΑΝΝΑ.— Τὸν κορόϊδεψες...

ΜΑΡΙΝΑ.— Ἔπρεπε νὰ καταφύγω σ' αὐτὸ τὸ μέσον γιὰ νὰ τὸν πείσω... νὰ κάνῃ τὴ θέλησή μου... Μέσα σ' αὐτὸ τὸ φέρετρο θὰ βάλῃ ὅλα τὰ διαμαντικά μου, καὶ μένα θὰ μὲ βαλσαμώσῃ πρὶν μὲ βάλῃ στὸ οἰκογενειακό μας μνῆμα...

ΑΝΝΑ.— Καὶ δὲ λυπᾶσαι νὰ φύγῃς ἀπ' τὴ ζωή;

ΜΑΡΙΝΑ.— Καθόλου.... Μὲ ἀνακούφιση σκέπτομαι τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ ξεκουραστῶ... καὶ θὰ κοιμηθῶ αἰώνια μέσα στὸ γαλάζιο μου φέρετρο... (βλέπει τὸν ἄνδρα της καὶ κάνει ἕνα σχῆμα στὴ φίλη της, γιὰ νὰ μὴν ἐξακολουθήσῃ τὴν κουβέντα). Ἀντρέα, ἔλα νὰ πιῆς μιὰ μπύρα μαζί μας (φωνάζει στὸ γκαρσόνι: Μιὰ μπύρα ἀκόμα!).

ΑΝΤΡΕΑΣ.— Στοιχηματίζω πῶς ἡ Μαρίνα σᾶς μιλοῦσε γιὰ τὸ φέρετρό της. Εἶναι μιὰ ἐπίμονη ἰδέα, ποὺ τὴν τυραννεῖ ἀπὸ καιρό... Εἶναι ὅμως τόσο ὄμορφη ἀκόμα!! Θἄλεγε κανεὶς πῶς εἶναι κόρη μου...

ΜΑΡΙΝΑ (σκεπτική).— Μὰ δὲν τἄπαμε, Ἀνδρέα μου; Αὐτὴ ἡ σκέψις εἶναι γιὰ τὸ ἀπώτερο μέλλον...

(Μικρὴ σιωπή. Τὸ γκαρσόνι φέρνει τὴ μπύρα, ξαναγεμίζει τὰ τρία ποτήρια).

ΑΝΤΡΕΑΣ.— Πίνω στὴν ὑγεία τῶν ὡραίων γυναικῶν, ποὺ ἐκπροσωποῦνε τὴ θεὰ τοῦ Ἔρωτα... Στὴν ὑγειά σου, Μαρίνα μου... Κυρία Ἄννα...

(Ἡ Μαρίνα χλωμιάζει, κλείνει τὰ μάτια της, ἐνῷ ἡ Ἄννα τὴν κυττάζει μὲ ὀδυνηρὴ ἔκπληξη).

Αὐλαία

ΝΤΑΙΖΗ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ
Κρεββατοκάμαρα καὶ Τραπεζαρία εἰς τιμὴν εὐκαιρίας. Πληροφορίαι ὀδοντιατρεῖον
Β. ΚΕΧΑΓΙΑ
Μιλτιάδου 9

ΖΗΤΕΙΤΕ
ERDAL
ΚΡΕΜΑΝ ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ
τῶν Γερμανικῶν ἐργοστασίων Werner & Mertz.
Διὰ Μαῦρα καὶ Χρωματιστὰ ὑποδήματα.— Διὰ Λευκὰ λινὰ καὶ καστόρινα.
Οἰκονομεῖτε ὑποδήματα καὶ χρήματα.
Παρακαταθήκη: Στοὰ Φέξη 104.

ΚΟΠΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ Δ. ΓΙΟΒΑ
Διπλωματούχου Καθηγητρίας (PROFESSORAT)
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ ΠΑΡΙΣΙΩΝ
Ἀποκλειστικὴ Ἀντιπροσωπεία δι' ὅλην τὴν Ἑλλάδα
ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ DAYDOU ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ
(Εἰδικῆς Ἐπαγγελματικῆς Σχολῆς).
ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ.
Λεπτομερὴς κανονισμὸς παρέχεται δωρεὰν εἰς πάντα αἰτοῦντα. Ἑρμοῦ 51
ΤΗΛ. 31-926